

# ΘΗΣΑΥΡΟΣ



Κώστας  
Κακαβᾶς







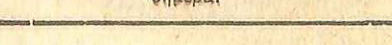




## ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Κοπάνα

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ



Πῶς ἀγωνίζονται γιὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί τους

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

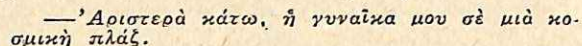


ΝΤΙΝΤΕΡΟ



Ἀπὸ τὶς ἑορτὲς τῆς ἑβδομάδος

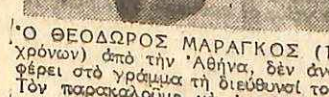
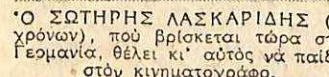
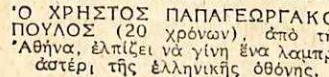
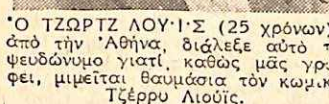
ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ



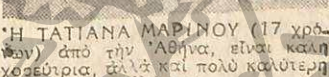
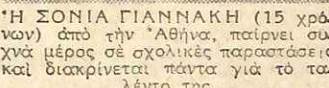
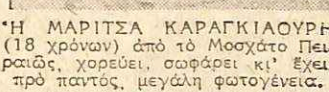
ΔΟΣΕΙΣ ΚΙ' ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ

**ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ**

μά το πρώτο, δεδομένου ότι περιέχει νέα και ενδιαφέροντα στοιχεία.



(Στή σελίδα 6 η ἀλληλογραφία τοῦ Διαγωνισμοῦ μας)









# Η αρριβίστρια κι' ο δεκανέας με φουστάνια

Θα σας παρουσιάσουμε στο σημερινό άρθρο δύο καινούργια ποταλίνα. Κανένα απ' αυτά μπορεί να μην είναι ολόκληρο δικό σας. Κι' ωστόσο, δεν αποκλείεται ν' αναγορεύσετε σ' αυτά κάποια πτυχή του εαυτού σας. Στη ζωή, άλλωστε, οι τύποι πολλοί σπάνια είναι εξακαθαρισμένοι και άπολυτοι. Κάθε γυναίκα (και το ίδιο ισχύει για τους άνδρες) αποτελείται από διάφορα κομμάτια, που τα έχει πάρει από τον έναν τύπο κι' έκεινο από τον άλλο. Μπορείτε, λοιπόν, να μην ανήκετε σ' έναν τύπο ολοκληρωτικά, κι' όμως να έχετε κάτι απ' αυτόν. Τα ποταλίνα που σας δίνουμε, θα σας βοηθήσουν να εξακαθαρίσετε αυτή την τάση σας.

## Η ΑΡΡΙΒΙΣΤΡΙΑ

Όλες οι γυναίκες ανιχνεύονται ένα σόου. Η αρριβίστρια, όμως, ανιχνεύεται μια κοινωνική θέση, που ν' την κάνει να ξεχωρίζει από τις άλλες γυναίκες. Αυτή τη θέση αγωνίζεται να την αποκτήσει με το ίδιο πείσμα και την ίδια αποφασιστικότητα, που δείχνουν οι άνδρες. Άλλα τα όπλα που χρησιμοποιεί είναι γυναικεία. Και καμιά άλλη δεν ξέρει να τα χρησιμοποιεί τόσο καλά όσο αυτή.

Οι άνδρες βάζουν κάποτε φραγμό στις φιλοδοξίες και τις επιδιώξεις τους. Η αρριβίστρια, τουναντίον, δε σταματάει ποτέ. Αν ξεκουράζεται κάποτε, είναι για ν' ανακτήσει δύναμη και να καταστρώσει καινούργια σχέδια. Γιατί, όσο πιο ψηλά ανεβαίνει, τόσο μεγαλύτενουν οι φιλοδοξίες και τα όνειρά της.

Μη σας ενθουσιάζει αυτός ο τύπος. Γιατί η αρριβίστρια έχει κόψει κάθε δεσμό με την ηθική, όχι μόνο την κοινωνική, αλλά και την ιδιαιτερότητα του φύλου της. Και δε σέβεται περισσότερο την αξιοπρέπεια της. Αν αποφεύγει να φέρει άσχημα, είναι για τι φοβάται μήπως την κακολογήσουν. Και ξέρει πως η καλή φήμη είναι ένα σπουδαίο όπλο στα χέρια της. Αν δεν είχε αυτό το φόβο, δε θα δίταζε μπροστά σε τίποτα.

Η αρριβίστρια είναι η γυναίκα

που θέλει πάντα να παίρνει, αλλά που είναι άδικη και δόση το παρσιμικό. Οι έρωτικές προτιμήσεις της περιορίζονται σε δύο μόνον κατηγορίες ανδρών: τους πλούσιους και τους δυνατούς. Δε θα προσέξει, τουλάχιστον, ποτέ ένα φτωχό ή έναν άσημο. Κι' αν συμβεί κάποτε ν' αγαπήσει παρόμοιους ανθρώπους, έχει όλη τη δύναμη για να στραγγαλίσει το αίσθημά της.

Μη φαντασθήτε, όμως, ότι υποκόπτεται άμεσως στους πλούσιους και τους δυνατούς. Κάθε άλλο. Άντιστρέφεται, για να έχει την ευχέρεια να υποχωρήσει βαθμιαία. Η παράδοξο της μοιάζει με τη συνηθισμένη ενοχολογία που φέρει η εντύπωση, ότι είναι μια εναρτημένη γυναίκα. Αν, όμως, επιδιώκει να φτάσει σ' έναν ώριμο σκοπό κι' αν είναι βέβαιη, ότι ο κινδύνος αντισταθμίζεται από το αντίκταγμα που έποφθαλμιά, είναι ικανή να υποκύψει κι' έπειτα από ένα λεπτό.

Η αρριβίστρια είναι η γυναίκα, που ξέρει όσο καμιά άλλη τους άνδρες. Οι αδυναμίες τους δεν έχουν γι' αυτήν κανένα μυστικό. Κι' είναι πάντα σε θέση να έπωλεσθή απ' αυτές κι' να τις εκμεταλλευθεί με τον καλύτερο τρόπο. Η ίδια, όμως, δεν έχει αδυναμίες και δεν κάνει ποτέ στραβοκεφαλίες.

Η ικανότητά της, εξ' άλλου, να υποκρίνεται και να ξεφουρνίζει ψέμα για να φτάσει στο σκοπό, που επιδιώκει, είναι καταπληκτική. Δε δυσκολεύεται ποτέ να υποδυθεί ένα ρόλο, που τον θεωρεί χρήσιμο. Είναι μια γεννημένη θεατρίνα με ανέκδοτη, να βάλει πράγμα στην πλεονεξία της, είτε γιατί ο άλλος της αποκαλύπτει, λάμπει κάποτε. Άλλ' η λάμψη της περνάει πολύ γρήγορα.

του ν' ανεβεί. Ο τελικός σκοπός της, όμως, θα είναι ο διεκδικητής. Αν βρίσκεται σε μια συντροφιά άνδρων, το ενδιαφέρον της θα προκληθεί το πλουσιότατο. Αν φαντασθεί πως έχει κάποιο καλλιτεχνικό ταλέντο, θ' αρχίσει να πολιorkή τους σκηνοθέτες, τους συγγραφείς κλπ., για να εξασφαλίσει ένα ρόλο σε κάποιο έργο. Παραδίνεται χωρίς αντίσταση σ' όλους, όπου να ν' αρχίσει εκείνον που θα την υποστηρίξει.

Άλλα δεν είναι ποτέ ήθοιοις, ακόμη κι' αν κατορθώσει να φτάσει στην επιτυχία. Γιατί η πραγματική ήθοιος έχει μέσα της τη φλόγα της τέχνης κι' αγωνίζεται να αναδείχτεί με τις ικανότητές της. Ένώ η αρριβίστρια χρησιμοποιεί άλλα μέσα, που δεν έχουν σχέση με την τέχνη.

Για έναν άνδρα, είναι άδύναμα να συναντήσει στο δρόμο του μια αρριβίστρια. Εκτός αν ήλθει κι' αυτός στην ίδια κατηγορία. Στην περίπτωση αυτή, θα προχωρήσουν χέρι με χέρι. Δηλαδή, θα ζήσουν ο καθένας τη δική του ζωή κι' έκεινο που θα τους σμίλη, θα είναι μόνο το κοινό συμφέρον. Τέτοια ανδρόγυνα υπάρχουν, δυστυχώς, πολλά.

Η αρριβίστρια είναι στο βάθος δυστυχισμένη, γιατί δεν ικανοποιείται ποτέ με ό,τι έχει. Κι' άλλωστε, οι προσπάθειές της καταλήγουν πολλές φορές σε τραγικές αποτυχίες, είτε γιατί της λείπει η μόρφωση — οι περισσότερές αρριβίστριες έχουν συνήθως μόρφωση ολόκληρη επίπλαστη και επηρεασμένη — είτε γιατί δε μπορεί να βάλει πράγμα στην πλεονεξία της, είτε γιατί ο άλλος της αποκαλύπτει, λάμπει κάποτε. Άλλ' η λάμψη της περνάει πολύ γρήγορα.

## Ο ΔΕΚΑΝΕΑΣ ΜΕ ΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ

Οι γυναίκες, που ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία έχουν μειωμένη θηλυκότητα, είναι, δηλαδή, λιγότερο γυναικείες απ' όλες τις άλλες. Σε μερικές περιπτώσεις, όλη τους η εμφάνιση το δείχνει. Είναι οι γυναίκες για τις οποίες λέμε, ότι ανδροφέρουν. Αυτό, όμως, δεν είναι απαραίτητο. Υπάρχουν ωραιότερες νέες,

που κάνουν πολλές ανδρικές καρδιές να χτυπάνε γι' αυτές, αλλά που μέσα στην καρδιά τους κρύβουν ένα δεκανέα, που ζητάει από τους στρατιώτες του τυφλή κι' απεριόριστη υπακογή και που δε δέχεται καμιά αντίρρηση. Οι γυναίκες αυτής της κατηγορίας στενοχωριούνται, ακόμη κι' όταν τους ζητήσει κανείς μια έξηγηση ή μια διευκρίνιση. Δεν είναι πρόθυμες να ξεκαθαρίσουν ή να δικαιολογήσουν τίποτα. Είναι αρκετό το ότι θέλουν ένα πράγμα. Το γιατί το θέλουν θεωρούν περίττο να το πουν. Κι' ίσως δεν το έλθουν ούτε κι' οι ίδιες.

Από τη γυναικα-δεκανέα λείπει η τρυφερότητα, που είναι ένα χάρισμα αποκλειστικά γυναικείο. Ο άνδρας που θα την αγαπήσει, δε θ' άκουση ποτέ έναν καλό λόγο απ' αυτήν. Θά του μιλήσει πάντα σκληρά, άπλοια.

Το δυσάρεστο είναι, ότι η γυναικα-δεκανέας άγαπάει πάντοτε άνδρες, που έχουν μικρότερο δυναμισμό απ' αυτήν και που υποτάσσονται εύκολα, γιατί τους λείπει η ικανότητα αντίστασης. Η γυναικα-αυτή του τύπου δε μπορεί να αισθανθεί την άγγλη παρά μόνο όταν έξουσιάζει άπλυτα και τυραννικά το αγαπημένο θν. Στην πραγματικότητα, η άγγλη της δεν είναι παρά ένας πόθος κυριαρχίας και επιβολής.

Αν δεν έχει κακή έντονη, η γυναικα-δεκανέας μπορεί να είναι μια καλή σύζυγος και μάλιστα να βοηθήσει τον άντρα της στις δύσκολες στιγμές. Θ' άφροισθή έπιση στα παιδιά της, αλλά με τον τρόπο της. Δε θα φανεί ποτέ τρυφερή απέναντί τους, αλλά, με την αυστηρότητα της, θα τα συνηθίσει στην τάξη και την εργασία. Αν, όμως, έχει κακή έντονη, η ζωή του συζύγου της κοντά της δε θα είναι ένα δολικόπο μαρτύριο.

Κάποτε — σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις — η γυναικα-δεκανέας τυχαίνει να συναντήσει έναν άνδρα με μεγαλύτερο δυναμισμό απ' αυτήν, που την έξουσιάζει από την πρώτη στιγμή και την κάνει να λυγίσει, κάτω από τις θηλυκές του. Συναδμωμένοι τότε πως είναι γυναικα-κι' η προηγούμενη αυστηρότητα της γίνεται στοργή και τρυφερότητα.

Η γυναικα-δεκανέας κυριαρχείται από ένα πρακτικό πνεύμα, που την κάνει άδικη για άνωτερες έξασεις. Όχι μόνο άνοιξε η ίδια την τρυφερότητα, αλλά ούτε τη ζητάει από τον άντρα, που θ' αγαπήσει. Της φτάνει η ύπακοή κι' η τυφλή συμμόρφωση στις βελήσεις της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο άγγελος κι' η γατίτσα.

ΕΙΧΑ από κάμποσον καιρό νοικιάσει ένα γραφείο, σ' ένα τριώροφο κτίριο, παλιό, αλλά καλοδιατηρημένο. Ο ιδιοκτήτης ήταν ένας συμπαθητικός γέρος —Θεός σκαφέρας— όνοματι Μανώλης Πίρπος. Απο τους καλούς ιδιοκτήτες. Ερχόταν ο ίδιος να εισπράξει τα νοίκια, αλλά ποτέ στην πρώτη του μηνός. Άφηνε και περνούσαν τρείς-τέσσερες μέρες κι' έπειτα έκανε την εμφάνισή του. Και πάλι όχι άπαιτητικός.

— Καλημέρα. Εκόλυνεσαι, παιδί μου, να μου δώσεις το νοίκι σήμερα.

— Τόχω από προχτές, κύριε Μανώλη. Καμιά φορά έστέλνε κάποιον από τους τρείς γιουούς του. Ένα πρωί, το γκαρσόνι που έφερνε τους καφέδες, μου φέρνει μια λυπητερή είδηση.

— Ζωή σε λόγου σας. Πάει ο Πίρπος.

— Τι μου λές; Πότε;

— Χτες το βράδυ. Και σήμερα ακριβώς τον περιμένα για να του δώσω το νοίκι.

— Ήθελε τρείς μέρες άργότερα ο γιουός του. Και ήταν η τελευταία του έπισκεψη. Δύο βδομάδες μετά, το γκαρσόνι μου φέρνει, μαζί με τον καφέ, μια νέα είδηση:

— Με όγεια ο νέος ιδιοκτήτης.

— Ποιος;

— Ο νέος ιδιοκτήτης, λέω. Το κτίριο πουλήθηκε. Πας έτσι εσπανά;

— Αί, δεν καταλαβαίνετε τώρα; Τα παιδιά του μπακαρίτη το ξεπουλήσαν. Άγοράσανε και κοούρα!

— Μπαράθ. Στά γρήγορα κι' όλας. Βέβαια. Και είναι και μαύρη. Ένεκα το πένθος, ελέπτετε.

— Και ποιος είναι ο νέος ιδιοκτήτης;

— Ένας όνοματι Ζαχαρίας Χατζηζαχαρή. Δεν ξέρω τί μάρα είναι. Λένε, όμως, ότι έχει κι' άλλα κτήματα.

Λίγη ώρα πιο ύστερα δυό γυπιάματα στην πόρτα. Έμπροσθα. Είναι ένας κοντοάδωντος γέρος, μέγρι 70 χρόνων, στυγνώνιμένος. Τριμμένα τα ρούχα που φορούσε, ξεθωριασμένη η γραβάτα του και τα παπούτσια του είχαν κάτι γονιές και κακοφτιαγμένες σόλες. Έβλεπα στο νου μου πως έρχοταν να ζητήσει καμιά βοήθεια.

— Καλημέρα, λέει.

— Είμαι ο νέος ιδιοκτήτης. Σαφισάκηκα.

Κάθισε παρακαλώ.

Ζωήρα για την βλακία του και μάτι σπίδα, που κοιτάζε τονρά. Συστήθηκαμε.

— Τ' άγοράσα εγώ, το κτίριο, που λές, παιδί μου. Και πήρα έδωτα να γυαρίσω τους νοικαρούς.

Του πρόσφερα καφέ, τον δέχτηκε. Και παράγγειλε και παξιμαδάκια. Τού πρόσφερα και τσιγάρα.

— Αί, όχι δεν καπνίζω. Κι' έου πολύ άσχημα κάνεις και καπνίζεις.

— Βλάπτει την όγεια, βέβαια.

— Πρό πάντως ελάπτε την τσέπη. Πόσα καπνίζεις την ήμερα;

— Δύο πακέττα...

— Πώ, πώ, πώ, πώ! Δυό πακέττα. Δηλαδή 14 δραχμές. Δηλαδή 420 το μήνα. Και έαλε και τα σπέρτα και το μήνα που έχει 31, φάνομε τις 450, έτσι; Πώ, πώ, πώ, πώ, πώ. 450 το μήνα για να κάνεις παφ-πούφ. Δεν το έγκρινω.

— Αί, το σπνήθισα...

— Τέλος, πάντων, δικαίωμά σου. Λοιπόν, τώρα το νοίκι θά το παίρνω εγώ. Άλλά εγώ είμαι πολύ τυτικός σ' αυτό το ζήτημα. Πρωί-πρωί την πρώτη του μηνός, πρέπει να τώγα. Τα σήμερα κι' αούριο δε μ' άρέσκουνε. Ήρθα να ξεγνηθώ, για να είμαστε έν τάξει. Σμφοονί.

— Σμφοονί, κύριε Χατζηζαχαρή. Την πρώτη του μηνός, τάνί...

— Άντε, γεία σου, παιδί μου, πάω να ιδώ και τους άλλους. Και να κόψω το τσιγάρο...

Και πρώτη του μηνός, ώρα δέκατομή ακριβώς, τον έλεπο μπροστά στην πόρτα του γραφείου μου. Με περίεμε.

— Άντε, παιδί μου. Τόσο άργα έρχεσαι στο γραφείο σου;

— Τι άνά, κύριε Χατζηζαχαρή; Ογτώμησι.

— Ογτώμησι για μένα είναι μεσημέρι. Έγώ στις πέντε είμαι στο πόδι! Έγώ εισπράζει κι' όλας έξη νοίκια!...

— Όρίστε και το δικό μου. Θά πάρετε κι' έναν καφέ.

— Θά τον πάρω, γιατί περιμένο νάρθουν κι' οι άλλοι. Ποιά άριστοκρατικά έργοντα... Κι' ένα παξιμαδάκι, παρακαλώ.

Και όμως δεν ήταν άθρωπος άντιπαθητικός. Το μούτρο του, με το άσπρο μoustakάκι, ένε κάτι το έξυπνο και το γελαστό. Με ρώτησε για τις δουλειές μου και ξεφούρνισε κι' ένα γυναικό: «Ο άθρωπος, παιδί μου, προσέδνει μόνο με την εργασία, τη νοικοκυράσιν και την τιμιότητα». Ήμπε τον καφέ και το κακακάθι, που του έβαπε λίγο την άκρη στο μoustakάκι.

— Όστε από τις πέντε, κύριε Χατζηζαχαρή.

— Μάλιστα.

Και τί έκανες από τόσο πρωί;

— Πήγα στα τασοουδάκια ν' αγοράσω σόλες. Τις έγω έδω, από δεκατάκι.

— Κάνεις έμπόριο;

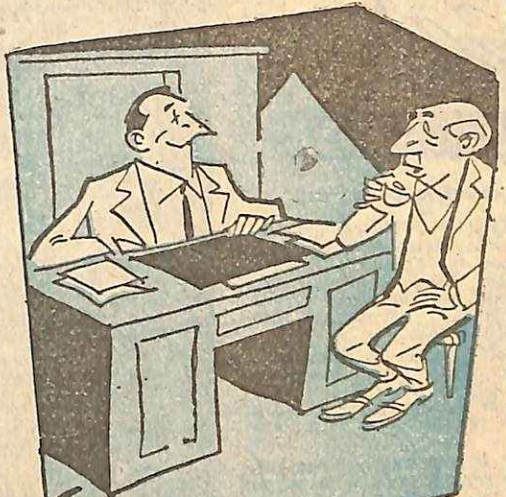
— Όχι άδερφέ. Τις παίρνω για να μετζασολίσω τα παπούτσια μου. Έου τα δίνεις στον τσανκάρο;

— Άν, πώ, θά τα δώσω; Στο φαρμακείο;

— Καώς. Ο άθρωπος, παιδί μου, προσέδνει με την οικονομία. Ένα ξευαράι σόλες στον τσανκάρο, κάνουν σπράντα δοαγνέ. Ένώ εγώ κόνω τη δουλειά μου με δώδεκα. Τόσο άγοράζω τις σόλες. Ένώ στο σπίτι μου το σουλάι, σπάγγο, βελόνα, σφυρί, ξυλό-

## ΕΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

## Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ



## Ένας συμπαθητικός ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ



πρόκες και τις περνάω μόνος μου. Και όχι μόνο τις ζικές μου. Και της Παρασκευούλας, της γυναίκας μου ντε, και των παιδιών μου.

— Είμαι μικρά.

— Δίδυμοι.

— Μάλιστα. Τους έκανα και τους δυό μ' έναν κόπο και μ' ένα έξοδο. Το πράγμα έχει τα καλά του, αλλά έχει και τ' άσχημα. Τα καλά είναι πως στο σχολείο δεν είναι ανάγκη ν' αγοράζεις δυό σοφές θιβέλια.

Άγοράζεις από ένα και κάνουν δουλειά τους και οι δυό. Το άσχημο είναι ότι μεγαλώνουν μαζί. Έτσι, δε μπορεί ο μικρός να φορά τα ρούχα του μεγάλου, άμα δεν του κάνουν.

— Βγήκαν καλά τα παιδιά σου, τουλάχιστον.

— Μιμ. Όχι όπωσ τα ήθελα. Τεμπέληδες. Όστε να σπουδάζουνε θέλουνε, ούτε να εργαστούνε. Ξέρεις τι μου λένε; «Μπαμπά, άσού έχουμε έξη σπέρτα και μαγαζιά και εισπράτουμε, γιατί να δουλέψουμε;»

— Άκούς, κουδέττα.

— Όστε έξη άκίνητα έχεις, κύριε Χατζηζαχαρή;

— Εξή!...

— Αί, δεν ζήσουνε.

— Δε φάνε. Μά μου ζήσουνε και να τα κάνω έσπα. Άντε γεία σου, παιδί μου. Σ' ευχαριστώ για τον καφέ.

— Και για το παξιμαδάκι.

Την έλλη πρώτη του μηνός, πολύ πρωί, βέβαια κρατούσε μια σκούλα.

— Τι καλά φωνιάσαι, κύριε Χατζηζαχαρή;

— Αού.

— Πόσο τα πήρασε;

— Έξδωμήντα λεφτά το ένα.

— Τι μου λές; Φτήνισαν τ' αούγά;

— Όχι, άδερφέ. Άλλά εγώ φωνιάζω διαφορετικά. Είναι κάτι αούγά λιγανά γυπνήμα. Έχουν εκεί δά μια ταμπάτα. Αυτά τα πουλάει έξδωμήντα λεφτά. Δε θά δώω εγώ μιάμια και δύο σ' αυτούς τους λαποδούτς!...

Τι να τα σπάζεις εσύ, τι να τα πάρης σπασμένα. Άμ δεν είμαι κορόδο εγώ. Ξέρω και φωνιάζω.

Και δε βόδωσα μήπως είναι χαλασμένα;

— Μπα! Ποτέ δε μου παρουσιάστηκε τέτοιο πρόβλημα. Έπειτα τη μύτη μου γιατί την έγω; Ο άθρωπος προσέδνει με την καλή διαχείριση. Άντε, γεία σου, παιδί μου.

Ένώ έκανε να φύγει είδα κάτι κίτρινα ζουμιά που έτρεχαν από τη γαστρονομική.

— Κύριε Χατζηζαχαρή, τ' αούγά, πράχουνε!

— Βρέ τα άτσια! Κάποιος θά τρώει... Δός μου μία έσημερίδα. Εύχαριστώ. Αί, έγωμε και τις μικροζήμιες. Άλλά δεν πιστεύω ν' άδειάσει όλο τ' αούγό...

Στην έλλη του έπισκεψη, έτυχε να έγω δυό εισιτήρια για το θέατρο, άπάντα στο γραφείο μου. Μου τα είχαν στείλει. Άλλά δε θά τα χρησιμοποιούσα, γιατί είνα δουλειά εκείνο το βράδυ. Ο Χατζηζαχαρή τα είδε:

— Εισιτήρια για το θέατρο; έπτε.

— Μάλιστα. Άν μου έπείρθε να σπώ τα προσώδα, κύριε Ζαχαρία. Γιατί έμένα μου έτυχε κάποιος έμπόδιο.

— Όχι, ντε.

— Μα δε θά τα πληρώσεις. Σού τα κάνω δώδον. Ξέχασκε λιγανά, σαν να πάλεψε με τον εαυτό του. Και πήρε την άσχημη άπόφαση:

— Όχι, παιδί μου, εύχαριστώ. Πειριτά έξοδα.

— Πας, πώ! Βέβαια, τα εισιτήρια είναι τράιπτα. Άλλά αού η κοπέλα που θά σε πάει στη θέα σου, δε θέλει ένα δώδον; Κι' αν τότεν και διακοπή ή συγκοινωνία μετά, πώς θά πάς σπίτι; Πρέπει να πάρω ταί. Όχι, όχι. Δώστα πουθενά άλλο.

— Μα δεν πάς καμιά φορά στο θέατρο, κύριε Ζαχαρία;

— Είνα πάει έδω και δεκαπέντε γούνα. Τι να το κάνω το θέατρο. Άλλά κινηματογράφος έλέπο συχνά, το καλοκαίρι.

— Πού είσαι κτην; Κανένα εισιτήριο. Πώς από το σπίτι μου είναι ένας θερμός κινηματογράφος. Στήνουμε, λοιπόν, την καρέκλα μας στο πίσω υπαλκο-νική και δολιεύομαστε μια γούρα. Σ' αυτό είμαι τυχερός... Πού να πηγαίνω στο θέατρο. Έξ άλλου, έγω και τις στενοχώριες μου. Οικονομικά, παιδί μου.

— Δηλαδή;

— Με τα παιδιά μου. Έχουν φτηνάδες! Δε λέω. Νέοι είναι, θέλουνε και μια ούλενδοττα. Η νεότης έχει τις άπαιτήσεις της. Άλλά αυτή η δουλειά έχει έξοδα. Μου λέει γτες ο ένας γιουός μου: «Μπαμπά, χατζηζαχαρή! Εί! το θές, παιδί μου;» Θέλω να έγω με το κορτί μου. «Νά βλεις, παιδί μου. Πάσε ένα δεκάριο». Εί! να μου κόνη ένα δεκάριο, υπαυτά;»

«Πώς τι να σου κόνη παιδί μου; Δυό βανιλίες θά πάσете, ένα τσιγάρο». Κι' ένα τσιγάρο για τα ναύλα. Μου έσπασε ολόκληρο καυάο, όλε μου. Και μου έκαλλωπε ολόκληρο εισιτήριο. Άλλά εγώ, παιδί μου, δεν πάω τα λεφτά μου, για να μου τα σπαταλήσουν οι γιουί μου με γυναικές. Έγώ δούλεψα, παιδί μου.

Το προσάπο του πήρε μια σούδα κι' άναγκατί-σμένη έσοοσα.

Μάλιστα. Έγώ την περνούσα μου την έστιαζε με τον ιδρώτα του προσώπου μου. (Και γτόπας το γέρι του στο τραπέζι, για να υπογραμμίσει τα λόγια του). Δουλεύω από 18 γρονών παιδί. Από τον καίσο που ήμουν στην Αθηνά... Καταβαίναμε σ' ένα όνομαίο και θάζαμε νερό στις υποκούλες, τις σφαγιόμενες και τις πουλάγαμε για πιότα. Έπει-

## ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

### Κρέμα για το πρόσωπο

Για να καθαρίζετε το πρόσωπό σας, χρησιμοποιήτε από καιρό σε καιρό την έξης καλλυντική κρέμα:

Άμυγδαλόαδο 100 γραμ., λευκό



κερί 50 γραμ., τριανταφυλλόερο 25 γραμ., βάλιαμα βενόζης 15 γραμ., σπύνη 10 γραμ.

Άνινετε να έπιδόρση μια ώρα στο πρόσωπό σας. Ύστερα τη σκουπίζετε.

### Κετολίτες στο γαστρί

Για 12 κοτολέτες χρειαζόσε 3 κρεμμύδια φιλοκομμένα, 3 γιόματες, 75 γραμμάρια ζαμπόν, ένα παπρά, 1 κρεμμύδι άρεσινάτο, λίγο μαϊντανό, λίγα κουκούνα, μια κουτάλα βούτυρο, κι' ανάλογο άλατοπίπερο. Άφού έτοιμάσετε τις κοτολέτες, όπως συνήθως, τις τηγανίζετε με βούτυρο. Κονά, τις τηγανίζετε με κρασί. Προσ-νι και τα σβύνετε με κρασί. Προσ-νι και τις υπομάτες φιλοκομμένες, το θέτετε τις κουκούνα και το ά-μαϊντανό. Τ' άφινετε στη φωτιά να λατοπίπερο. Ύστερα, όταν μισο-πιούνε το ύγρο, ύστερα, όταν μισο-πικρύνουν, προσθέτετε το ζαμπόν φι-λοκομμένο. Πιρνέτε έπειτα 12 λοδό-λοκόμνο. Ύστερα ό ξεθά-ζετε καλά με νι-ρό άλατισμένο.

τις βάζετε σε ταψί και τις στέλνετε στο φούρνο. Άφού ψηθούν, τις βγά-ζετε απ' το χαρτί και τις σερβίρετε μαζί με πατάτες τηγανητές ή πουρέ.

### Το γάσιμο της φωνής

Συνθένι πολλές φορές να χάσετε τη φωνή σας, από κρύ ή άγριασία. Να, λοιπόν, ένα φάρμακο, εύκολότα-το και συγχρόνως άποτελεσματικότα-το γι' αυτή την περίπτωση: Χτυπήστε ένα άσπράδι, αούγό φρέσκο μαζί με το ζουμί ενός λεμονίου. Προσθέστε μια κουτάλα της σούπας ζάχαρη ά-χνη και 6 σταγόνες βάλιαμα ιωδίου. Βάζετε το μίγμα σ' ένα μπουκάλι, το κουνάτε καλά και παίρνετε κάθε μισή ώρα μια κουτάλα του καφέ απ' αυτό.

### Συνταγή για νταντιφωρίε

Μια καλή συνταγή για νερό καταλ-ληλο για το πλύσιμο των δοντιών (νταντιφωρίε), είναι η έξης: 200 γραμ., σκευαλόνι 12 γραμ., σόδα φαγητού 8 γραμ., άπάστοχημα μέντας 1 γραμ. Στοιχίζει σπινά, καθαρίζει καλά τα δόντια και άρωματίζει το στόμα.

### Πώς πλένεται το κρέπ-ντε-σιν

Μην πλένετε ποτέ το κρέπ-ντε-σιν τριβοντας το σε πούον πάνω στο ύ-φασμα. Κάνετε μια σκούναδα ζεστή, πουάτε μέσα το κρέπ-ντε-σιν και το τρίβετε, όποτε ν' καθαρίζεται έτελώς. Ύστερα ό ξεθά-ζετε καλά με νι-ρό άλατισμένο.



### Για τα νύχια

Άν δε θέλετε να χρησιμοποιήτε βερνίκι, μπορείτε να γυαλίζετε τα νύχια σας, τριβόντάς τα με το έ













## ΚΟΜΟΔΙΟΥΛΑ

### Ένα κορίτσι του «έξηντα»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΕΝΑ: Άδρη, κομψή και γοητευτική κυρία. 37 χρόνων. ΚΩ. ΣΤΑΣ: Ό ο σύζυγος. Σοφός, επιμελής κύριος. 48 χρόνια. ΜΙΤΣΗ: Η κόρη. Το «κορίτσι του εξήντα». Όμορφο, ζωφόρο, άνισχο, ηλεκτροκίνητο και «τρομερό». ΣΠΥΡΟΣ: Νεσός «φρέντ». Υφός «τεντιμπόκο», μαλλί ακούρευτο, βλεμμα θρασύ, περμένες κάλτσες και λασπωμένα παπούτσια. ΝΑ. ΣΟΣ: Ένας άλλος νεσός, στο ίδιο «στυλ».

#### ΣΚΗΝΗ 1η.

(Στ' σαλόνι). ΜΙΤΣΗ (συνεχίζει μ' έσση μια «ένδιαφέρουσα» κουβέντα): Είμαι, όπως λέτε, «το κορίτσι του εξήντα». Κατάλαξε το και πάρετε το απόφασι. Έσες γίτη κι οι δυο σας είκασι χρόνια πίσω. ΡΕΝΑ: Νά με συγχωρήσ πολύ! Η εποχή μας, που δεν είναι δα και τόσο παλιά, ήταν γεμάτη αισθήμα και ποιήσι!

ΜΙΤΣΗ: Έ, άφηστε με, λοιπόν, να ζήσω κι εγώ με το αίσθημα και με την ποιήσι! Όπως ακριβώς μ' άφρεσι.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Είναι «ποιήσι» ο «επαρτισμός»;

ΜΙΤΣΗ: Μά ναί, μπαμπά! Ό άνθρωπος γεννήθηκε για να κάνει ό,τι του καπνίση. Δε μπορεί να ζή με υποχρεώσεις και με συμβατικότητες. Ένα σήμερινο κορίτσι έχει δυνατή προσωπικότητα.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Και πώς θα φάη; Που θα κοιμηθί; Πάθ' θα ντυθί;

ΜΙΤΣΗ: Θα δουλέψι!

ΡΕΝΑ: Συμφωνώ. Θα πλύνη πίστα δηλαδή.

ΜΙΤΣΗ: Μπορεί κι αυτό. Ά, γάλογα με τις δυνατότητες της. Άλλά, υπάρχουν κι ένα σωρό άλλα επαγγέλματα. Συγγραφέας, ηθοποιός, ζωγράφος, γλύπτης, «μυκενέ», «μυτελλός», «μπαρ-γούμαν», «μπαρ-...» μπορεί ν' ανοίξη «μυπουτί»... μπορεί να γί. νη «κνιτζέ»...

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Θα σου λέγα οτ' είσαι τρελή, αλλά έλπιζω, πως ακόμα μπορούμε να μιλήσουμε λογικά. Για να γίνη συγγραφέας, ηθοποιός, ζωγράφος πρέπει να χη ταλέντο. Από κει και πέρα, γιατί δε θα γίνη γιατρός σπουδάζοντας στο σπίτι της ιαρά θα πάθ' στο Παρίσι ν' αλτήτση και «μυκενέ», «μυτελλός», «μπαρ-γούμαν»; Μιλές σοδάρά;

ΜΙΤΣΗ: Σοδάρωτάτα! Είναι οι σημερινές αντιλήψεις! Και μπορεί και να σπουδάσει. Νομικά, Ιατρική, σιχέδιο, φιλολογία. Ό,τι της άρεσει. Όσο για τον έρωτα, θα διαλέξη τον «καταπνάρ» της στη ζωή!

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Και τ' είναι η ζωή; Μάμπο;

ΜΙΤΣΗ: Κάτι περισσότερο τρελλό και λιγότερο ευάριστο. ΡΕΝΑ: Πρέπει να σ' εξετάση γιατρός.

ΜΙΤΣΗ: Μ' εξέτασε ο Σπύρος. Και λέει πως είμαι θανυσία!

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Γιατρός είν' ο Σπύρος;

ΜΙΤΣΗ: Άν πήγαive να δώση εξετάσεις θα ήταν τώρα τελειώφιος. Άλλά δεν εκτιμά τους καθηγητές, γιατί δε νοιάθουν τίποτα. Κι' αφού δεν ξέρουν αυτοί τι να τον ρωτήσουν, πως θα ξέρη αυτός τι να τους απαντήση; Κατάλαξε;

ΚΩ. ΣΤΑΣ: (Κουνάει το κεφάλι του). Αυτό θα έλεγε να μην καταλαβαίνουμε! Τά λές με τήσ σαφήνεια!

ΜΙΤΣΗ: Μούκανε πρότασι γάμου.

ΡΕΝΑ: Ποιός; Ό Σπύρος;

ΜΙΤΣΗ: (Μ' απάνσια) Νάι. Και τό σκεφτόμουν. Δεν είναι σοδάρ, ότθ' ήθιλό να μένη ένα κορίτσι άνοπαιτρο στά δεκαόχτα του χρόνια. Είναι άνθυγιεινό και άνέντιμο.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: (Τρομαγμένος) Μπα, αν θέλεις να παντρευθής

με τό «μυπιπρόν» στο στόμα. Και με τά μαλάκι.

ΜΙΤΣΗ: (Μ' άπορία). Γιατί όχι είν' έκτακτο παιδί.

ΡΕΝΑ: (Έξαλλη). Είσαι με τά καλά σου; Ό «τέντυ - μπόυ» ό τρελλάκιας, ό «υπαρτιστής» που γράφει στίχους με κουνουπίδια και με σέσκουλα που «φλερτάουν» άπάνω στη μαγιονέζα με τις άτζούγιες;

ΜΙΤΣΗ: Αυτό τό ποίημα είναι συμβολικό. Έχει βαθύ νόημα! Τ' άκουσες επίπολαιο, μαμά!

ΡΕΝΑ: Θέε μου, θ' άυτοκτονήσω! Με φέρνεις σ' άπόγνωσι!

ΜΙΤΣΗ: Νά σου φέρω κινίνο ή προτιμάς κάτι πιο δραστήκό;

#### ΣΚΗΝΗ 2α

(Στ' ό ίδιο σαλόνι). ΡΕΝΑ: Πρέπει να την παντρέψουμε τό ταχύτερο.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Συνοικέσι με τό γυιό του Ραφτόγλου ή του Παπαλήση.

ΡΕΝΑ: Δεν θα κάνης τίποτα.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Γιατί; Είναι όλοι πρώτης τάξεως παιδιά. Σοδάρει κι' άπό οικογένειες. Δεν τους έχω βέβαια και κλειδωμένους στω συρτάκι του γραφείου μου, άλλά...

ΡΕΝΑ: Δεν πρόκειται γι' αυτό, ή κόρη σου έχει μεγάλη προίκα κι' είναι κι' όμορφη. Μ' αούτους θα τά καταφέρης. Άλλά ή μικρή δεν θα δεχτή με κανένα τρόπο. Θέλει «τέντυ - μπόυ», έξαλλο κι' «υπαρτιστή» μπουρλό.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Έ, και τότε τί θα γίνη;

ΡΕΝΑ: Μόνο εγώ μπορώ να την καταφέρω. Η ύπόθεσι θέλει εξυπνάδα.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Έγώ, λοιπόν, είμαι... άκατάλληλος!

ΡΕΝΑ: Μάλλον!... Άπό σένα, ένα θέλω μόνο: Νά μην άγριέψης. Κάνε πως δείχνεις... κατανόησι!

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Θα κάνης μία πρύπα στο νερό.

ΡΕΝΑ: Θα τό δούμε.

#### ΣΚΗΝΗ 3η

(Σε δύο ήμνες στο ίδιο σαλόνι). ΚΩ. ΣΤΑΣ: Λοιπόν;

ΡΕΝΑ: Λοιπόν, σε λίγο θα μάς φέρη τό γαμπρό να μάς άναγείλη τους άρραδάνες. («Ετσι γίνεταί τώρα» μου είπε. Ό νεσός ήθελε ν' άναγγείλουνε κατ' ευθείαν τό γάμο, αφού θα υπογράφανε στο άφισμαρχείο. Άλλά εδώ δε γίνετ' αυτό και ζητάνε κάποιον παπά με σύγχρονες ιδέες να υπογράψη χωρίς να τελήσ τό μυστήριο).

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Δε θα γίνη σ' έκκλησι; Ό γάμος;

ΡΕΝΑ: Δε θέλει ό γαμπρός, γιατί είν' άθεος.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Άθεος είναι; Φρίκη!... Όραία τά κατάφερες!

ΡΕΝΑ: Έ, τι να σου κάνω; Αυτόν, βλέπεις, τον έρωτεύθηκε.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Και τι δουλειά κάνει;

ΡΕΝΑ: Ό πατέρας του είναι νομικό, έπιχειρηματίας.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Αυτό δε θα πη τίποτα. Και δουλειές του ποδαριού να κάνει, έπιχειρηματίας λέγεται. Πά, τον λένε;

ΡΕΝΑ: Χούντρας. Νάσος Χούντρας.

ΜΙΤΣΗ: (Μπαίνει με τό Νά. σο)... Πάσος. Νάσο. Ό πατέρας μου κι' ή μητέρα μου. Ό Νά. σος Χούντρας.

ΝΑ. ΣΟΣ: (Εμφάνισι άτημέλπη, άξύριστος, πίπα στο στόμα). Γειά σας. (Στ' Ρένα). Τι χαμπάρι;

ΡΕΝΑ: Καλά, μερσί. Τι γίνε. στε; Καθήστε.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Χαίρω πολύ. Σείς... δεν χαίρεστε;

ΝΑ. ΣΟΣ: Γιατί να χαρώ; Άκόμα τώρα σας είδα. Ν' άρχισω τη γνωριμία μας μ' ένα ψέμμα; Είπατε κι' οι Έγγλέζοι; «Τι χαμπάρι»; λένε κι' αυτοί, στή σύστασι. «Χάουσαργίου» δηλαδή.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Έμαθα πως σκέπτεσθε... να μου ζητήσετε τό χέρι τής Μίτση.

ΝΑ. ΣΟΣ: Φαντάσαστε έξυπνος άνθρωπος και είσαστε ακόμα νέος. Γιατί λέτε τέτοιες άνοησίες; Με τή Μίτση μ' άισθήμα. Άδριο, με-θαύριο παντρεύαστε και πεταχθήκατε να σας τό ποίμε. Θα πάμε και σ' άλλα σπιτία γνωστών. Με και σ' άλλα όμως, ήρθατε πρώτα! Ευχαριστούμε για την προτίμησι.

ΝΑ. ΣΟΣ: Παρακαλώ, δεν είναι προτίμησι. Μας έσπετε πιο κοντά κι' ή Μίτση βιάζεται να δούμε πολλούς γνωστούς για να κανόνι-σουμε τό «πέρτυ». Άλλοιώς δεν υπήρχε και λόγος να τό ποίμε σε κανένα. Τό βάσιμα στην έφημερίδα και ξεμπερδεύε.

ΜΙΤΣΗ: Μπορεί όμως και να ξεχάσουμε. Γι' αυτό λέω του Νά. σου, άς πάσουμε ένα ταξί να πε-ρούμε πρώτ' απ' τό σπίτι να τό ράσουμε πρώτ' απ' τό σπίτι να τό ποίμε στους γένους κι' έπειτα περ γάμε κι' άπό δύο τρείς φίλους ακόμα. Νάσο, σήκω να σου δείξω την κρεβάστοκμαρά μας...

ΚΩ. ΣΤΑΣ: (Σηκώνεται) Πά. με... (Βγαίνουν).

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Είσαι τρελή;

ΡΕΝΑ: Έσύ είσ' άνόητος!... Ξέρεις ποιός είν' αυτός; Ό υιός τού Μίλτου με Μπαρμπαδήμα, τού τού Μίλτου με Μπαρμπαδήμα, τού τού Μίλτου με Μπαρμπαδήμα...

ΡΕΝΑ: Δεν θα κάνης τίποτα.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Γιατί; Είναι όλοι πρώτης τάξεως παιδιά. Σοδάρει κι' άπό οικογένειες. Δεν τους έχω βέβαια και κλειδωμένους στω συρτάκι του γραφείου μου, άλλά...

ΡΕΝΑ: Δεν πρόκειται γι' αυτό, ή κόρη σου έχει μεγάλη προίκα κι' είναι κι' όμορφη. Μ' αούτους θα τά καταφέρης. Άλλά ή μικρή δεν θα δεχτή με κανένα τρόπο. Θέλει «τέντυ - μπόυ», έξαλλο κι' «υπαρτιστή» μπουρλό.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Έ, και τότε τί θα γίνη;

ΡΕΝΑ: Μόνο εγώ μπορώ να την καταφέρω. Η ύπόθεσι θέλει εξυπνάδα.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Έγώ, λοιπόν, είμαι... άκατάλληλος!

ΡΕΝΑ: Μάλλον!... Άπό σένα, ένα θέλω μόνο: Νά μην άγριέψης. Κάνε πως δείχνεις... κατανόησι!

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Θα κάνης μία πρύπα στο νερό.

ΡΕΝΑ: Θα τό δούμε.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Λοιπόν;

ΡΕΝΑ: Λοιπόν, σε λίγο θα μάς φέρη τό γαμπρό να μάς άναγείλη τους άρραδάνες. («Ετσι γίνεταί τώρα» μου είπε. Ό νεσός ήθελε ν' άναγγείλουνε κατ' ευθείαν τό γάμο, αφού θα υπογράφανε στο άφισμαρχείο. Άλλά εδώ δε γίνετ' αυτό και ζητάνε κάποιον παπά με σύγχρονες ιδέες να υπογράψη χωρίς να τελήσ τό μυστήριο).

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Δε θα γίνη σ' έκκλησι; Ό γάμος;

ΡΕΝΑ: Δε θέλει ό γαμπρός, γιατί είν' άθεος.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Άθεος είναι; Φρίκη!... Όραία τά κατάφερες!

ΡΕΝΑ: Έ, τι να σου κάνω; Αυτόν, βλέπεις, τον έρωτεύθηκε.

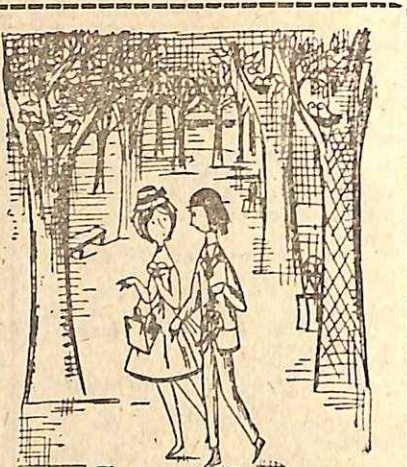
ΚΩ. ΣΤΑΣ: Και τι δουλειά κάνει;

ΡΕΝΑ: Ό πατέρας του είναι νομικό, έπιχειρηματίας.

ΚΩ. ΣΤΑΣ: Αυτό δε θα πη τίποτα. Και δουλειές του ποδαριού να κάνει, έπιχειρηματίας λέγεται. Πά, τον λένε;

ΡΕΝΑ: Χούντρας. Νάσος Χούντρας.

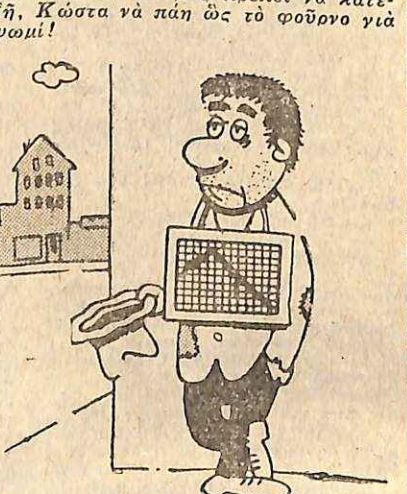
ΜΙΤΣΗ: (Μπαίνει με τό Νά. σο)... Πάσος. Νάσο. Ό πατέρας μου κι' ή μητέρα μου. Ό Νά. σος Χούντρας.



—Πρόσεξε μην ξυπνήσης τά πουλάκια!



—Ένας από μās πρέπει να κατεβή. Κόστω να πιά ως τό φούρνο για ψωμί!



Χωρίς λόγια.



—Τι πάθανε όλοι αυτοί και μάς κνιτάζουν σάν χαζοί;

Ο ΨΙΘΥΡΟΣ άκούγοντο γλυκός, τρυφερός, άνεπαίσθητος. Πίσω από τό φράχτη, δυό κορμιά παράδερναν άγκαλιασμένα. Η άνοιξάτικη νύχτα ήταν γεμάτη άπό όμορφα όνειρα. Τό άσπρι των άστρων ήθελε μιά διαφάνεια κρυστάλλου. Όστόσο την άπείρονη σιγαλιά, την έσπασε ξάφνου τό άπιδμακρο γαυγίσμα ενός σκύλου. Ένα γαυγίσμα, που όλοένα πλησίαζε...

—Φοβάσαι, Λουντίσι, άκούστηκε ή ταραγμένη φωνή μιάς γυναίκας. Πρέπει να φύγω. Άν μās δούν αυτή την ώρα μαζί, είμαι καμένη. Όχι μόνον οι ήικοί μου, άλλά κι' οι συγκατοίκοι μου δε θα μου τό συχαρέσουν ποτέ.

Ό άλλος έμεινε για λίγο σιωπηλός. Τά γαλάζια του μάτια προσπαθούσαν να διακρίνουν τό πόρσιμο της άγαπημένης του. Επί τέλους, τό χέρι του άπλώθηκε κι' άγκάλιασε τη λεπτή της μέση. Τά χείλη του άγγιξαν τά δικά της.

—Δεν πρέπει να φοβάσαι, Μαρία, ή μάλλον τρυφερά. Κανείς δεν πρόκειται να μās πιάσει είδησι. Όπως κάθε φορά, έτσι κι' άπόψε θα χαρίσουμε τά χαράματα. Ξέρεις καλά πως δε μπορώ να κάνω γοι-ρίς έσένα. Γιατί λοιπόν θές να μου στερήσης αυτή τη χαρά;

—Δεν έγω τίποτε, της θεσάλωσε άπάνσια σ' άνασφάλια της. Πρέπει να με πιστέψης. Τρώαζε έκείνη με τό έσπασμα της Μαρίας και



«Η κοπέλλα άναστενάξε. Είμαι άρραδωνισμένη μ' ένα παλληκάρι που δε μου έστειλε σε τίποτε, Λουντίσι. Κι' όμως τό πρόβασα. Κι' ένώ αυτές πολεμάει στο πλευρό τού καπετάν Μπουκουβάλα έγώ ποδοπατώ κάθε νύχτα την τιμή μου και τη τιμή του. Γιατί τό έκανα αυτό, άγαπημένη μου; Γιατί;

—Ρωτάς γιατί, Μαρία; Γιατί έγώ στάθηκα πιο τυχερός άπό τό Νότι. Γιατί είσαι γυναίκα μου και τό παιδί που θα γεννηθί σε λίγο είναι δικό μου. Η κοπέλλα τού έβλεπε άπόματα τό στόμα.

—Μη μιλάς, τό ψιθύρισε. Άκουσα ένα κλαρί που έσπασε. Κάποιος άσφυγκράζεται τις κουδέντες υας.

Ό άνηρας έσυρε άδούρα τό όπλο του. Η καρδιά του χτυπούσε σθεσίαι και παρατεταμένα. Ό Λουντίσι «Έρενφελς Χόσ» αν ήταν Γερμανός, Μόνιμος λοχαγός τού μηχανικού κι' άπό παλιά άγονική οικογένεια, έγκατέλειπε τά πάντα κι' ήρθε να πολεμήση για την έλευθερία της Έλλάδος. «Αποδύσασθε όσος τον Φεβρουάριον τού 1822 μετά τεσσαράκοντα έξ φιλελ-λίνων» παρά τό Ναυαρίνον —γράφει ό Μέντελσον στην «Ιστορία της Έλληνικής Έπαναστάσεως»— έ-τυγεν εύθες εύκαιρίας να επιδείξη την γερωμικήν άνδρείαν, υπερασπίσας τό φρούριον κατά τού έχθρικού στόλου. Έκεϊθεν μετέθε δία της Τριπολέως εις Κόρινθο, όπου ειργάσθη μετά πολλού ζήλου εις κα-ταρτισμόν τάγματος φιλελλίνων, έσπερ μετά τού τά-γματος τού Ταρέλλα έμελλε να άποτελέση τρόπον τι-νά τό πρώτον έπίλεκτον έλληνικόν σόμα...»

Οι Κορίθιοι άντάπησαν έλικρινά τόν άραό κι' εύγενή έξνο και προσπαθούσαν να τού δείξουν με κάθε τρόπο τη συμπάθειά τους. Σιγνά τόν καλούσαν στά σπιτία τους, για να τόν φιλοενησουν. Ό Χόρ-μαν άπλός και καταβεγχτικός καθώς ήταν, δεχόταν τις φιλοφρονήσεις τους μ' ευχαρίστησι. Πήγαν σ' όλους και μ' όλους είχε γίνει έλος. Μά περισσότερο συνδέθηκε με τόν Άργυράκη Λογοθέτη, τού κρατούσε άπό Φαναριώτικο σόι. Η άλβεια είχε πώς ό Άργυράκης ήταν άνθρωπος ισορρομμένος. Και οι δυό θυγατέρες του, ή Ρωζάνη κι' ή Μαρία, σπάνιες καλλόνες. Αυτό ακριβώς ήταν που έκανε τό φιλέλληνα άειωμιακό να πηγαίνι στω άγονικό τού όπιοι στο δύσαν ή εύκαιρία. Πικράθηκε θέσσαι σάν έμασε πως οι κοπέλλες ήταν άρραδωνισμένες. Η πρώτη, με τό γιαστό Στέφανο Οικονόμου, που τόν κρατού-σε σιά τό ό Μαυροκορδάτος. Η δεύτερη, με τό Νότι Κυριακούλη, που πολεμούσε με τό Μπουκου-βάλα.

Ό έρωτας όμως δεν έχει φραγμούς. Ούτε γνωρί-ζει έμπόδια. Ό Λουντίσι Χόσμαν είχε άγαπήσει μ' όλη τη δύναμη της νεανικής του ψυχής τη Μαρία. Την άγαπούσε κι' ήταν έτοιμος να κάνει τις πιο άπίθανες τρελές, για να την κατακτήσει. Η νέα, που δια-σθενόταν τόν παράφορο έρωτά του, προσπαθούσε να τόν άποφύγη. Δεν έθωνε πιά όπας άλλοτε να τόν υποδεχτή, όταν έρόνταν στω σπιτί τους. Κλεινόταν στην κούρα της και τ' όριζαν στω κέντημα. Πότε-πότε κούταζε μακριά τη θάλασσα, άναστενάζε και ξαναπανε βουθή τη θελόνα της. Ένα βράδυ υπήκε στο δωμάτιό της ή Ρωζάνη. Κάθισε σιά της ά-μυλητη. Η Μαρία ένοιωσε τά θάμματα της και τ' άρρώγηκε.

—Τι σου συμβαίνει; τη ρώτησε τότε ή άλλη. Μέ-ρες δάκρυες ό παρακοιλούθ να κλεινισαι εδώ με-σα και να κεντάς στο φός τού λυχναριού. Άν είσαι άρρωστη, πές μου τό. Άν πάλι σε βασανίζει κάτι άλλο, άνοιξέ μου την καρδιά σου. Ίσως υπορέσω να σε βοηθήσω στις δύσκολες ώρες που περνάς.

—Ένα πικρό γαυγίσμα έπλώθηκε στά χείλη της Μαρίας. Πόσο θάθελε, άλβιως, να μιλήσει στή Ρω-ζάνη! Νά της πη ότι ό Νότις Κυριακούλης είχε παρή ή μωρή τού Λουντίσι Χόσμαν. Νά, ή πεντά-μωρη άγοντοπούλα της Κορίνθου ήταν έρωτευμένη. Έρωτευμένη μ' έναν έξνο άειωμιακό που ότε καν γνώριζε καν κρατούσε ή σκούφια του. Άλλά τί

της έπιασε με θέμνη τά γέλια;

—Τότε γιατί κλαίς; Έκανε με φωνή που έστρεψε από λυγάρια. Τάνα να σε πικρώσε ό Νότις; Μά έχει πάθος από δύο ήμνες να κατέβη στην Κορίνθο.

—Η νέα πιάστηκε απ' τά λόγια της.

—Δυό ήμνες και μιά έδομάδα, άπάντησε κούφον-τας την άλβεια που την άνασπάζανε. Είναι λίγο λοιπόν; Ποτέ άλλοτε δεν άνησες τόσο πολύ ναρθη. Κι' όταν άργούσε, μούστελνε ήμνημα πως πάντα μ' άγαπά και με συλλογιέται.

Η Ρωζάνη άντάπησε με άνακούφισι. Γιατί μιά τρελή σκέψι είχε περάσει άπό τό μυαλό της; Πάθ' ή Μαρία άγαπούσε τό Λουντίσι! Εύτολός έκανε λάθος. Η άδελφή της λάτρευε πάντα τόν άρραδωνιστικό της. Τόν λάτρευε και γι' αυτό έκλεινε τώρα με σπα-ραγμό.

—Νάξερεις πόσο με τρώαξε με τό κλάμα σου! της έλεπε. Ένοιωσα στω σόμας, ό Νότις θάρη γρήγορα. Πολύ γρήγορα μάλλον.

Έφυγε σκεδόν χαρούμενη άπό κοντά της. Όπως την έπαινε κούλας, άπό μιά παράξη ήσυχροπία της μοίρας, ό Λουντίσι κι' ή Μαρία έσπασαν όλο-μυαγίον στο παλιό άγονικό τού Λογοθέτη. «Η-τό ός φαίνεται γρησάμο —άναφέρει ό Μ. Κωτσά-κης στο έίδιό του «Οι Φιλέλληνες κατά την Έπα-νάστασι»— να έναυθόν οι δυό αυτές υπάρετες που ήγαπήσαν παθητικά. Άπό τό θραδύνον έκείνο έ-συγκινητό καθήκον έλες έπιμετακομμένα σι-μεία της πόλεως. Διά με ήσαν κρυφίως τόν παρ-νοϊον έρωτά των. Η Μαρία άπέσπασε ήλόν τόν τα-νόν ήμνη της κούλας. Και ίσως τό τέρπον άνθρώ-που ή μωρή της θελόνα της. Ένα βράδυ υπήκε στο δωμάτιό της ή Ρωζάνη. Κάθισε σιά της ά-μυλητη. Η Μαρία ένοιωσε τά θάμματα της και τ' άρρώγηκε.

—Τι σου συμβαίνει; τη ρώτησε τότε ή άλλη. Μέ-ρες δάκρυες ό παρακοιλούθ να κλεινισαι εδώ με-σα και να κεντάς στο φός τού λυχναριού. Άν είσαι άρρωστη, πές μου τό. Άν πάλι σε βασανίζει κάτι άλλο, άνοιξέ μου την καρδιά σου. Ίσως υπορέσω να σε βοηθήσω στις δύσκολες ώρες που περνάς.

—Ένα πικρό γαυγίσμα έπλώθηκε στά χείλη της Μαρίας. Πόσο θάθελε, άλβιως, να μιλήσει στή Ρω-ζάνη! Νά της πη ότι ό Νότις Κυριακούλης είχε παρή ή μωρή τού Λουντίσι Χόσμαν. Νά, ή πεντά-μωρη άγοντοπούλα της Κορίνθου ήταν έρωτευμένη. Έρωτευμένη μ' έναν έξνο άειωμιακό που ότε καν γνώριζε καν κρατούσε ή σκούφια του. Άλλά τί

της έπιασε με θέμνη τά γέλια;

—Τότε γιατί κλαίς; Έκανε με φωνή που έστρεψε από λυγάρια. Τάνα να σε πικρώσε ό Νότις; Μά έχει πάθος από δύο ήμνες να κατέβη στην Κορίνθο.

—Η νέα πιάστηκε απ' τά λόγια της.

—Δυό ήμνες και μιά έδομάδα, άπάντησε κούφον-τας την άλβεια που την άνασπάζανε. Είναι λίγο λοιπόν; Ποτέ άλλοτε δεν άνησες τόσο πολύ ναρθη. Κι' όταν άργούσε, μούστελνε ήμνημα πως πάντα μ' άγαπά και με συλλογιέται.

Η Ρωζάνη άντάπησε με άνακούφισι. Γιατί μιά τρελή σκέψι είχε περάσει άπό τό μυαλό της; Πάθ' ή Μαρία άγαπούσε τό Λουντίσι! Εύτολός έκανε λάθος. Η άδελφή της λάτρευε πάντα τόν άρραδωνιστικό της. Τόν λάτρευε και γι' αυτό έκλεινε τώρα με σπα-ραγμό.

—Νάξερεις πόσο με τρώαξε με τό κλάμα σου! της έλεπε. Ένοιωσα στω σόμας, ό Νότις θάρη γρήγορα. Πολύ γρήγορα μάλλον.

Έφυγε σκεδόν χαρούμενη άπό κοντά της. Όπως την έπαινε κούλας, άπό μιά παράξη ήσυχροπία της μοίρας, ό Λουντίσι κι' ή Μαρία έσπασαν όλο-μυαγίον στο παλιό άγονικό τού Λογοθέτη. «Η-τό ός φαίνεται γρησάμο —άναφέρει ό Μ. Κωτσά-κης στο έίδιό του «Οι Φιλέλληνες κατά την Έπα-νάστασι»— να έναυθόν οι δυό αυτές υπάρετες που ήγαπήσαν παθητικά. Άπό τό θραδύνον έκείνο έ-συγκινητό καθήκον έλες έπιμετακομμένα σι-μεία της πόλεως. Διά με ήσαν κρυφίως τόν παρ-νοϊον έρωτά των. Η Μαρία άπέσπασε ήλόν τόν τα-νόν ήμνη της κούλας. Και ίσως τό τέρπον άνθρώ-που ή μωρή της θελόνα της. Ένα βράδυ υπήκε στο δωμάτιό της ή Ρωζάνη. Κάθισε σιά της ά-μυλητη. Η Μαρία ένοιωσε τά θάμματα της και τ' άρρώγηκε.

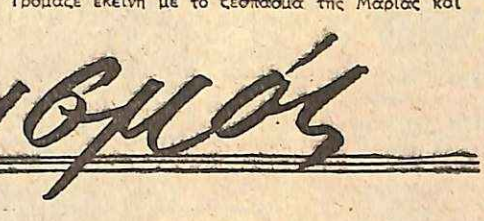
## ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

την ένοιωσε ποιός ήταν κι' άπό ποιά έρχόταν; Τί την ένοιωσε άν ήταν καλός ή κακός, εύγενής ή άλήτης; Έκείνο που ήξερε ήταν ότι τόν άγαπούσε, ότι είχε ξεκαθίσει τόν άρραδωνιστικό της κι' ότι ό έαυτός της δεν ήθελε πιά. Ήταν παρδωμένος στά χεί-ρια αυτού τόν άνθρώπου, που ήρθε ν' άναπαράξη τά ως τότε ήρεμα νερά της ζωής της. Κι' όστόσο δεν τολμούσε να παρουσιαστή μπροστά του. Η σκέψι μόνο ότι μπορούσε να προσδοχή τό μυστικό της, τη γέμιζε τρούμο κι' άπόγνωσι.

—Λοιπόν; την έναρωτήσε ή Ρωζάνη. Δεν έχεις να μου πής τίποτε;

Η Μαρία την κούταζε άμυλητη για ένα όλόκληρο λεπτό. Τά μεγάλα της μάτια ήταν θουρκωμένα. Κι' άέσπασα, πέφτοντας στην άγκαλιά της έσπασσε σε δάκρυα.

—Δεν έγω τίποτε, της θεσάλωσε άπάνσια σ' άνασφάλια της. Πρέπει να με πιστέψης. Τρώαζε έκείνη με τό έσπασμα της Μαρίας και





18



Η Ντόνα βγαίνει κατόπιν στο δρόμο και πηγαίνει στο αυτοκίνητό της. Ο δρόμος είναι απολύτως ελεύθερος και δάζει εμπρός τη μηχανή του αυτοκινήτου της. Ο θάουδος αυτός είναι ένα σύνθημα, που δίνει στο Φρέντ να καταλάβει ότι μπορεί να πάει να τη συναντήσει.



Βγαίνει, λοιπόν, από το καμαρίνι της Ντόνας και με το πιστόλι, που του έδωσε έτοιμος για κάθε ενδεχόμενο προχωρεί με προφυλάξεις στους διαδρόμους του κέντρου. Σε μία στιγμή πέφτει πάνω στους ανθρώπους του Ζαζίο και ανταλλάσσονται μερικοί πυροβολισμοί.

Στο ακουσμα τους η Ντόνα τρομάζει... Τί να συνέβη άραγε στον Φρέντ;



Αφού εκάλυψε την υποχώρησή του με τρεις πυροβολισμούς, ο Φρέντ πηδά από ένα παράθυρο στο δρόμο και πέφτει ακριβώς επάνω σ' ένα από τους ανθρώπους του Ζαζίο, που φρουρούσαν όλες τις εξόδους.



Πριν ο συμμορίτης προφτάσει ν' αντιδράσει ο Φρέντ τον βγάζει εκτός μάχης με μερικές γροθιές του.



Μια τελευταία γροθιά του Φρέντ σωριάζει το συμμορίτη αναίσθητο στο έδαφος.



Ο Φρέντ τρέχει τότε προς τη Ντόνα.

— Δρόμο τώρα!....



Ο Φρέντ όμως έχει ξαφνικά μια ιδέα: Φεύγοντας με τη Ντόνα είναι σαν να λήπ στο Ζαζίο πως είναι συνένοχός του και πως αυτή διευκόλυνε τη φυγή του.



— Είμαι αναγκασμένος κούκλα μου, να κάνω κάτι... Προηγούμενος όμως άφησε με να σε φιλήσω!...

Αφού φιλά τη Ντόνα στο σαγόνι, της δίνει κατόπιν μια γερή γροθιά στο ίδιο ακριβώς σημείο και τη σωριάζει κι' αυτή αναίσθητη στο δρόμο.



Η φυγή του Φρέντ θυθίζει σε απόγνωση το Ζαζίο και τη συμμορία του. Ποιος ήταν αυτός ο υπερ-άνθρωπος που κατόρθωσε να τους ξεφύγει από τόσες παγίδες και να δει ζωντανός από το άγτρο τους; Δεν του έλειπε, βέβαια, ούτε η τόλμη, ούτε και η εξυπνάδα. Τί θα έλεγε όμως για όλα αυτά ο μεγάλος άρχηγός; Πώς θα κατόρθωναν να δικαιολογήσουν την άτυχία τους;

Την άλλη μέρα στο γραφείο του Ζαζίο γίνεται σωστό πολεμικό συμβούλιο. Ολόκληρο το επίτελο είναι συγκεντρωμένο εκεί.

— Μήπως θέλετε να σας συγχαρούμε για το κατόρθωμά σας;



— Αυτός ο άνθρωπος εχ' χειρότερος από το Σ...



— Πάντως δε θα μας ξεφύγει... Μόλις ο Άλεξ τελειώσει με τη Ντόνα θ' ασχοληθώ μαζί του... Πρέπει οπωσδήποτε να τον εμποδίσουμε να έρθει σ' επαφή με τον Κάολο.

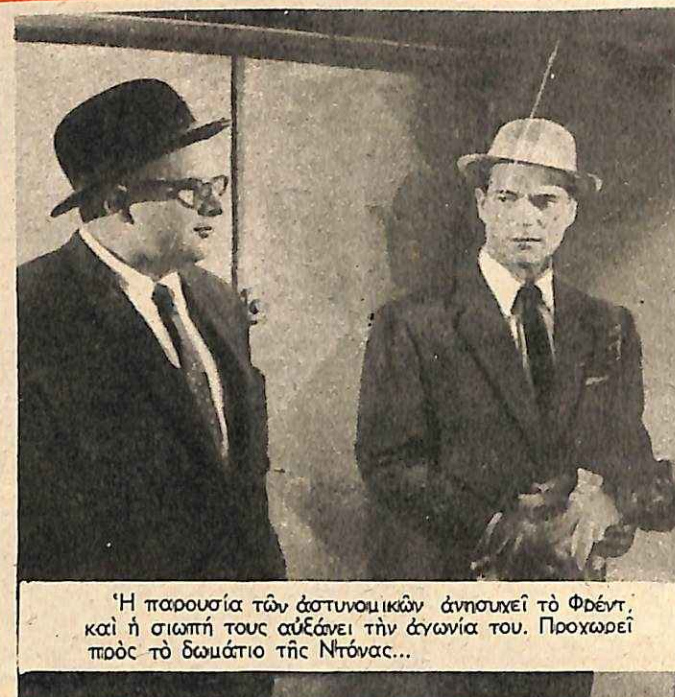




Καί ὁ Φρέντ διως δὲ «ἐνὶ με σταυρωμένα χεῖρα. Πιστεύοντας πῶς ἡ Ντόνα μπορεῖ νὰ τοῦ δώσῃ ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες ἀποφασίζει νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ στὸ σπίτι της. Μόλις διως χτυπᾷ τὸ κουδούνι, δρῖσκεται κυκλωμένος ἀπὸ ἀστυνομικούς.

— Πάλι ἐσεῖς κ. Μπάγκερ:

— Ποῦ εἶναι ἡ Ντόνα:



Ἡ παρουσία τῶν ἀστυνομικῶν ἀνησυχεῖ τὸ Φρέντ, καὶ ἡ σιωπὴ τους αὐξάνει τὴν ἀγωνία του. Προχωρεῖ πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς Ντόνας...



... Καὶ μιὰ κορυφὴ φρίκης ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Ἡ Ντόνα εἶναι ἐσπλωμένη στὸ πάτωμα νεκρή.



— Εἶστε ὁ τελευταῖος, ποῦ τὴν εἶδε ζωντανή καὶ συνήθως ὁ τελευταῖος εἶναι καὶ ὁ δολοφόνος!



— Αὐτὴ τὴν φορὰ κ. Μπάγκερ πρέπει νὰ μιλήσῃτε...



Στὸ γραφεῖο τοῦ Ζαΐρο ἡ συζήτηση δύνειται ὅλο καὶ περισσότερο. Ὁ «Ἀλεκ. ποῦ ἐπέστρεψε πρὸς ὀλίγου δῆλωσε μὲ ὑπερφάνεια πῶς εἶχε ἐκπληρώσει τὴν ἀποστολή του.

— Τὰ πράγματα ἀορίζουν νὰ υπερδεῦνται, πρέπει λοιπὸν νὰ βιαστούμε... Ἀποψε τὸ ἀργότερο φροντίστε νὰ μπακάρετὲ τὸ ἐμπόρευμα καὶ τὰ κορίτσια...

— Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα...

— Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκόλα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιο παράξενες καὶ πιο καταπληκτικὲς φυσιογνωμίες τῆς ἑλληνιστικῆς περιόδου. Μεγαλειώδης καὶ ταυτόχρονα ταπεινός, πιστός σήμερα καὶ αὐριό ἀσπότης καὶ ἀχάριστος, μονοκύματος ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, ραδιοῦργος καὶ δόλιος ἀπὸ τὴν ἄλλη, συγκέντρωνε στὸ ἀτομὸ του ὅλες τὶς ἱκανότητες καὶ ὅλες τὶς κακίες. Καί, φυσικά, μετὰ τὸ θάνατό του, οἱ ἄνθρωποι θυμήθηκαν μόνο τὶς δευτέρες.

Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ὠθήθηκε στὸ προσκήνιο τῆς ἱστορίας ἀπὸ τὸ τίποτα. Ὁ πατέρας του, ποῦ ἦταν ἕνας Θεσσαλὸς δουλοπάραικος κατέφυγε κάποτε στὴ Μακεδονία μαζὶ μὲ τὸν γιό του, κυνηγημένος γιὰ κάποιο ἐγκλήμα ποῦ εἶχε κάμει. Κι' ἐκεῖ, ὁ βασιλιάς Φίλιππος ὁ 2ος ἐξωρίσθη ἀμέσως τὸ νεαρὸ Λυσίμαχος γιὰ τὴν ῥωμαλέα σωματικὴ του διάπλασι καὶ τὴν μεγάλη δύναμή του καὶ τὸν κατέταξε στὸ στρατὸ του, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ ἀργότερα δορυφόρο (σωματοφύλακα) τοῦ γιου του.

Ὁ Λυσίμαχος, διως, ἦταν ἀπειθάρχης καὶ σκληροκέφαλος. Ἐτοί, μιὰ μέρα, ὁ Ἀλέξανδρος, ὀργισμένος γιὰ κάποιο καινούργιο παράπτωμά του, πρῶτα νὰ τὸν ρίξουν σ' ἕναν ὑπόγειο θάλαμο μαζὶ μ' ἕνα λιοντάρι. Τὸ ἄλλο πρωῒ, διως, ἀνησύχησε γιὰ

## Λυσίμαχος

Ο ΤΥΜΒΩΡΥΧΟΣ

τὸ λιοντάρι του. Ὁ Λυσίμαχος ἦταν πολὺ σωματώδης καὶ τὸ θηρίο μποροῦσε νὰ σκάσῃ ἐπειτα ἀπὸ ἕνα τόσο πλούσιο γεῖμα.

— Νὰ τοῦ πᾶτε ἀφθονο νερὸ γιὰ νὰ χωνέψῃ, εἶπε στοὺς ἀνθρώπους του. Τὸ κρέας τοῦ Λυσίμαχου νὰ πρέπει οἷγουρα νὰ ἦταν πολὺ σκληρὸ.

Ἀλλ' οἱ φύλακες ποῦ ἀνοῖξαν τὴν καταπακτὴ τοῦ ὑπογείου θαλάμου γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν παραγγέλια τοῦ εἰδανὸ τοῦ λιοντάρου νὰ κολυμπᾷ μέσα σὲ μιὰ λίμνη ἀπὸ πηγμένο αἷμα. Δὲ ζοῦσε πιά. Λίγο πρὶν πέρα, ὁ Λυσίμαχος κουδαρασμένος σὲ μιὰ γωνία, προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ αἷμα ποῦ ἔτρεχε ἀπὸ τὶς πληγές του.

Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος ἔμαθε τί εἶχε γίνει, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ ὑπόγειο.

— Γιατὶ σκότωσες τὸ λιοντάρι μου; φώναξε ὀργισμένος στὸ Λυσίμαχο.

— Ἦθελα νὰ δοκιμάσω ἂν ἦταν δυνατότερο ἀπὸ μένα, ἀπάντησε ὁ νεαρός Θεσσαλός.

— Καὶ τὸ νίκησες; — Κατὰφερα νὰ πιάσω τὰ δύο μπροστὰ του πόδια καὶ τὰ τράβηξα μὲ ὅλη μου τὴ δύναμι πρὸς τὰ ἔξω, ὥσπου ἄκουσα τὸ τρίξιμο ποῦ ἔκαναν τὰ κόκαλα θγαίνοντας ἀπὸ τὶς ἀρθρώσεις. Χωρὶς νὰ χαλαρώσω τὸ σφιγμένο μου, ἀρχίσω κατόπιν νὰ χτυπᾷς τὸ κεφάλι του πάνω στὶς πλάκες.

Μιλοῦσε ἀπλᾶ, σὰν γιὰ ἕνα πράγμα ὁλότελα φυσικὸ καὶ συνήθειο. Ἡ ὀργὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου παραχώρησε, στὸ τέλος, τὴ θέσι της στὸ θαυμασμό. Πρόσταξε τότε νὰ μεταφέρουν τὸ Λυσίμαχο σ' ἕναν καθαρὸ θάλαμο καὶ νὰ περιποιηθοῦν τὶς πληγές του.

Ὁ Λυσίμαχος, ποῦ εἶχε γερὴ ἰδιοσυγκρασία, ἐγίνε γρήγορα καλὰ. Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ἐξαντλεῖ τότε στὴν ἀκολουθία του, τὸν φορτῶσε μὲ τιμὲς καὶ διακρίσεις καὶ ὅταν ἀργότερα ἐγίνε βασιλιάς, τὸν ὀνόμασε στρατηγὸ.

Μὲ τὴν ἰδιότητα αὐτὴ ὁ Λυσίμαχος συνώδεψε τὸν Ἀλέξανδρο στὴν ἐκστρατεία του στὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας. Κι' ἐκεῖ, διακρίθηκε ὄχι μόνον γιὰ τὴν ἀπαράμιλλη ἀνδρεία του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς ἔξοχες στρατηγικὲς του ἱκανότητες καὶ τὴν μεγάλη ἐπιβολὴ ποῦ εἶχε στοὺς στρατιώτες. Θέλοντας νὰ τὸν ἀνταμείψῃ, ὁ μέγας κατακτητὴς τὸν τίμησε μὲ χρυσὸ στέφανο στὶς γιορτὲς τῆς Περσέπολεως.

Ἀλλ' ἡ καταπληκτικὴ σταδιοδρομία τοῦ Λυσίμαχου ἀρχίζει μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ τὸν θεωροῦσαν, λόγω τῆς ταπεινῆς καταγωγῆς του, σὰν κατώτερό τους. Ἐπειδὴ, διως, ἐκτιμοῦσαν τὶς ἱκανότητές του, τοῦδωσαν τὴν Θράκη, γιὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὸν Ἀντίπατρο, ποῦ εἶχε ὀριστεῖ ἐπίτροπος τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας καὶ γιὰ νὰ σταθῇ ἐμπόδιο στὸ δρόμο του, ἂν τοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό ἡ ἰδέα νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἐξουσία του καὶ στὴν Ἀσία.

Ὁ Λυσίμαχος, διως, εἶχε πιά δικές του φιλοδοξίες καὶ ὅπως ἦταν πονηρὸς καὶ δόλιος, κατὰφερα νὰ ἐκμεταλλεῖται γιὰ δικὸ του ὄφελος τὶς ἀντιζηλίες τῶν διαδόχων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Πήγε, λοιπὸν, στὴν ἀρχὴ μὲ τὸν Περδίκκα, ποῦ φαίνονταν ὁ πρὶν ἡγετὴς, ἀλλὰ κατόπιν πέσασε μὲ τὸ μέρος τῶν ἀντιπάλων του καὶ συνετέλεσε στὴν ἥττα καὶ τὸ θάνατό του.

Στὴν προδοσία του αὐτὸν τὸν παρακίνησε τὸ πάθος ποῦ εἶχε αἰσθανθῇ γιὰ τὸ σύζυγο τοῦ Περδίκκα, τὴν ὁμορφὴ Νίκηλα. Μετὰ τὸ θάνατό του, κατὰφερα μὲ τὶς παρακλήσεις καὶ τὶς ἀπειλές του νὰ τὴν πείσῃ νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Ἀλλ' ὁ γάμος αὐτὸς εἶχε καὶ ἕνα σπουδαῖο πολιτικὸ πλεονέκτημα γιὰ τὸ Λυσίμαχο. Γιατὶ ἡ Νίκηλα ἦταν κόρη τοῦ Ἀντιπάτρου, ποῦ εἶχε κυρίαρχη θέσι μετὰ τῶν διαδόχων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἐτοί, ὁ Λυσίμαχος κατὰφερα νὰ ἱσχυροποιήσῃ τὴν θέσι του. Καὶ συνέχισε τὴν τακτικὴν του. Παρερῶντας τὴν φίλα του πότε μὲ τὸν ἕνα καὶ πότε μὲ τὸν ἄλλο, χωρὶς, ὅμως, νὰ παίρνῃ φανερὴ θέσι γιὰ

## ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

κανένα, μεγάλωνε ὁλοένα τὸ κράτος του καὶ σιγά-σιγά πέρασε στὴ Μικρὰ Ἀσίαν, ποῦ ὑπόταξε τὸ μεγαλύτερο μέρος της. Ἀνακηρύχθηκε τότε βασιλιάς.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀντιπάτρου, ὁ Λυσίμαχος συμμαχῶσε μὲ τὸ βασιλεῖ τῆς Ἡπείρου Πύρρον καὶ ἀφού κατέλαβαν μαζὶ τὸ βασιλεῖο τῆς Μακεδονίας, τὸ μοιράστηκαν μετὰ τῶν τους. Ὅταν, διως, ὁ Πύρρος μπλέχθηκε σὲ πόλεμο μὲ τοὺς Ῥωμαίους, ὁ Λυσίμαχος σφετερίστηκε καὶ τὸ ὅλοιο μέρος τῆς Μακεδονίας καὶ προχώρησε κατόπιν στὴν Ἡπείρο, ποῦ τὴν κατέκτησε.

Ἡ ἀπληστία του γιὰ τὸ γρήγορ νὰ παρέσῃε τότε σὲ μιὰ ὁδολογίᾳ καὶ ἱερὸς πρᾶξι.

Οἱ Μολοσσοὶ (ὁ κυριότερος ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Ἡπείρου) ἔβαλαν τοὺς παλῶδες βασιλεῖδες τὸν Πόντο, τὰ φάρμακα μὲ χρυσάφι καὶ πολὺτιμα πετρεῖνα. Ὁ Λυσίμαχος, λοιπὸν, ἀνοῖξε τοὺς τάφους τοὺς καὶ αὐτοῦ, ποῦ πήρε ὅλο τὸ χρυσάφι ποῦ ὄρεξε μέσα σ' αὐτοῦ,

καὶ ἀργότερα ἐγίναν οἱ γάμοι τους. Ἀλλὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ Λυσίμαχου, μ' ὅλη τὴν βιαιότητά τους, δὲν κρατοῦσαν πολὺ. Κι' ἄλλωστε, δὲν ἐξουδένε ποτὲ τὸ πολιτικὸ συμφέρον του. Γοητευμένος ἀπὸ τὴν κόρη τοῦ Πτολεμαίου Ἀραίνου, τὴν ἔκαμε ἀργότερα γυναῖκα του, χωρὶς νὰ διαζευχθῇ τὴν Ἀμαστρί.

Ἀλλ' ἡ Ἀμαστρί, ποῦ εἶχε περήφανο χαρακτήρα, προτίμησε νὰ φύγῃ καὶ ἐξαναρτίσῃ στὸν Πόντο, ὅπου ἔχτισε μιὰ καινούργια πόλι. Αὐτὴ ἡ πόλις, στὴν ὁποία ἔδωκε τ' ὄνομά της, ἐξελιγμένη γρήγορα σὲ μεγάλο ἐμπορικὸ λιμάνι καὶ ἀπὸ τῆς τῆς σημασίας, ποῦ οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἀποκαλοῦσαν ὁδεῖο ὁδὸς τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἀμαστρί, διως, εἶχε δύο γιουὺς ἀπὸ τὸ Διονύσιο τὸν Κλέαρχο καὶ τὸν Ὁξέβαρο. Αὐτὰ τὰ δύο παῖδια εἶχαν ριχτῇ ἀπὸ ἐνωρίς στὴν κραυγὴ καὶ τὶς ἀκολασίες καὶ ὅπως διαζύνταν νὰ πάρουν τὴν ἐξουσία στὰ γένη τους, μύηκαν μιὰ νύχτα στὸν κοιτῶνα τῆς μητέρας τους καὶ τὴν σκότωσαν μὲ τὰ ἐγχειρίδιά τους. Ἐβαλαν κατόπιν τὸ πτώμα τῆς μέσα σ' ἕνα σακκί, ποῦ τὸ παρέδωσαν στοὺς ἀνθρώπους τους, γιὰ νὰ τὸ πετάξουν στὴ θάλασσα.

Ὁ Λυσίμαχος ἔτρεξε τότε στὴν Ἀμαστρί, ὅπου ἐμφανίστηκε σὰν ἐκδικητὴς τῆς πρώην συζύγου του. Σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές του, οἱ δύο γιοῖ τῆς Ἀμαστρίδος συνεκρήθησαν καὶ ὀδηγήθηκαν πάνω στὸν τάφο της. Ἐκεῖ, ὁ ἄνθρωπος τοὺς ἔκοψε πρῶτα τὰ δύο χεῖρα καὶ κατόπιν τοὺς τύφλωσε. Ὑστερα



Ὁ Λυσίμαχος θυμήθηκε τὴ μικρὴ παιδοῦλα, ποῦ εἶχε δὴ ἄλλοτε, στὰ Σούσα.

πρόσταξε νὰ κοινοτοποῦνται τὰ κόκαλά τους καὶ νὰ σκορπίσῃν τὴ σκὴν στοὺς τέσσερις ἀνέμους. Κατέχτισε κατόπιν τὴ Θεσσαλία καὶ ἐγίνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱσχυρότερους βασιλεῖδες τῆς ἐποχῆς. Τὸ κράτος του περιλάμβανε τὴν Ἡπείρο, τὴν Ἀκαρνανία, τὴν Θεσσαλία, ὁλόκληρη τὴν Μακεδονία, τὴν Θράκη καὶ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Στὸ μετὰ, ἡ Νίκηλα εἶχε πεθάνει καὶ στὴν καρδιά τοῦ Λυσίμαχου φωνήθηκε ἕνα καινούργιο πάθος. Γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν Σέλευκο καὶ τὸν Πτολεμαῖο, ποῦ εἶχαν συμμαχῆσαι ἐναντίον του, προεβλεπόμην ἀπὸ τὴν μεγάλη δύναμή του, ἀναγκάστηκε νὰ τρέξῃ στὴ Μικρὰ Ἀσίαν. Κι' ἐκεῖ, ἐξαναεῖδε τὴν Ἀμαστρί.

Ἡ Ἀμαστρί ἦταν κόρη τοῦ Ὁξέβαρου, ἀδελφοῦ τοῦ τελευταίου βασιλιά τῆς Περσίας Δαρείου τοῦ Κοιμωμένου. Ὁ Ἀλέξανδρος τὴν εἶχε αἰχμαλωτίσει μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς Ρωξάνης. Στους περιφωτισμένους ὁμοσκότους γάμους τῶν Σούρων, λοιπὸν, ἔκαμε σύζυγο τοῦ τῆς Ῥωξάνης καὶ ἔδωκε τὴν Ἀμαστρί στὸ στρατιωτὸν τοῦ Κρατέρου. Αὐτός, διως, ἀφού χάθηκε κάμποσο καιρὸ τὴν ὁμορφίαν της, τὴν ἀνάγκασε κατόπιν νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ τυράννου τῆς Ποντοπαρακλίας Διονυσίου, γιὰ νὰ μπόρῃε ὁ ἴδιος νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη τοῦ Πτολεμαίου Φίλα καὶ νὰ ἱσχυροποιήσῃ μ' αὐτὸ τὸ γάμο τὴν θέσι του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Διονύσιος πέθανε ὕστερα ἀπὸ μερικὴ γρόνια — ἔσκαψε σὰν ἀσπίς ἀπὸ τὸ πολὺ κρασὶ — ἀφινόντας τὴν κόρη του.

Ὁ Λυσίμαχος θυμήθηκε τὴ μικρὴ παιδοῦλα, ποῦ εἶχε δὴ ἄλλοτε στὰ Σούσα. Ἦταν τότε μιὰ ὡραία γυναῖκα, ποῦ ἔλαμπε ἀπὸ νιότη καὶ ὁμορφίαν. Κι' ὁ βασιλεὺς τῆς Θράκης τὴν ἀγάπησε παράφορα. Λίγο

τοὺς κρέμασε ἀπὸ δύο δέντρα μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω.

Ὁ Λυσίμαχος εἶχε παίξει θαυμάσια τὸ ρόλο τοῦ τιμωροῦ καὶ ἐκδικητοῦ. Ἀλλ' ὅπως πάντα, δὲν ἐξέγασε οὔτε αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ συμφέρον του. Προσάρτησε τὴν πλούσια Ἀμαστρί στὸ κράτος του καὶ τὴν χάρισε στὴν καινούργια οὐδέα του, τὴν Ἀραίνου.

Ἀλλ' ἂν ἡ Ἀμαστρί ὄρεξε τὸ θάνατο ἀπὸ τὰ παῖδιά της, ὁ Λυσίμαχος, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, παρερῶντας τὴν ὁμορφίαν της, ἔδωκε τὴν Ἀμαστρί σ' ἕνα φρικτὸ καὶ ἀποτρόπαιο ἐγκλήμα: Πρόσταξε νὰ θανατωθοῦν τὸ ἄσπιο τοῦ Ἀραίνου (ἀπὸ τὴν Νίκηλα), ποῦ ἡ ἀσπιδόκητος τὸν κατηγόρησε ὅτι τῆς εἶχε ἐπιτεθῇ μὲ ἀνθρώπινους σκοπούς. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅσοις διαφωτισμένη. Ἐκεῖνη ποῦ εἶχε κάμει ἀνθρώπινες προτάσεις στὸν Ἀγαθόκλητον ἦταν ἡ Ἀραίνου. Ἐπειδὴ, διως, αὐτὴς τὴν ἀπομάκρυνε μὲ ὁδολογίαν, τὸν οὐλοῦσαν στὸν πατέρα του καὶ ἐπέτυχε τὴν θανάτωσή του.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀρχίζει ἡ παρακμὴ τοῦ Λυσίμαχου. Οἱ παλιοὶ ἐχθροὶ του δὲν τὸν ἀφάνισαν οὔτε στιγμή πὺς ἔλαμψε. Κι' ὁ κυριότερος ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Σέλευκος, ἔμεινε στὸ κράτος ποῦ καὶ ὄρεξε νὰ τοῦ παίρνῃ τὴν ἐπικράτεια ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὁ Λυσίμαχος προσποίησε ν' ἀντισταθῇ, ἀλλὰ νίκησε κατὰ κράτος στὴν μεγάλη μάχη ποῦ ὁδῆκε σὺν Κύρου πεδίου καὶ ὄρεξε τὸ θάνατό σ' αὐτὴν. Ἦταν τότε 80 χρόνων. Οἱ στρατιώτες τοῦ Σέλευκου ἀναγνώρισαν τὸ πτώμα του ἀπὸ τὸ πιστὸ σκελὶ του, ποῦ οὐρλιάζε πλάι στὸ νεκρὸ κύριό του.

Ε. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ γοητευτικὴ Ἀνδρομάχη.











Η χειμωνιάτικη ατμόσφαιρα είχε δημιουργήσει μέσα στο κλειστό δωμάτιο τη μελαγχολική σκηνοθεσία των αναμνήσεων. «Εξω, στο δρόμο, ο βορρικός ξαυλός... τις γέριες πιπιριές και σφύριζε μονοτονικά ανάμεσα στα ξεροκλαδιά τους. Και μέσα στο δωμάτιο κυριαρχούσε το κρύο που προκαλούσαν η μοναξιά και η σβυστή σούπα. Πόσο τουρτουρίζει όποιος είναι μόνος, κι όταν δεν έην για να του κρατήσει συντροφιά ούτε τη θαλπωρή μιας άναμμένης φωτιάς...

Χωμένος μέσα στην πολυθρόνα του, ο γκρίζος νωσταλγός του παρελθόντος ξεδιλλίε το άλγισμα των αναμνήσεων. Αλλά άς αείσουμε τον ίδιο να μάς το πη με στίχους πόν καλά:

«Απόψε ένα άλμπουμ ξεφύλιζε στη όρμα κοντά τη σβυστή. Γυρνούσα τα φύλλα χωρίς καθό. Μονάχος, κι' η πόρτα κλειστή. Και ξάνφου τριγύρω με ζώσαν γέ. (Λια και φίλια κεφάλια ξανθά, καστανά... Και τότε μονάχος στήν κρούα μέ. (σα σιναιλιά τ' άγκάλιασα όλα ξανά...»

Γιατί έτσι ήταν: Έκεί που ξεφύλιζε το άλμπουμ των αναμνήσεων ο γκρίζος νωσταλγός, είδε την μοναξιά γύρω του να γίνεται χαρούμενη πολυκοσμία! Πόσα τρυφερά πλάσματα τον τριγύριζαν! Ξανθά, καστανά, βεργολυγερά ή μικροσκοπικά, μελαγχολικά ή χαριτωμένα, δημιούργησαν γύρω του το πιο γοητευτικό μελίσσι... Κι' αυτός τις άγκάλιασε όλες και τους ψιθύρισε τρυφερά στα αυτιά:

«Νινέττα... Νανίνα... Νινόν και (Νανά... Απόψε κοντά μου σάς είδα ξανά και ζήσαμε πάλη στιγμές φλογερές μαζί. Ξεκαρμένες, γλυκιές μου (μικρές... Νινέττα... Νανίνα... Νινόν και (Νανά κι' αν σβύση ή άγάπη, μία μέρα (γυρνά... Στόν έρωτα τέτοιος υπάρχει και (νών Νινέττα, Νανίνα, Νινόν...»

Τι εύχεται τον πλημύρισε! Για πότε ζεστάθηκε το κρύο δωματιάκι του, έστω ακόμα και με σβυστή σούπα...

Η μία καθότανε στο χέρι της πολυθρόνας του, ή άλλη τον φίλωνε στο χέλι ήδονικά ή τρίτη

του, χάρεινε τρυφερά τα μαλλιά. Πόσες γυναίκες είχαν ξεπεταχτή μέσα από το παλιό άλμπουμ!

Ο νωσταλγός τις άγκάλιασε όλες μία-μία και τους ψιθύρισε γοητευμένος:

«Αχ πόσες λατάρες ή καθεμιά (και τί καυμοί... Τί όρκοι πολλοί, τί κακό... Γελάκια τρελλά και κοντά τους (αδύνατοι λυγμοί

με κάποιο φιλι μουσικό... Περάσαν και πάνε και σβύσαν (δικώς να μιλούν κι' άπόψε ξανάρθαν μαζί. (Χωρίς να ζήλευουν ή μία την άλ. (λη με φίλουν και κάτι παλιό ξανά...»

Καμιά δέ ζήλευε την άλλη... Η πολιτική της συντηρητικής είχε βρή την πιο πανηγυρική δικαίωση της στον έρωτα... Κι' ο νωσταλγός έπιανε μία-μία και ψιθύριζε τη μελαγχολική νωσταλγία του:

«Νινέττα... Νανίνα... Νινόν...»

— «Ελα, Νινέττα, να μου θυμίσης το πρώτο ραντεβού μας: Ήταν απόγευμα καλοκαιριού όταν ήρθες να με βρης στην έρμηκη γειτονιά που από τότε έκπολιτίστηκε με συνωστισμό πολυκατοικιών. Πλανηθήκαμε άγκάλιασμένοι έξω από τους κήπους, μάς κυνήγησε ένας άγριος σκύλος και είδαμε να βγαίνει το φεγγάρι και να φωτίει με άσημια το δρόμο του έρωτά μας...»

Παράτησε τη μία για να άγκάλιαση μίαν άλλη: — «Εσύ, Νανίνα, ήσουν — με ταξύ μου... — λίγο παλιόηλικ! Έλεγες ότι αγαπούσες έμένα, ένώ όρκιζόσουν σε έναν άλλον ότι τον λατρεύες — και, φυσικά, δεν αγαπούσες κανέναν! Τραδητήκαμε αρκετά ό δυο μας, και συχνά φτάσαμε στα μαλλιάματα που τα γλύκαινε ένα αή. Δέ μπορού να πώ ότι σε αγαπούσα τρελλά — μάλλον πεισμάτωσα μαζί σου και το πείσμα δημιουργεί τις προϋποθέσεις της άγάπης και δίνει τα έξωτερικά γνωρίσματα της... Άφου καυγαδίσαις όμως ένα διάστημα, βαρεθήκαμε και χωρίσαμε, δηλαδή δορήθηκες έσύ κι' έφυγες. Δέχτηκα τη φευγά

λα σου σάν άπολύτρωσι... Όμως τώρα που σε ξαναβλέπω δέ σου κρατάω κακία. Ο καιρός που πέρασε έχει απαλύνει τις κακές στιγμές μας. Σήμερα σε άγαπώ χωρίς μνησικακία...»

Γύρισε σε μία τρίτη για να της ψιθυρίσει:



— «Εσύ, Νανίνα, ήσουν — με ταξύ μου... — λίγο παλιόηλικ! Έλεγες ότι αγαπούσες έμένα, ένώ όρκιζόσουν σε έναν άλλον ότι τον λατρεύες — και, φυσικά, δεν αγαπούσες κανέναν! Τραδητήκαμε αρκετά ό δυο μας, και συχνά φτάσαμε στα μαλλιάματα που τα γλύκαινε ένα αή. Δέ μπορού να πώ ότι σε αγαπούσα τρελλά — μάλλον πεισμάτωσα μαζί σου και το πείσμα δημιουργεί τις προϋποθέσεις της άγάπης και δίνει τα έξωτερικά γνωρίσματα της... Άφου καυγαδίσαις όμως ένα διάστημα, βαρεθήκαμε και χωρίσαμε, δηλαδή δορήθηκες έσύ κι' έφυγες. Δέχτηκα τη φευγά

λα σου σάν άπολύτρωσι... Όμως τώρα που σε ξαναβλέπω δέ σου κρατάω κακία. Ο καιρός που πέρασε έχει απαλύνει τις κακές στιγμές μας. Σήμερα σε άγαπώ χωρίς μνησικακία...»

Γύρισε σε μία τρίτη για να της ψιθυρίσει:

— «Εσύ, Νινόν, ήσουν το θύμα μου... Με άγάπησε με όλοκληρωτική λατρεία και άφωσώθηκες σε μένα χωρίς να λογαριάσεις ούτε, προλήψεις, ούτε σεμνιότητες. Κι' εγώ, εγώ δέ σου έδωσα τη σημασία που άξίζες. Ήμουν έγωιστής και άνόητος. Γιατί έγωισμός και άνοησία είναι να μην καταφέρνουμε να διακρίνουμε την άγάπη όταν μάς προσφέρεται και να μη μπορούμε να την εκτιμήσουμε. Το αποτέλεσμα ήταν δραματικό για σένα, μικρή μου αίσθηματική Νινόν: Κατέληξες σε ένα σανατόριο κι' εκεί προσπάθησες να έπουλώσεις τις πληγές που σου άνοιξε ο έρωτας. Με συχωρείς Νινόν... Δεν ήμουν ίκανός τότε να καταλάβω το μεγαλειό του έρωτά σου... Και σου ζήτώ γονατιστός συγγνώμη...»

Μιά τέταρτη τον άπασχόλησε ύστερα:

— «Εσύ, Νανά, πήρες τη ρεβάνς: Όσο παιδεύα τη Νινόν, άλλο τόσο με παιδεύες κι' έσύ! Σε λατρεύα σάν τρελλός κι' έσύ με δούλεψες κανονικά... Έξ αίτίας σου έμαθα να πίνω, προσπαθώντας να πνίξω στο βάθος του ποτηριού το μεράκι μου για σένα... Πόσες φορές, μεθυμένος έλεινα, έφτασα κάτω από το σπύτι σου και φίλησα τα σκαλοπάτια σου γιατί δεν είχα έσένα να φιλήσω... Η άδιαφορία σου με έφερε πολλές φορές στο χέλιος της άβυσσου... Πώς υπόρσκα να γλυτώσω από σένα; Ούτε εγώ δεν ξέρω. Πάντα, το γεγονός είναι ότι κατάφερα να άπαγκιστρώδω από τον έρωτά σου που με τραβούσε τόσο χαμηλά... Ούτε σε σένα όμως δεν κρατάω κακία... Ήσουν ή μεγάλη διαλεχτή της καρδιάς μου, που χτύπησε για καιρό με ένα δίδυμο χτύπο — το δνόια σου...»

Γύρισε ύστερα ο νωσταλγός ένα γύρο το βλέμμα του, τις είδε όλες να τον κυτάνε γλυκά, χωρίς να ζήλευουν ή μία την άλλη με τα μάτια τους φορτωμένα παροπνευμένο έρωτα. Τι χάθηκε κι' έκλεισε το άλμπουμ.

Τότε οι γυναίκες χαθήκανε μεμιάς από κοντά του. Οι άναμνήσεις γύρισαν στη θέσι τους — στο παρελθόν... Και τότε, τον τριγύρισε πάλι το κούτο της σβυστής σούπας και της μοναξιάς...

Η Νινέττα, ή Νανίνα, ή Νινόν και ή Νανά, φεύγοντας είχαν πάρει τη θαλπωρή του έρωτα μαζί τους...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

## ΟΙ ΓΚΑΦΕΣ της Μαρούλας

### Η ΑΔΕΙΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ

ΚΑΛΕ, τί κακό είναι αυτό με μένα; Δεν περνάει έβδομάδα να μη διαπράξω μια γκάφα άλχη. Όρίστε πάλι τί μου συνέβη:

Ο Τιμόθεος ήτανε αυτές τις ήμέρες στενοχωρημένος! Του είχε παρουσιαστή ή εύκαιρία να κάνει μια γερή υπάα εισάγοντας από το έξωτερικό σε άκρας συνείρουσα τιμή μια ποσότητα έμπορεύματος, για την οποία μάλιστα είχε ήσσει και μια γερή προκαταβολή. Τα ύπολοιπα έπρεπε να τα στείλι έν- τέ μινός, για να το φορτώσουν το έμπορεύμα. Αλλά τί θά έγινε και την προκαταβολή. Έκανε, λοιπόν, τις ον- τικές ένέργειες για να το δώδ ή ά- δεια εισαγωγής, αλλά ή έκδοσή της

καθυστερούσε με τις διάφορες διατυπώσεις του ύπουργείου κι' ο Τιμόθεος άρ- γισε να άνησυχή. Οι μέρες περνούσαν και ή άδεια δεν έβγαινε. Και δόστού εύσανε και έφούσσε ο Τιμόθεος.

— «Αν δέ μωδ δόσουν την άδεια σε δυο μέρες, μωδ είπε ένα μεσημέρι ά- πελτιωμένος, είμαστε χαμένοι! Θά ά- σο και την προκαταβολή!

— Νά θάωμε μέσα! του είπα τότε έγώ.

Και του έφριξα την ιδέα να πά- με στο θουλτεή τον κύριο Άερι- τζίδη, να σπρώξω την ύπόθεσι. Ο Τι- μόθεος συμφώνησε και πήγαμε στο θουλτεή. Τού έξηγήσαμε πώς έχει το πράγμα και τον παρακάλεσαμε να πα- ρέμβη στον άρμόδιο τιμαυάτην. Τον κύριο Παπασιόγκο, άν τον γνωρίζω.

— Τόν Παπασιόγκο; είπε άεσάτος ο θουλτεής. Είναι καλός φίλος μου! Θά σάς δώσω ένα γραμμα να σάς έγ- κρίνη την άδεια στο άμε-σώδσι.

Και μάς δίνει την άπόστολή!

— Νά του την πάτε στο σπύτι! μάς συμβούλεψε.

Πήγαμε το άπόνεμα, αλλά ο κ. Παπασιόγκος έλειπε και θά γυνοόσε άσγά. Έτσι άποφασίσαμε να του την πάμε την επομένη, πολύ ποαί. Και το ίδιο έράδυ για να ξεκαθά- ρώ πήγαμε με τον Τιμόθεο σκούνη Βάρ- κια, θάν σε μία στιγμή με σκούνη ο Τι- μόθεος και μωδ δέχνη. Έναν ίσχνό κύριο που καθόταν ο' ένα τραπέζακι,

στο βάθος με μία ξανθούλα.

— Αυτός είναι ο τιμαυάτης ο Πα- πασιόγκος! μωδ λέει.

Δυστυχώς όμως, την έπιστολή του θουλτεού την είχαμε αφήσει στο σπύτι. Έτσι δέ υπορόσαμε να εκμεταλλευό- με την εύκαιρία που μάς παρουσιά- σθηκε. Δέ θαρούσα όμως. Θά πηγαί- ναμε στο σπύτι του το πρωί. Αλλά το ναμώ ο Τιμόθεος είχε δουλειά στο τε- ποαί και με παρακάλεσε να πάω έ- λαινοί και με παρακάλεσε και να του δώσω την έπιστολή του θουλτεού.

— Έτσι, χρυσή μου;

— Νά μέλλεις ήσυχος, Τιμόθεε! του άποκρίθηκα.

Και μάς κά διδο πηγαίνο στο σπύ- τι του Παπασιόγκου. Ό,τι έτοιμαζό- τανε να φύγ για το γραφείο του, Του έβασα την έπιστολή που τη διάσσε με προσοχή.

— Νά πητε, μωδ λέει εύδης άμέσως στον κ. Άεριτζίδη πώς το ρουσφέτι του θά γίνη. Έλάτε το μεσημέρι να σάς δώσω την άδεια!

Είπαμε, λοιπόν, να πάμε με τον Τιμόθεο.

— Νά πητε, μωδ λέει εύδης άμέσως στον κ. Άεριτζίδη πώς το ρουσφέτι του θά γίνη. Έλάτε το μεσημέρι να σάς δώσω την άδεια!

Είπαμε, λοιπόν, να πάμε με τον Τιμόθεο.

— Νά πητε, μωδ λέει εύδης άμέσως στον κ. Άεριτζίδη πώς το ρουσφέτι του θά γίνη. Έλάτε το μεσημέρι να σάς δώσω την άδεια!

Είπαμε, λοιπόν, να πάμε με τον Τιμόθεο.

— Νά πητε, μωδ λέει εύδης άμέσως στον κ. Άεριτζίδη πώς το ρουσφέτι του θά γίνη. Έλάτε το μεσημέρι να σάς δώσω την άδεια!

Είπαμε, λοιπόν, να πάμε με τον Τιμόθεο.

— Νά πητε, μωδ λέει εύδης άμέσως στον κ. Άεριτζίδη πώς το ρουσφέτι του θά γίνη. Έλάτε το μεσημέρι να σάς δώσω την άδεια!

Είπαμε, λοιπόν, να πάμε με τον Τιμόθεο.

ήτανε πλάι τον κύτταξε περιέργω.

— Καλέ, γέτε το έράδυ, συνετή- ρωσα, δεν ήσαστε στη Βάρκια με την άνηψούλα σας; Έκείνη την ξαν- θούλα ντέ! Την άορησε με το πράσινο ταγεράκι. Έσείς μάλιστα φορούσατε υπέξ κοστούδι και γραβάτα σε χρώ- μα σούδα!

— Έσαστε ο πιο πολύτιμος από τους φίλους μου, του είπε.

— Έχουμε νεώτερα; οώησε ο Πέρκινς.

— Όχι. Ο πρίγκηπας δέ μ' είδοποίησε άκούη.

— Γιατί άκούη;

— Είμαι βέβαιος, ότι ο πρίγ- κηπας Κόνγκ βλέπει με καλό μάτι αυτή την επιχείρησι, άπάντησε ο Τσάνγκ. Τά λόγια του μ' άφησαν να ύπονοήσω, ότι είχε πάρει κιό- λας την άπόφασή του.

— Έπρεπε τότε να μάς την είχε κόμει γνωστή.

Ο Τσάνγκ προστάθηκε να τον πείση, ότι δεν έπρεπε ν' άνησυχή.

— Γιατί δεν πάτε να τον ρώτη- ρώησε ο Πέρκινς.

— Αδύνατο, άπάντησε ο Κινέ- ζος. Ο πρίγκηπας μωδ είπε, ότι θά με καλούσε όταν είχε κάτι να μ' άνακοινώση. Δέ έμπορώ να παρα- κούσω τη διαταγή του, χωρίς σο- βαρό λόγο.

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-



# Το λευκό ΝΟΚΑΟΥ

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

### ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Πέρκινς πειθεί το δικαστή Τσάνγκ να έπισκεφθί τον πρίγκη- πα Κόνγκ, για να πάρη τη συγ- καταθέσι του στην έπιθεσι έναν- τίων των πειρατών. Ο πρίγκηπας Κόνγκ, όμως, δέχνηται έπιφυλα- κτικούς και δεν του δίνει ουκε- κριμένη άπάντησι. Στο μεταξύ, ή καταστάσι του Πέι — Χό καλλι- τερύει συνεχώς κι' ο παλιός αρχηγός του «Θαλασσιού Λωτού» διαβεβαίωνει τον Πέρκινς και τους συντρόφους του ότι είναι πρόθυμος να τους όδηγήσι στο όρητήριο των πειρατών. Άλλ' ο Έλβετος Λώτερς παρακολου- θεί με άνηψία τον άναβρασμό που έπικρατεί ύπό μερικές ήμέ- ρες μεταξύ του κινεζικού πληθυ- σμού και σκεδιάζει να φύγη μα- ζι με τη γυναίκα του για το Χόνγκ - Κόνγκ, όπου θά είναι περισσότερο άσφαλισμένοι. Ο Πέρκινς, που κι' αυτός άνηψυκεί για την κυρία Λώτερς, του ύπο- σκεται ότι θά τον συνοδεύση ο' αυτό το ταξίδι. Προτού φύγουν, έπισκεπτεται για τελευταία φορά το δικαστή Τσάνγκ, για να τον πείση να κάμη ένα καινούργιο διάδημα στον πρίγκηπα Κόνγκ.

13ον

Καθώς περνούσαν από το λιμάνι, είδε πκνές έ- μάδες από ναυτικούς και ανθρώπους του λαού, που ήταν συγκεντρωμένοι έδώ κι' εκεί και κουδεντίζαν ζωηρά.

«Όλα δείχνουν πώς προετοιμά- ζεται κάποια εξέγερσι, σκέφτηκε. Οι όδοι του Λώτερς δέ μω φαί- νονται άδικαιοδύνητοι... Για τη στιγμή, όμως, ας τελειώσω με τον Τσάνγκ.»

Η μικρή βάρκα βγήκε από το λιμάνι κι' άφου προχώρησε καμμία πεντακοσάρια μέτρα, έστριψε δε- ξιά. Στο βάθος φάνηκε ή νήσος του Χονάν.

«Έπειτα από είκοσι περίπου λε- πτά, ο Πέρκινς κι' ο σύντροφός του άποβιβάζονταν μπροστά στην πολυτελή έπαυλι του Τσάνγκ.

— Περιμένε με στον προθάλα- μο, είπε ο Πέρκινς στον Πέι-Χό. Μήκε κατόπιν στο σαλόνι, ό- που ο Τσάνγκ τον δέχτηκε με με- γάλο ένθουσιασμό.

— Έσαστε ο πιο πολύτιμος από τους φίλους μου, του είπε.

— Έχουμε νεώτερα; οώησε ο Πέρκινς.

— Όχι. Ο πρίγκηπας δέ μ' είδοποίησε άκούη.

— Γιατί άκούη;

— Είμαι βέβαιος, ότι ο πρίγ- κηπας Κόνγκ βλέπει με καλό μάτι αυτή την επιχείρησι, άπάντησε ο Τσάνγκ. Τά λόγια του μ' άφησαν να ύπονοήσω, ότι είχε πάρει κιό- λας την άπόφασή του.

— Έπρεπε τότε να μάς την είχε κόμει γνωστή.

Ο Τσάνγκ προστάθηκε να τον πείση, ότι δεν έπρεπε ν' άνησυχή.

— Γιατί δεν πάτε να τον ρώτη- ρώησε ο Πέρκινς.

— Αδύνατο, άπάντησε ο Κινέ- ζος. Ο πρίγκηπας μωδ είπε, ότι θά με καλούσε όταν είχε κάτι να μ' άνακοινώση. Δέ έμπορώ να παρα- κούσω τη διαταγή του, χωρίς σο- βαρό λόγο.

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

— Έστω, είπε ο Πέρκινς, έπει- τα από μικρή σκέψι. Θά περιμέ-

νωμε άλλες σαράντα όκτώ ώρες.

— Κι' ύστερα;

— Θα σκεφτούμε μόνοι μας τί πρέπει να κάμωμε.

— Έννοείτε, ότι θά έπιτεθίτε έναντίον των πειρατών και χωρίς την άδεια του πρίγκηπα;

— Οι περιστάσεις θά μάς κα- θοδηγήσουν.

— Άλλά θά είναι έπικίνδυνο για σάς.

— Τί σάς νοιάζει άφου σείς θά βγήτε άφελμένοι; Δέ θέλετε να χε- τε τον Τσέου-Φου ζωντανό ή νε- κρό στα χέρια σας;

— Είσαστε τρομερός άνθρωπος! είπε ο Τσάνγκ.

— Αν, στο διάστημα αυτό, έ- χετε τίποτα νεώτερο από τον πρίγ- κηπα, είδοποίησε με άμεσως, ά- πάντησε ο Πέρκινς. Θά ήθελα να είχα έπίσης και κάθε νεώτερη πλη- ροφορία σχετικά με τις κινήσεις των άνταρτών.

Ο Τσάνγκ τον διαβεβαίωσε, ότι δεν έπρεπε ν' άνησυχή.

— Τί κρίμα που δέ μπορώ νάρ- θω μαζί σας! άναστέναξε. Κατα- λαβαίνετε, όμως, ότι με τί σημε- ρινές συνθήκες, δέ μω έπιτρέπεται ν' άπομακρυνώ από την έδρα μου...

Άλλ' ο άξιός λειτουργός της Θεμίδος σταμάτησε, έσφαικά, σάν ή μιλία να είχε κοπή μέσα στο στόμα του. Είχε διακρίνει από το άνοιγμα της πόρτας τον Πέι-Χό.

— Είναι ο ίδιος ο Πέι-Χό κι' όχι το φάντασμά του, είπε ο Πέρ- κινς, βλέποντας πώς ο δικαστής είχε χλωμαίσει. Πήσαστε, φίλε μου... Ο άξιόσεβάστος μανδάρινος Τσάνγκ θέλει να σου έκφράση τη χαρά του για τη νεκρανάστασί σου.

Ο Πέι-Χό πλησίασε άργά.

— Άλλ' αυτό είναι πρωτόκου- στο, είπε ο Τσάνγκ, σηκώνοντας τα χέρια του στον ύψανό. Ά, α- γαπητέ μου φίλε — συνέχισε, μιλά- ντας στον παλιό πειρατή — δέ μω φέρετε τον Τσέου-Φου ζωντανό ή νεκρό, θά πη πώς δεν έχετε την παραμικρή άγάπη για μένα.

— Γι' αυτό τον έφερα μαζί μου, φώναξε ο Πέρκινς. Ο Πέι-Χό δεν περιμένει παρά το σύνθημα για να μάς όδηγήσι στη νήσο των πειρα- τών... Ο Τσέου-Φου θά είναι στα χέρια σας, αν το θελήσετε.

— Αν το θελήσω; είπε ο Τσάνγκ. Άλλ' υπάρχει κάτι που να το θέλω περισσότερο άπ' αυτό;

— Έννοώ αν καταφέρετε ώστε ο πρίγκηπας Κόνγκ να σάς δώση την άδεια, που του ζήτησατε.

— Περιμένω να με καλέση.

— Δέ θά έδλαπτε αν του ύπει- θυμίζατε, ότι τα πράγματα έπει- γουν. Μην ξεχνάτε, ότι ό ήμέρες περνάνε και θά ήταν τρομερό να μην πιάσουμε τον Τσέου-Φου, ένώ μπορούμε να το κάμωμε.

Ο Τσάνγκ πήρε στο τέλος την άπόφασή του.

— Αν ο πρίγκηπας δέ με κα- λέση, σε δυο ήμέρες, θά πάω μ' νος μου να τον δώ, είπε.

— Θαμιάσι! φώναξε ο Πέρκινς.

Μπορώ τώρα να φύγω πιδ ήσυχος.

Βγήκαν σε λίγο από το σπύτι του μανδρινού και έαναμνησαν στη Βάρκα τους, που άπομακρύνθηκε ά- μέσως.

Ο Πέρκινς άφισε τον Πέι-Χό στο σπύτι του κι' έπειτα έαναγύ- ρισε κοντά στους Λώτερς. Τη στιγ- μή που περνούσε το κατάφλι της πόρτας τους, δού έζησαν, που ή- ταν κρυμμένοι πίσω από κάτι ή- μινους, πρόβαλαν τα κεφάλια τους.

— Αυτός ο καταραμένος ο Πέρ- κινς έαναγύρισε, είπε ο ένας.

Μπορεί να φύγη μαζί τους, άπάντησε ο άλλος.

— Είσαι βέβαιος, ότι ο Λώτερς κι' ή γυναίκα του θά φύγουν; ρώ- τησε ο πρώτος.

— Και βέβαια, άπάντησε ο άλ- λος. Έδωξε όλους τους ύπηρετές του και τους είπε, ότι δέ θά τους χρειάσει πιά.

— Πρέπει να βιαστούμε τότε...

— Έσύ μείνε έδώ. Τρέχω να εί- δοποιήσω τους συντρόφους μας.

## ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ



...που θα ταύριζε το δρόμο. Κι' από τ' άλλο μέρος, έπρεπε να προσέχει για να μην παρασυρθεί μέσα στο δαιδαλώδες των υγρών δρομίσκων. Γι' αυτό, προχωρούσε άργα και με μεγάλες προφυλάξεις. Ο Λώτερς είχε καθίσει κοντά στη γυναίκα του και προσπαθούσε να την πείσει, ότι δεν είχαν να φοβηθούν τίποτα κι' ότι δεν έπρεπε ν' ανησυχή. Και το κατάφερε σιγά-σιγά. Η κυρία Λώτερς έβγαλε το ξανθό κεφάλι της έξω από την τένα και παρακολουθούσε ολόγελα ήρεμα το υπέροχο θέαμα του ήλιου, που ανέβαινε άργα από τη θάλασσα, στο βάθος του ορίζοντα.

Η βάρκα είχε απομακρυνθεί τώρα από την άριστη όχθη του ποταμού και προχωρούσε στ' ανοιχτά της νήσου του Χονίν. Ο Πέρκινς θυμήθηκε τον Τσάνγκ.

Ο φίλος μας θα κοιμάται ήσυχα αυτή την ώρα, είπε.

Κι' άφηγήθηκε στους συντρόφους του την τελευταία συνάντησι, που είχε μαζί του. Άλλα, ξαφνικά, είδε μια πύργα, που ξεπερνούσε από τη νήσο του Σήπορς και που οι κωπηλάτες της ανέβοκαρπούσαν γρήγορα τα κουπιά τους, σαν άνθρωποι, που βιάζονταν πολύ.

Η πύργα αυτή δεν είχε τίποτα το άνησυχητικό. Ο Πέρκινς, ώστόσο, σγκώθηκε όρθιος και, φέρνοντας τα χέρια του μπροστά στα μάτια του, για να προστατευθεί από τις ακτίνες του ήλιου, άρχισε να την περιεργάζεται με προσοχή. Η πύργα είχε έξη κουπιά. Στην πλώρη της στεκόταν ένας άνθρωπος, ντυμένος σαν τους ναύτες του λιμανιού, που κρατούσε στο χέρι του

ένα λευκό αντικείμενο και το κομμάτι πάνω-κάτω.

Ο άνθρωπος αυτός κρατάει στα χέρια του ένα σφαιρικό και φαίνεται σ' α να θέλη να προκαλέσει την προσοχή μας, είπε.

Κάποιο γράμμα, πρόσθεσε ο Λώτερς.

Η πύργα αυτή διευδύνεται προς το μέρος μας, είπε η κυρία Λώτερς. Δε βλέπετε πως αυτός ο άνθρωπος μάς κάνει νοήματα να σταματήσουμε... Κάποιος σ' στέλνει κάποιο μήνυμα, που φαίνεται πως πρέπει να το λάβετε άμεσα.

Θάκαι τότε ο Τσάνγκ, συμπέρανε ο Πέρκινς. Θάμαθε ίσως κάποια ενδιαφέρουσα πληροφορία και βιάστηκε να μου την κάνει γνωστή; Ξανακλόνησε τότε στο τιμόνι κι' έδωσε στη βάρκα μια μικρή στροφή. Πρόσθεσε κατόπιν στους κωπηλάτες να σηκώσουν τα κουπιά τους. Η βάρκα παρασύρθηκε από το ρεύμα κι' άρχισε να κυλά άργα προς το μέρος του ακρωτηρίου Τσάφελ.

Μερικά λεπτά αργότερα, η πύργα πλησίασε. Ο Λώτερς στεκόταν όρθιος στην πλώρη της βάρκας, μ' απλωμένο το χέρι, για να πάρη το γράμμα.

Άλλα τότε έγινε το εξής: Ο άνθρωπος, που στεκόταν στο τιμόνι της πύργας, την έριξε με όρη πάνω στα πλευρά της βάρκας, σ' α νόθευε να την αναποδογυρίσει. Την ίδια στιγμή, ο Λώτερς άφησε μιά δυνατή κραυγή κι' έπεσε ανάσκελα. Τα πράγματα είχαν γίνει με τόσο τόσο κεραυνόβολο, που ο Πέρκινς κι' ο Πεί-Χό τάχασαν για μία

στιγμή. Η πύργα έδειχνε αρχικά πως ήθελε να πλευρίσει τη βάρκα. Άλλα, ο τιμονιέρης έκαμε μιά απάτομη στροφή, κι' όπως είδαμε, έπεσε πάνω της με όρη. Ο άνθρωπος που στεκόταν στην πλώρη της πύργας, έβγαλε ταυτόχρονα ένα μακρύ μαχαίρι και το βύθισε στο στήθος του Λώτερς. Δέκα άνθρωποι, που κρύβονταν μέσα στην πύργα, τινάχτηκαν άμέσως θύριοι. Ήταν όπλισμένοι με μακρείες λόγχες και τόξα.

Όταν ο Πέρκινς κι' ο Πεί-Χό συνήλθαν από την κατάπληξι τους, κατάλαβαν πως είχαν να κάμουν με πειρατές του «Θαλασσιού Λωτού». Οι αντίπαλοί τους ήταν διπλάσιοι σχεδόν στον αριθμό. Βρίσκονταν, έξ' άλλου, σ' ένα στενο πέρασμα, όπου τους ήταν αδύνατο να ελιχθούν, για να μπερδέσουν να ξεφύγουν.

Ο Πέρκινς, ξαναβρίσκοντας την ψυχραιμία του, έβγαλε το περιστροφικό του και το άδειασε πάνω στη μούσα των πειρατών.

Κατά τη σύγκρουσι των δυο πλοιαρίων, όμως, ο άνθρωπος, που στεκόταν στην πλώρη της πύργας και που χτύπησε το Λώτερς, έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε στη θάλασσα. Ίκανώτατος κολυμβητής όπως ήταν, σαν όλους τους Κινέζους, έτρεξε άμέσως στο πίσω μέρος της βάρκας και προσπάθησε να βγάλη το τιμόνι της. Άν το κατάφερε, το πλοιαίο θα παρασφύριζε από το ρεύμα, που ήταν πολύ ισχυρό σ' αυτό το μέρος και θα συντηρόταν πάνω στα βράχια της νήσου του Χαντίγκτον, που ύψωνταν σε μικρή απόστασι.

Ο Πεί-Χό, όμως, που κατάλαβε τον κίνδυνο, έβγαλε το σιδερένιο χερούλι του τιμονιού και γύνησε τον πειρατή στο κεφάλι. Ο Κινέζος εξαφανίστηκε άμέσως κάτω από τα κύματα, ενώ πάνω στην επιφάνεια απόμεινε μιά μεγάλη κέκκινη κλίδα.

Στο μεταξύ, η κυρία Λώτερς είχε τρέξει κοντά στον άντρα της και, σκυμμένη πάνω του, προσπαθούσε να σταματήσει το αίμα που έτρεχε από το στήθος του.

Ο Πέρκινς εξάντλησε σε λίγο τις σφαίρες του, που δεν είχαν, άλλωστε, σοβαρό αποτέλεσμα, γιατί η πύργα είχε πάει πίσω από τη βάρκα κι' εκείνοι, που βρίσκονταν μέσα σ' αυτήν δεν παρουσιάζαν κανένα σχεδόν στόχο.

Ο Άγγλος πλοίαρχος σκέφτηκε, ότι η μοναδική ελπίδα σωτηρίας ήταν η φυγή και προσπάθησε να ενθαρρύνει τους ναύτες του.

Έμπρός, παλληκάρια μου! τους φώναξε. Θα δώσω δέκα χρυσά τάλληρα στον κανένα, αν γλυτώσωμε.

Οι κωπηλάτες ήταν Ιθαγενείς από το Μαλαμπάρ. Μισούσαν τους Κινέζους, άλλ' έτρεμαν τους πειρατές. Άν προσπαθούσαν να ξεφύγουν, θα τους εξωργίζαν περισσότερο και κανείς δε θα γλύτωνε. Ένώ, αν έμεναν άμετοχοι, δεν είχαν να φοβηθούν τίποτα.

Έτσι, τα λόγια του Πέρκινς δεν έφεραν αποτέλεσμα.

Άλλα, ξαφνικά, ακούστηκαν φωνές και κατάρες από το μέρος της πύργας. Έκείνοι που βρίσκονταν μέσα σ' αυτήν, κύταζαν σαστισμένοι, σ' α νόθευαν κάποιο τρομαχτικό θέαμα.

Ο αρχηγός! φώναζε εκείνος που βρίσκονταν στην πλώρη της πύργας.

Το φάντασμα του Πεί-Χό! πρόσθεσε ένας άλλος.

Κατάρα! βρυχήθηκε τρίτος. Ο Πεί-Χό ξαναγύρισε για να μάς εκδικηθεί!

Πραγματικά, ο Πεί-Χό στεκόταν όρθιος στην πλώρη της βάρκας. Οι παλιοί του σύντροφοι τον αναγνώριζαν άμέσως.

Μερικοί απ' αυτούς είχαν παρακολουθήσει την έκτελεσι του και τον είχαν δη να κρέμεται ανάμεσα σε ούρανο και γη, με τη μορφή θηλιάς στο λαιμό. Έτσι, δε μπορούσαν ν' αμφισβήτουν, ότι είχε πεθάνει. Σίγουρα, λοιπόν, εκείνος που έβλεπαν μπροστά τους, δε μπορούσε παρά να ήταν το φάντασμα του.

Άν είχαν να κάμουν με το ζωντανό Πεί-Χό, δε θα δίστασαν ούτε στιγμή να ριχτούν πάνω του από ντροπή, γιατί τον είχαν προδώσει και ταυτόχρονα από φόβο, για να γλυτώσουν από την εκδίκησή του. Άλλα, η σκέψη, ότι βρίσκονταν μπροστά στο φάντασμα του, έκαμε το αίμα να παγώσει μέσα στις φλέβες τους. Έκείνοι, που κρατούσαν τα κουπιά, τα παράτησαν. Κ' οι άλλοι πειρατές, που ήταν έτοιμοι να όρμησουν, κοκκάλισαν στις θέσεις τους.

Έτσι, η βάρκα βρήκε τον καιρό να ξεφύγη. Και, σ' α λίγο, χώθηκε σ' έναν πλάγιο βραχίονα, που το όρμητικό ρεύμα του την έσπρωξε μακριά.

Πιά γρήγορα! φώναξε ο Πέρκινς στους κωπηλάτες. Οι θύλιοι δε θα μπερδέσουν πια να μάς φτάσουν.

Οι ναύτες, βέβαιον, ότι δεν κινδύνευαν πια από τους πειρατές, έσκιωναν πάνω στα κουπιά τους. Η βάρκα έρχισε τώρα τα κύματα με μεγάλη ταχύτητα.

Η ανέλπιστη σωτηρία ήταν έργο του Πεί-Χό. Ο Πέρκινς, που το κατάλαβε, τούδωσε το χέρι, σ' α σ' φίλο.

Χωρίς τη βοήθειά σου, θα ήμασταν χαμένοι, του είπε. Και, για να σου δείξω την εμπιστοσύνη μου, σου εμπιστεύομαι το τιμόνι. Μπορείς να βασίσεις στην ευγνωμοσύνη μου.

Κι' εγώ δεν ξεχνάω, ότι μου σώσατε τη ζωή, απάντησε ο παλιός αρχηγός του «Θαλασσιού Λωτού».

Εξώφλησε το χρέος σου, — Αυτά δε θα μ' έμπορευ, όμως, να τηρήσω όλες τις υποσχέσεις που σας έδωσα.

Η μικρή βάρκα είχε μη τη ώρα σ' ένα άλλο πέρασμα, που οδηγούσε σ' ευθεία γραμμή στον όρμο της Βαμπόας. Η περιοχή αυτή συνηγόταν πολύ από τους Ευρωπαίους κι' ήταν απίθανο, ότι οι πειρατές θα τολμούσαν να τους ξαναεπιτεθούν. Κι' άλλωστε, θα χρειάζονταν πάνω από ένα τέταρτο για να τους φτάσουν.

Ήσυχος έπ' αυτή την πλευρά, ο Πέρκινς άπρεξε κοντά στον πληγμένο φίλο του.

Το τραύμα του Λώτερς ήταν πολύ σοβαρό. Το μαχαίρι του Κινέζου είχε κολλήσει άναμεσα στο τέταρτο και το πέμπτο πλευρό του και του είχε ανοίξει μιά μεγάλη βαθειά πληγή.

Η κυρία Λώτερς ήταν τρελλή από τη λύπη της. Χωρίς να κλαίει, χωρίς να βγάλλει λέξη από το στόμα της, κρατούσε το μαντήλι της πάνω στην πληγή του στήθους της, χωρίς, όμως, να κατορθώνει να συγκρατήσει το αίμα, που έτρεχε άφθονο απ' αυτήν. Ο δυστυχισμένος Λώτερς δεν είχε συνέλθει ακόμη.

Ο Πέρκινς, σαν όλους τους ναυτικούς, είχε μερικές ιατρικές γνώσεις. Έχασε, λοιπόν, το ποικιμοσκό του κι' έθεσε όσο μπορούσε καλύτερα την πληγή του φίλου του. Προσπάθησε ταυτόχρονα να δώσει θάρρος στην κυρία Λώτερς, λέγοντας της πως το τραύμα δεν ήταν σοβαρό, μ' αλο που πίστευε το αντίθετο.

Η βάρκα κατέβαινε τώρα με μεγάλη ταχύτητα το ποτάμι, από όπου ο ήλιος είχε διώξει τις σκιές. Μιά βαθειά σιωπή επικρατούσε μέσα στο μικρό σκάφος. Ο μόνος θόρυβος, που ακουγόταν ήταν εκείνος που έκαναν τα κουπιά, σκίζοντας το νερό. Ο θόρυβος αυτός έσμιγε με τη λαχανιασμένη ανάσα των κωπηλάτων.

Ο Πέρκινς, όρθιος στη μέση της βάρκας, κύταζε δλόγυρα, με την ελπίδα μήπως διακρίνη κανένα μεγαλύτερο πλοίο, όπου θα μπορούσαν να περιποιηθούν καλύτερα τον πληγμένο. Άλλα, εκείνη την ώρα, ο ποταμός των Μαργαριταριών ήταν έρημος.

Δε μπορούμε να κάμουμε τίποτ' άλλο από το να διευθυνθούμε στη Βαμπόα, ψιθύρισε σ' α πεία στιγμή.

Έφτασαν εκεί ύστερα από μισή ώρα. Ο Λώτερς δεν έδινε πια σημάδι ζωής κι' η γυναίκα του, που ήταν σκυμμένη πάνω του, έμοιαζε μ' ένα ζωντανό άγαλμα της λύπης.

Ο Πέρκινς πλεύρισε σ' ένα τριτάσιο, τη «Μπριτάνια», που ο πλοίαρχός της του έστειλε άμέσως το γιάτρο του. Άλλα, ήταν πια άργα. Ο δυστυχισμένος Λώτερς είχε πεθάνει.

Η κυρία Λώτερς, που ήταν ως τότε άφαντη και βυθισμένη στη λύπη της, ξέσπασε, ξαφνικά, σε σπαρτακτικές κραυγές. Κι' ο Πέρκινς χρειάστηκε να κουράσθη πολύ για να την τοσβήση από το πτώμα, που δεν ήθελε να το αφήσει από τα χέρια της. Το κατάφερε, τέλος, αφού της έδωσε την υποσχέσι, ότι θα τη πήγαιναν στο Χονγκ-Κόνγκ, για να το θάψουν, και την έπεισε ν' ανέβη στη «Μπριτάνια», όπου θα περνούσε μερικές ώρες, για να μπερδέσουν, στο μεταξύ, οι κωπηλάτες να ξεκουραστούν. Θα συνέχιζαν κατόπιν το ταξίδι τους προς το Λιντίν.

Ο Πέρκινς δεν ήταν μόνο λυπημένος για το θάνατο του φίλου του, αλλά και πολύ ανήσυχος. Η επίεσι που στοίχισε στο Λώτερς τη ζωή, έδειχνε καθαρά, ότι οι πειρατές ήθεσαν τα σχέδιά του ή τούλάχιστον ένα μέρος απ' αυτά. Έπρεπε, λοιπόν, να κέμη γρήγορα, για να μην τους δώση τον καιρό να προετοιμαστούν. Μόνο μιά κεραυνόβολος επίθεσι μπορούσε να φέρη αποτέλεσμα. Δυσφορετικά, οι πειρατές μπορούσαν να σκορπίσουν στα γειτονικά νησιά, όποτε η καταδίωξί τους θα ήταν αδύνατη.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΤΣΕΟΥ ΦΟΥ

Ο όρμος της Βαμπόας, που βρίσκονταν λίγο πιο κάτω από τα φρούρια του Στόματος της Τίγρεως, ήταν ένα από τα πιο περίεργα ακυροβόλεια, που υπήρχαν στον κόσμο.

Ο όρμος αυτός σχηματιζόταν από τα κανάλια, που χωρίζονταν από ανυψώματα νησάκια, που φυλάσσονταν σ' α μανιτάρια στο μέρος αυτό του ποταμού. Κάθε έθνος είχε τα δικά του κανάλια, όπου προσήγγιζαν τα πλοία του. Έτσι, μόνον ένας έμπειρος πιλότος θα μπορούσε να διευθυνθεί με σιγουριά άναμεσα σ' αυτά.

Κι' άλλωστε, ο όρμος της Βαμπόας ήταν πάντοτε γεμάτος από πλοία. Άνάμεσα σ' αυτά ξεχώριζαν τα πλοία, που οι ιδιοκτήτες τους τα είχαν μεταβάλει σε πλωτά έμπορικά καταστήματα.

Παρόμοια καταστήματα υπήρχαν όλων των ειδών. Στο ένα πλοίο βρίσκονταν ένα υποθηματοποιείο, στο άλλο ένα ραφτάδικο, σ' α τρίτο ένα παντοπωλείο ή ένα χασάπικο. Τα όνοματά των επαγγελματιών, που είχαν αυτά τα καταστήματα, ήταν χαραγμένα με μεγάλους κινεζικούς χαρακτήρες στα πλευρά του πλοίου. Σε μερικά πλοία στεγαζόνταν δύο, τρεις ή περισσότεροι επαγγελματίες. Οι πελάτες ανέβαιναν σ' αυτά με σκάλες, που τα έκαναν να συγκοινωνούν με την προκυμαία.

Άλλα θα ρωτήσετε γιατί οι Κινέζοι έμποροι ή επαγγελματίες της Βαμπόας προτιμούσαν να έχουν τα καταστήματά τους μέσα σ' α πλοία; Ο λόγος, που τους είχε παρακινήσει σ' αυτή τη σκέψη ήταν ο φόβος των ληστρικών επιδρομών. Στο παραμικρό ύψιστο σημάδι, οι ιδιοκτήτες των πλωτών αυτών καταστημάτων σήκωναν τις άγκυρες κι' άφηναν το ρεύμα να τους παρασύρει. Όταν κατόπιν περνούσε ο κίνδυνος, ξαναγύριζαν ή πήγαιναν ν' άγκυροβολήσουν κάπου άλλο.

Τα καταστήματα αυτά, άλλωστε, εξυπολούσαν κυρίως τα πλοία, που διέσχισαν το ποτάμι και που ήθεσαν ν' αναλώσουν τα τρόφιμά τους ή να προμηθευτούν κάποιο αντικείμενο. Άλλα κι' οι επίδατες τους, προτιμούσαν ν' αγοράζουν απ' αυτά τα πλωτά καταστήματα τα πράγματα, που τους χρειάζονταν, για το λόγο, ότι ταβρίσκαν πολύ φτηνότερα παρ' ότι στην Καντόνα ή το Μακάο.

Το χωριό της Βαμπόας είχε ένα μοναδικό δρόμο πλατύς τεσσάρων και μίρκους τριακοσίων πενήντα μέτρων. Όλα τα σπίτια του ήταν έβλιννα και στηρίζονταν πάνω σε πασσάλους, που χώνονταν μέσα στο ποτάμι. Άνεβαινε κανείς σ' αυτά με σκάλες, που τα σκαλοπάτια τους ήταν πολύ γλυτερά. Το ρεύμα του ποταμού τις κουνούσε αδιάκοπα και το ανέβασμα ήταν δύσκολο και κάποτε επικίνδυνο. Ένας Ευρωπαίος που βάθελε να περάση μιά νύχτα στη Βαμπόα, θα δυσκολευόταν πολύ να βρη ένα μέρος για να μείνη.

Την ημέρα, που ο Πέρκινς με τους συντρόφους του έφτασαν εκεί, ο όρμος, βρίσκονταν σε μεγάλη άναταραχή. Η είδησι, ότι πλησίαζαν οι Τάι-Πίγγκς (οι αντίπατες) είχε διαδοθή κι' όλοι φοβόνταν, ότι οι κρατικές δυνάμεις δε θα κατάφερναν να τους αντιμετωπίσουν. Γι' αυτό, τα πλοία έτοιμαζονταν να φύγουν. Τα πλωτά καταστήματα είχαν σηκώσει επίσης τις άγκυρές τους κι' είχαν συγκεντρωθεί στη νωτιώτη άκρη της νήσου, για να μπορούν, σ' α περίπτωση κινδύνου, ν' απομακρυνθούν. Μερικά άλλα πλοία είχαν κατέβη ως το Στόμα της Τίγρεως, για να βρίσκονται κάτω από την προστασία των φρουρίων.

Όλα αυτά άσούχησαν πολύ τον Πέρκινς. Γι' αυτό, σκέφτηκε, ότι έπρεπε να φτάση μέσα στην ίδια την ημέρα στο Λιντίν, όπου Βοσκόταν το πλοίο του. Από κει θα μετέφερε το πώμα του Λώτερς στο Χονγκ-Κόνγκ, όπως είχε υποσχεθεί στη σύζυγό του νεκρού.

Έτσι, όταν οι κωπηλάτες ξεκουράστηκαν κάπως, πήρε τη χίρα από

τη «Μπριτάνια» και κατέβηκαν στη βάρκα. Είχαν σκεπάσει, στο μεταξύ, το πώμα μ' ένα μεγάλο πανί. Η κυρία Λώτερς κάθισε πλάι κι' άρχισε να κλαίει σιγά. Ο Πεί-Χό πήρε στα στιβαρά χέρια του το τιμόνι.

Η βάρκα ξεκίνησε άμέσως. Ο όρμος στη μέση, ο Πέρκινς εξέτασε με το ναυτικό τηλεσκόπιο του τα περίεργα Μ' αλο που βρίσκονταν σε μεγάλο ύψος από τις έκβολές του ποταμού, φοβόταν πάντα μιά ξαφνική επίθεσι των πειρατών.

Πέρασαν σ' α λίγο το Στόμα της Τίγρεως κι' έπειτα από μιά εξαντλητική προσπάθεια, έφτασαν κατά τις πέντε το απόγευμα στο Λιντίν, όπου ήταν άγκυροβολημένη η «Αστράπη». Είχαν χρειαστή μόνο όκτώ ώρες για να διατρέξουν τα σαράντα μίλια, που γωρίζονταν από τη Βαμπόα στο Λιντίν. Το μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής το είχαν κάμει με το πανί, γιατί, για καλή τους τύχη, είχε φυσήσει ευνοϊκός άνεμος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.



# Ζηλέ ο Τεχνητός

στο σπίτι που υπάρχει

## ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΘΕΡΜΙΣ

### 3 ΤΥΠΟΙ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΣ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

|       |                 |            |
|-------|-----------------|------------|
| ΘΝ 10 | 10.000 ΘΕΡΜΙΔΕΣ | ΔΡΧ. 2.650 |
| ΘΝ 13 | 13.000 ΘΕΡΜΙΔΕΣ | ΔΡΧ. 3.200 |

## Και η ΝΕΑ

### ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

|      |                |            |
|------|----------------|------------|
| ΘΑ 9 | 9.000 ΘΕΡΜΙΔΕΣ | ΔΡΧ. 2.800 |
|------|----------------|------------|

### ΕΝΑ ΚΟΜΦΟΤΕΧΝΗΜΑ

- ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
- ΑΣΦΑΛΕΙΑ
- ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

*Πωλούνται*

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

# ΘΕΡΜΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

# ΔΡΑΤΩΝΑΣ

## Creation 1961



ΜΠΛΟΥΖΑ  
Chavalin  
μόντερνα.  
δρχ. 207  
ΦΟΥΣΤΑ  
άπο τσόχα  
όλόμολ. πολ-  
λά χρώματα  
δρχ. 240



ΦΟΡΕΜΑ  
Όλόμολλο  
Μοχαίρ  
καφέ - ταμπ  
μωβ δρ 535



ΖΑΚΕΤΤΑ  
ΔΕΡΜΑΤΙΝΗ  
έξαιρ. ποιότη-  
δρχ. 1392  
ΦΟΥΣΤΑ  
φανέλλα πολ-  
λινή άσσορτ  
δρχ. 145



ΤΑΓΙΕΡ για  
δερσποινίδες.  
πολύ χαρι-  
τωμένα 469



Δρχ. 1170  
ΠΑΛΤΟ  
Όλόμολλο  
Όλλανδίας

ΕΠΙΣΗΣ, ΚΟΜΜΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ, ΤΖΑΝΤΕΣ, ΚΑΠΕΛΑΑ,  
ΖΟΝΕΣ, ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ, ΕΞΟΡΡΟΥΧΑ, ΜΠΙΖΟΥ



# ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

## Βρέθηκε η όρμνη της νεότητας!

Τη βγάζουν από πλακούντα έμβρυου

ΟΧΙ πιά ρυτίδες και άσπρα μαλλιά! Ένας κόσμος όπου όλοι οι άνθρωποι θα φαίνονται και θα νοιάζονται σαν νέοι 20 χρονών, σ' ολόκληρη τη ζωή τους! Σας φαίνεται χίμαιρα; Κι' όμως οι ειδικοί ενδοκρινολόγοι γιατροί έχουν την αντίθετη γνώμη. Σχετικά μ' αυτό το θέμα έδωσαν, τελευταία, ακόμη, μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα διάλεξη στην πόλη μας ο διάσημος Γάλλος καθηγητής Ντρεϋφους και ο επίσης διακεκριμένος έκτακτος καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων κ. Κωνστ. Βελζόρς. Κι' οι δυο αυτοί επιστήμονες, ειδικευμένοι στο νέο ιατρικό κλάδο της «γεροντολογίας», βεβαίωσαν ότι, όπως δείχνουν τα πειράματα και οι παρατηρήσεις τους, πολύ σύντομα η Έπιστήμη θα νικήσει και θα εξαφανιστεί τα γεράματα, με τις θαυματουργές όρμνες.

Πραγματικά, όσους τα γεράματα χαρακτηρίζονται κυρίως από μια καταστροφή των πρωτεϊνών που οργανισμού με τόσο γρήγορο ρυθμό ώστε να μη μπορούν ν' αναπληρωθούν, το καλύτερο όπλο έναντίον τους είναι οι όρμνες που ευνουών την αναπαραγωγή των απαραίτητων πρωτεϊνών. Αυτή την ευεργετική επίδραση έχουν κυρίως οι έκκρισεις των γεννητικών αδένων και της υποθάλάμης. Αλλά και οι έκκρισεις των άλλων αδένων του σώματος—θυροειδούς, παραθυροειδών, επιφύσεως, θυμικού, επινεφριδίων—αποτελούν ένα πολύπλοκο σύνολο που ελέγχει την ύγεια, την ενεργητικότητα, την πνευματική απόδοση, την αύξηση των οστών και των μυών, την πίεση του αίματος, την κυκλοφορία, την πέψη, τη σεξουαλική λειτουργία κλπ.

Οι ουσίες αυτές είναι πολυάριθμες και ελάχιστα μελετημένες ακόμη. Φτάνει ν' αναφέρουμε ότι τα επινεφρίδια μονάχα παράγουν το λιγότερο 36 διάφορες όρμνες. Η μελέτη των όρμνων δημιούργησε ένα νέο ιατρικό κλάδο: την «οργανοθεραπεία» (θεραπεία των ασθενειών με οργανικά εκχυλίσματα).

Η νεώτερη εκπληκτική είδηση σ' αυτό τον επιστημονικό τομέα μας έρχεται από την Αμερική, από το Καμπριτζ της Μασαχουσέτης. Ο δόκτωρ Κάρολ Ουίλλιαμς ένας νέος βιολόγος, που έχει το εργαστήριό του σ' αυτή την πόλη, είχε αναστατώσει πρό δύο έτών τον επιστημονικό κόσμο με την ανακοίνωσή ότι ανακάλυψε μια «όρμνη της νεότητας» στο ανθρώπινο σώμα. Τελούτος—δεν παρατήρησε σε καμιά περίπτωση τραχειο-βρογχικές βλάβες, που θα μάς έκαναν να φανταστούμε, ότι ο κάπνισ έχει καρκινογόνο επίδραση.

Ο δόκτωρ Ριντζον, όμως, παρα-  
πιά δυνατή ή συνθετική παραγωγή της. Θα υποθή τότε πιά να γίνουν ακίνδυνα πειράματα μ' αυτήν σε ανθρώπους. Καί, αν επιτυχουν, θα κατασυνθούν τα γεράματα!

Η ύπαρξη της «όρμνης της νεότητας» ήταν γνωστή εδώ και 21 χρόνια. Την ανακάλυψε ο Βρετανός βιολόγος δόκτωρ Ουίγκλεςγουορθ, ενώ πειραματιζόταν με ένα στερωτό έντομο που λέγεται «ροντίνιους». Βρήκε τότε ότι, αν έκοβε το κεφάλι μιας κάμπιας αυτού του έντομου, η αποκεφαλισμένη κάμπια άρχιζε ανέσως να φτιάχνει κουκούλι, πριν της ώρας της, και μεταμορφωνόταν σε τέλειο έντομο, αλλά πολύ μικρότερο απ' το κανονικό.

Συμπερανε λοιπόν ότι βρισκότανε στα ίχνη μιας αγνώστης όρμνης, που εμπόδιζε την κάμπια να γίνει τέλειο έντομο πριν φτάσει η ώρα. Η όρμνη αυτή βρισκότανε προφανώς στο κεφάλι της κάμπιας, και γι' αυτό όταν την αποκεφάλιζαν μεταμορφωνόταν αμέσως σε τέλειο έντομο.

Αν μπορούσε ν' απομονώσει την όρμνη και να την εισαγάγει σε πιο ηλικιωμένες κάμπιες—σκέφθηκε ο Αγγλος βιολόγος—θα τις εμπόδιζε να ενηλικιωθούν περισσότερο και να γεράσουν.

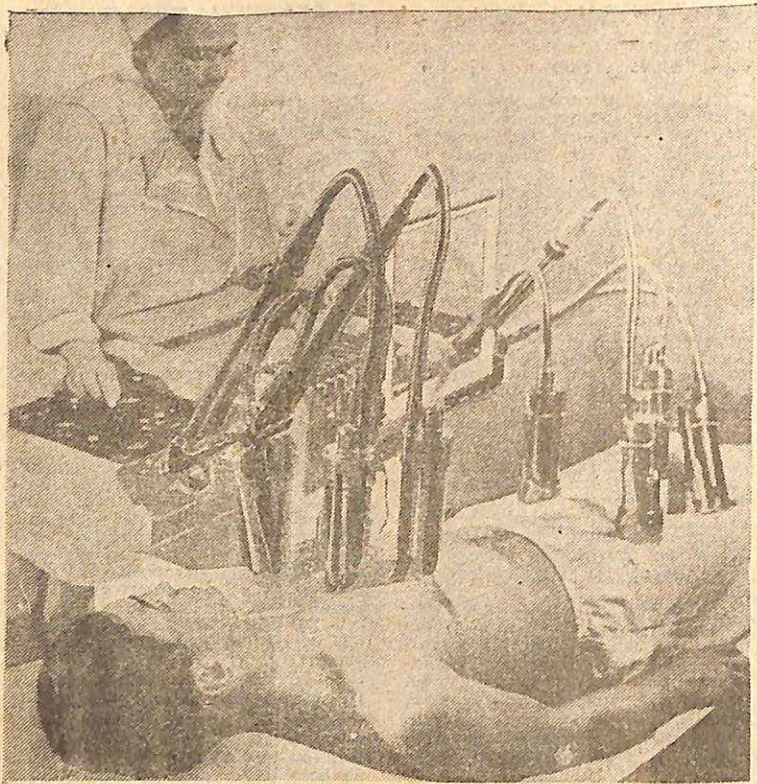
Άφου έψαξε επί μήνες με το μικροσκόπιο, βρήκε ότι η περιφινη όρμνη παράγεται από κάτι πολύ μικρούς αδένες, που βρίσκονται πίσω απ' τον εκέφαλο του έντομου και που μπορούσαν να συγκριθούν με την υπόφυση του ανθρώπου.

Ωστόσο οι προσπάθειες του δόκτωρ Ουίγκλεςγουορθ να απομονώσουν αυτή την όρμνη από τα κεφάλια των εντόμων, απέτυχαν όλες. Τα εκχυλίσματά τους δεν είχαν όρμνηκή δράση.

Το 1956 όμως, ο Αμερικανός δόκτωρ Ουίλλιαμς βρήκε την ίδια όρμνη, σε αρκετή ποσότητα, στο υπογάστριο ενός είδους μεταεσκαλώχης και κατάρθωσε να την απομονώσει σε καθαρή κατάσταση. Ύστερα τη μεταχειρίσθηκε για τα πειράματά του.

Εισαγγόντας την σε «ηλικιωμένες» κάμπιες, σταματούσε την ανάπτυξή τους, έτσι που ανόριταν να φτιάσουν κουκούλι και να γίνουν χρυσάλευκες! Μ' άλλα λόγια, η όρμνη δεν τις άφινε να «γεράσουν» περισσότερο. Έμεναν πάντοτε κάμπιες, ως το θάνατό τους, και αποκότουσαν τεράστιες διαστάσεις.

Έξ άλλου, ο δόκτωρ Ουίλλιαμς



ΝΕΟ ΟΠΛΟ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Σε πολλά νοσοκομεία της Μόσχας χρησιμοποιούνται τώρα για τη θεραπεία των καρκινωμάτων οι νέες αυτές συσκευές ραδιοθεραπείας. Διαθέτουν, καθώς διακρίνεται στη φωτογραφία, 8 βραχίονες, οι οποίοι ελέγχονται, και σημειώνουν αυτόματα την κυκλοφορία του αίματος σε όλο το σώμα του ασθενούς και διοχετεύουν κατόπιν το ραδιενεργό προϊόν στο αίμα σε πολύ μικρές ποσότητες, πέντε ή και δέκα φορές μικρότερες απ' ό,τι επιτυγχάνεται με τα τελευταία μέχρι σήμερα χρησιμοποιούμενα μέσα από τους ειδικούς ραδιοθεραπευτές.

ανακάλυψε ότι η όρμνη του «καταβεροποιούσε» το νευρικό σύστημα καθώς και τα άλλα συστήματα του σώματος των εντόμων και εμπόδιζε τις αλλοιώσεις τους που συνδεδεονταν με «γεράματα».

Υπήρχε άραγε και στους ανθρώπους αυτή η όρμνη; Και είχε σχέση με τη νεότητά τους;

Την άπάντησε σ' αυτό το ερώτημα έδωσε η δεύτερη φάση των εργασιών του δόκτωρ Ουίλλιαμς. Ένθαρυνόμενος απ' την ανακάλυψη της ίδιας όρμνης στις αγελάδες απ' το συναδελφικό του δόκτορα Σνάιντερμαν, έστρεψε τις έρευνές του στον άνθρωπο, και ιδιαίτερα στο πιο νέο ανθρώπινο πλάσμα: στο βρέφος. Πήρε δηλαδή νωπό ανθρώπινο «πλακούν-  
τα» (που βγαίνει μαζί με το έμβρυο στον τοκετό), τον κατεργάσθηκε με κατάλληλη μέθοδο και απομόνωσε την όρμνη της νεότητας!

Τώρα προβλέπει ότι πολύ γρήγορα τα γεράματα θα θεραπευτούν, όπως η πνευμονία ή η ελονοσία!

Το δυσάρεστο όμως είναι ότι η θαυματουργή όρμνη δε θα μπορεί πάντως να ξαναβρεθεί στους έχουν ήδη γεράσει. Θα σταματά μονάχα τα γεράματα, θα αναστατώσει την ηλικία που είχε όταν τη μεταχειρίσθηκε. Συνεπώς, θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί εγκαίρως, από τους νέους, πριν ακόμη αρχίσουν να γεράνουν.

## Μικρά επιστημονικά νέα

τήρησε στο 1/3 από τα πατάκια σοβάρας βλάβες στο ήπαρ. Αυτές τις βλάβες τις άσπιδει σε μία καρκινογόνο ουσία, που περιέχεται στον καπνό.

Κατά το δόκτορα Ριντζον, δεν υπάρχει λόγος να υποθέσουμε, ότι το κάπνισμα έχει σχέση με τον καρκίνο του πνεύμονος. Προκαλεί, όμως, άλλες βλάβες, που δεν είναι λιγότερο σημαντικές.

### Οι παιδικές μολυσματικές ασθένειες

Η Αμερικανική Έπιθεώρηση Δημόσιας Υγείας δημοσίευσε τα πορίσματα μιας έρευνας, που έγινε σε διάφορα σχολεία, για να εξακριβωθεί πόσο πρέπει να διαρκεί ο αποκλεισμός των μαθητών που προσεβλήθησαν από τις γνωστές παιδικές ασθένειες. Τα πορίσματα αυτά έχουν ως εξής: «Ανεμοβλογιά: 6 ημέρες μετά την εμφάνιση της ασθένειας. Τό αν υπάρχουν ξεφές κόρες, είναι χωρίς σημασία.

Ίλαρά: 7 ημέρες από την εμφάνιση της ασθένειας, εφ' όσον η θεραπεία είναι πλήρης.  
Παρωτίτις (παρραγουάλες): 7 ημέρες από την εμφάνιση της ασθένειας.

ας, εφ' όσον η διόγκωση έχει εξαφανισθεί τελείως

### Μεταλλικά νερά κατά της ναυτίας

Ένα καλό μέσο για να καταπολεμήσετε τη ναυτία, είναι να πίνετε άφροδη μεταλλικά νερά. Το ανθρώπινο σώμα, που απελευθερώνεται απ' αυτά, εξασθενίζει την ευαισθησία του βλεννογόνου των πεπτικών οργάνων. Ο καφές, το τσάι και τα αλκοολούχα ποτά, αντιδρούν αντίθετα.

### Το πορτραίτο του υποψηφίου καρδιακού

Ο Παγκόσμιος «Οργανισμός Υγείας» έδωσε το ακόλουθο πορτραίτο του υποψηφίου καρδιακού:

«Αίματό μου, παχύνει, κινείται, πίνει, σκέφτεται διαρκώς όλα όσα δεν πρόφτασε να κάνει, κοιμάται άργα τη νύχτα κι' η παρακμή αντίστασή τον κάνει ήττο».

### Εμβόλιο για τα τραχώματα

Μία ομάδα Κινέζων και Αμερικανών επιστημόνων δοκίμασε στη Φομόν, για πρώτη φορά, ένα εμβόλιο εναντίον των τραχωμάτων, της τρομερής ασθένειας, που οδηγεί συχνά στην τύφλωση.

### Οι γάμοι μεταξύ των διαχτημένων

Οι νεώτερες παρατηρήσεις έδειξαν ότι η νευρική υπερκόπωση, δονητική ή συναισθηματική, μπορεί να προκαλέσουν διασπληνική. Στην περίπτωση αυτή τα νεύρα διεγείρουν με άριστο τρόπο τους ενδοκρινείς αδένες. Αν οι διαταραχές αυτές εκδηλωθούν στην περιοχή του παγκρέατος, είναι δυνατόν να έχουν ως συνέπεια την εμφάνιση διαβήτη.

Η άπειλη αυτή είναι μεγαλύτερη για τις γυναίκες κατά την περίοδο της εμηνοληΐας, όποτε παρατηρείται διαταραχή των εκκρίσεων, λόγω του ότι ο οργανισμός στερείται από τις απαραίτητες θηλυκές όρμνες. Αλλά είναι το ίδιο σοβαρό και για τους άντρες, με την προϋπόθεση ότι η σεξουαλική τους ικανότητα παρουσιάζει κάμψη μεταξύ των 45 και των 50 (πράγμα που δε συμβαίνει πάντοτε).

Η άλλη μεγάλη αιτία του διαβήτη είναι η συστηματική πολυφαγία. Οι νεώτερες στατιστικές έδειξαν ότι οι μισές περιπτώσεις διαβήτη οφείλονται σ' αυτή την αιτία. Ο υπερσιτισμός, όταν είναι συνεχής, κουράζει το πάγκρεας και διαταράσσει τη λειτουργία αυτού του σημαντικού οργάνου. Ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος για κείνους που κάνουν κατάχρηση σε υδατάνθρακες (ψωμί, ζυμαρικά, πατάτες, ρύζι, γλυκά κλπ.).

Ο διαβήτης μπορεί να παρουσιαστεί επίσης έπειτα από ώριμους μολυσματικές ασθένειες: γρίπη, διστερία, παρωτίτιδα, ικτερό κλπ. Οι ασθένειες αυτές προκαλούν σε ώριμους περιπτώσεις παγκρεατική ανεπάρκεια, που οδηγεί στο διαβήτη. Γι' αυτό γράφεται μεγάλη προσοχή κατά την ανάρρωση. Πρέπει ιδίως ν' αποφεύγονται οι υδατάνθρακες και γενικά κάθε διατροφική παρεκτροπή.

Ο σακχαρώδης διαβήτης συνίσταται σε αλλοίωση του μεταβολισμού των υδατανθράκων. Λόγω της ανεπάρκειας του παγκρέατος, τα έντερα απορροφούν ένα πολύ μικρό μέρος από αυτά τα στοιχεία. Τα υπόλοιπα αποβάλλονται με τα ούρα.

Οι αλλοιώσεις που προκαλούνται από το διαβήτη εξαντλούν, εξ άλλου, τον οργανισμό και τον προδιαθέτουν σε διάφορες σοβαρές ασθένειες: φυματίωση, αρτηριοσκλήρωση, νευρίτιδες, ζώπικια (πώ-

σι των γάμων κλπ.).

Η έπιστήμη είναι σε θέση σήμερα όχι μόνον να καταπολεμήσει το διαβήτη, αλλά και να τον προβλέψει. Η πρόβλεψη γίνεται με την παρακολούθηση της αναλογίας του σακχάρου μέσα στο αίμα. Κάθε άτομο, αυτής της αναλογίας πρέπει να κινηθεί μέσα στην προσοχή μας. Θα προσεβλήσασθε τότε να την εναρμονίσετε στο κανονικό επίπεδο με την κατάλληλη δίαιτα.

Αυτή η παρακολούθηση της αναλογίας του σακχάρου μέσα στο αίμα ενδείκνυται κυρίως στις έξι περιπτώσεις:

1) Σε περίπτωση οργανικών διαταραχών που μας κάνουν να υποπτευόμαστε την ύπαρξη διαβήτη. 2) Σε περίπτωση παχυσαρκίας. Οι παχύσαρκοι είναι καλώς να εξετάζονται κατά ώριμους χρονικά διαστήματα, που θα τη κανονίσει ο γιατρός, την αναλογία του σακχάρου μέσα στο αίμα. 3) Όταν υπάρχει κληρονομική προδιάθεση.

Όπως είναι γνωστό, ο διαβήτης δεν μεταβιβάζεται κληρονομικά. Τα παιδιά, μ' απλούστερα λόγια, δεν κληρονομούν από την ασθένεια από τους γονείς. Κληρονομούν, όμως, το καλούμενο διαβητικό πεδίο, δηλαδή μια ειδική προδιάθεση σ' αυτή την ασθένεια. (Το ίδιο συμβαίνει και με πολλές άλλες ασθένειες). Έτσι, σε περίπτωση παρεκτροπών διατροφικής φύσεως (πολυφαγία, πρόθυμη στα γλυκίσια, τα κλπ.), δυνατόν συγκινηθούν, μίας μεγάλης διατροφικής υπερκόπωσης κλπ. Έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες να προσβληθούν από διαβήτη παρά ένα άλλο άτομο, που δεν παρουσιάζει αυτή την κληρονομική προδιάθεση.

Προκειμένου για το γάμο, οι απόψεις των επιστημόνων συμφωνούν στα εξής:

Δύο άτομα με εκδηλωμένο διαβήτη δεν πρέπει να εργάζονται σε γάμο. Αποφύγετε, οπωσδήποτε, την τεκνοποίηση. Αν μόνο ο ένας από τους δύο συζύγους είναι διαβητικός, ή τεκνοποιεί με έλεος, ή αποκλειστικά. Οι γυναίκες, όμως, πρέπει να έρουν ότι ενδέχεται να φέρουν στον κόσμο παιδιά με κληρονομική προδιάθεση στο διαβήτη.

Καμιά απαγόρευση δεν υπάρχει για το γάμο παιδιών που προσέρχονται από διαβητικούς γονείς. Καλώς είναι, όμως, ν' αποφεύγονται οι γάμοι, όταν κι' ο άντρας κι' η γυναίκα προέρχονται από διαβητικούς γονείς.

## Η «κατακράτησις υγρών» ή υδρωπικία

### Που οφείλονται τα πρήξιμα της Κατοχής

Η ΠΛΗΘΗΞΙ που λεγόταν άλλοτε υδρωπικία, έχει πάρει σήμερα τη νέα ονομασία «κατακράτησις υγρών». Η γενική αιτία της όμως μένει πάντα η ίδια: η άνικανότης δηλαδή των νεφρών να απομακρύνουν από τον οργανισμό το περίσσειμα του νερού ή του αλατιού.

Όπως κι' άλλοτε έχουμε γράψει, οι Ισπανοί το σώματός μας εκλυμάνουν μέσα σ' ένα υγρό, παρόμοιο σε σύσταση με το θαλασσινό νερό. Μία ποσότης του υγρού αυτού κυκλοφορεί μέσα στο αίμα, φέρει, το περισσότερο μέρος, ερμολογία απ' έξω και περιβάλλει όλα τα κύτταρα. Αν αυξηθεί το αλάτι του, διαταράσσεται η λειτουργία των κυττάρων. Ο οργανισμός κάνει τότε βίτη μπορεί για να προλάβει αυτή την αναταραχή. Απομακρύνει δηλαδή μία ποσότητα αλατιού με τα ούρα και αραιώνει το υπόλοιπο με νερό.

Αν όμως για κάποιο λόγο, είναι αδύνατο ή απομακρύνει του αλατιού, συγκεντρώνεται περισσότερο νερό, με το σκοπό να γίνουν λιγότερο αλμυρά τα υγρά των ιστών. Το αποτέλεσμα είναι ν' αυξηθεί το βάρος του σώματος και να πρηστούν οι άστρογάλοι, ή κοιλιά, τα πόδια κλπ. Αυτή είναι η υδρωπικία.

Η άνικανότης αποβολής του πλεονάζοντος αλατιού οφείλεται συνήθως σε ώριμους παθήσεις της καρδιάς ή των νεφρών. Έπισης παρατηρείται όταν χορηγούνται σε μεγάλες δόσεις διάφορες όρμνες, όπως η κορτιζόνη, ή το τεστοστερόνη ή η οιστρογόνη. Φαίνεται μάλιστα ότι η κατακράτησις αλατιού στις καρδιακές παθήσεις είναι αποτέλεσμα διαταραχής της παραγωγής ορμονών από τον οργανισμό.

Αλλά και στις ημέρες που προηγούνται από κάθε έμμηνο ρύση προκαλείται μία μεταβολή της ισορροπίας των δύο γεννητικών ορμονών της γυναίκας, της οιστρογόνου και της προγεστερόνης. Γι' αυτό ώριμους «γυναικείας» ορμονών 2—3 κιλά πατιν έμμηνο ρύση τους, και τα εναγώνουν αυτί θάλασσας δέν είναι ποσά νερό.

Εξ άλλου, αν για κάποιο λόγο ελαττωθεί πολύ η ποσότης της πρωτεΐνης που ο-

πάρχει μέσα στο αίμα, ένα μέρος από το νερό του αίματος ξεφεύγει από τα αιμοφόρα αγγεία, διασκορπίζεται στους ιστούς και αυξάνει τα υγρά που υπάρχουν ανάμεσα στα κύτταρα του σώματος. Σ' αυτό το λόγο—και όχι σε αδιαιτηνισ—οφείλονται τα πρήξιμα που έπαθαν τόσοι και τόσοι στην Κατοχή. Τα ίδια παθήματα παρουσιάζουν και οι κρατούμενοι των γερμανικών και ιαπωνικών στρατοπέδων συγκεντρώσεως, που υποσιτίζονται.

Σε ώριμους ασθένειες του ήπατος, αποβάλλεται μεγάλη ποσότης πρωτεΐνης με τα ούρα, αντί να μένει μέσα στο αίμα και να χρησιμοποιηθεί από τον οργανισμό. Καί σ' αυτές τις περιπτώσεις ποζόνται διάφορα μέρη του σώματος, για το λόγο που αναφέραμε πιο πάνω.

Τέλος, όταν μία φλέβα φραγθεί από ένα θρόμβο αίματος, μεγαλώνει η πίεση του αίματος στο σημείο εκείνο και ξεφεύγουν υγρά από τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων. Το πρήξιμο που έπικολοιθεί, περιορίζεται συνήθως γύρω από το σημείο εκείνο. Αν όμως φραγθούν οι μεγάλες φλέβες της κοιλιάς, μπορεί να πρηστούν και τα δύο πόδια.

Η θεραπεία της πρήξεως αυτής συνίσταται κυρίως στον περιορισμό του αλατιού της τροφής.

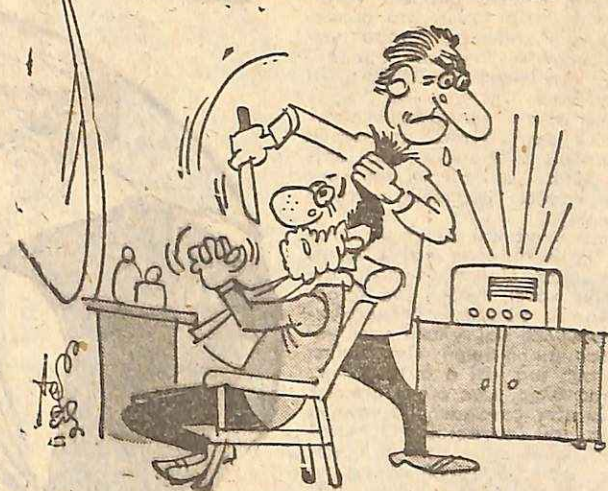
Στις σοβαρότερες μάλιστα περιπτώσεις επιβάλλεται δίαιτα τελείως άνυδατη (άκομη και το ψωμί δεν πρέπει να περιέχει καθόλου αλάτι).

Χορηγούνται εξ άλλου διάφορα διουρητικά φάρμακα, που διευκολύνουν τους νεφρούς στο ν' απομακρύνουν το πλεονάζον του αλατιού απ' τον οργανισμό, αυξάνοντας την ποσότητα των ούρων.

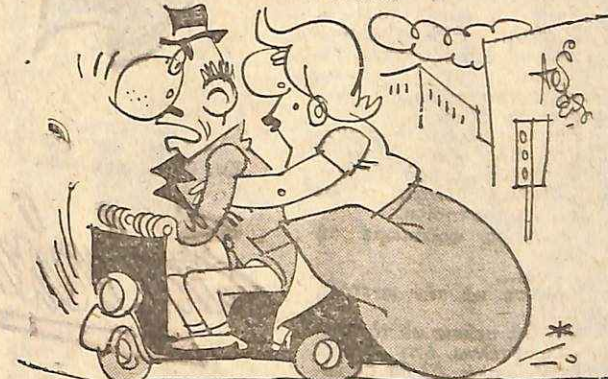
Αν έην έλαττωθεί για οποιοδήποτε λόγο η ποσότης του αίματος ακολουθείται μία δίαιτα με άσθενες πρωτεΐνες τροφές. Όταν πάσχει η καρδιά, συνιστάται άναπαύσι και καρδιοτονικά φάρμακα (νιζιτολίνη).

Αν έην φραγθεί από θρόμβο ένα αίμαφόρο αγγείο, μπορεί να χρησιμοποιηθούν αντιθρομβωτικά φάρμακα, για τη διάλυση του θρόμβου και την άφραση του αγγείου. Συμμετάσσει πρέπει να κρατηθεί ψυχρά το πάσχι με έπιθέσεις από κάτω γεται συχνά με έπιθέσεις από κάτω πός τα πόδια. Έτσι να προλαμβάνεται η διάχυση υγρού έξω από τις φλέβες.

### Τεχνιτοβραδεία



—Αχ!... Παρατίσσε μου! Κάνε το θαύμα σου να μη φάν άλλο γκολ ο Παναθηναϊκός!...



—Φτού να πάει η δογή!... Τι έπαθε πάλι σήμερα και δέν «τραβάει» το σημάδι;...



—Σκέφτηκα καλύτερα, Χαράλαμπε. Προτιμώ να σε βλέπω στο μπαρ!...



—Μά πώς έγινε αυτό το δυστύχημα;



Τι δύσκολο είναι να μείνει τίμια μια φτωχιά δυσωπή γυναίκα! Κάτι πιο πολύ από δύσκολο σχεδόν αδύνατο... Μαστιγωμένοι ήδονικά από την δυσωπία της οι πρόστυχοι εκμεταλλεύονται της φτώχειας της χυμούνε απάνω της για να την κατασπαράξουν! Χυμούνε σαν άγρια ανθρώπινα σαρκοδόρα διψασμένα για φρέσκια σάρκα—γι' αυτήν που τους την προσφέρει ανυπεράσπιστη ή ανόγκη.

Έτσι έγινε και με τη Φροσούλα: Ήταν δυσωπή και φτωχιά. Μικρή μικρή είχε παντρευτεί, μικρή είχε κάνει παιδί—ένα δυσωπό αγοράκι με καστανές μεταξωτές μπούκλες και γλυκό χαμόγελο—και μικρή-μικρή είχε μείνει μόνη της, μιά και ο άντρας της, ο Αποστόλης, είχε φύγει μακριά και δεν είχε ξαναφανεί. Μεγάλη η ανέχεια του ζευγαριού. Ο Αποστόλης δούλευε σκληρά στα χωράφια χωρίς να μπορεί να ενώσει τη μιά άκρη με την άλλη... Δεν κατάφεραν να πάρουν ένα φουστανάκι της γυναίκας του, ένα παιχνιδάκι του γιου του—ούτε ένα τσιγάρο για τον έαυτό του!... Ζωή ήταν αυτή... Είδε κι' άπειρο—δε ο φτωχός κι' αποδόσσε το μεγάλο τάλιμα:

—Γυναίκα, θά φύγω...

—Ανατρίχιασε αυτή.

—Για πού, Αποστόλη μου;...

—Για τη Βραζιλία... Έχω ένα υπάλληλο εκεί, αδερφό της μάνας μου. Άκληρος είναι, τί θά κάνει; Οα με υποστηρίξει.

Ένας λυγρός φούσκωσε το στήθος της:

—Κι' εγώ;...

Δεν τόλμησε να την κυτάξει στα μάτια.

—Εσύ... Θά μείνεις με το παιδί. Θά σου στέλνω ό,τι μπορώ για να περνάς καλά. Δε θά σε ξεχάσω.

Κρεμάστηκε με άναφυλλητά στο λαιμό του:

—Αποστόλη, Δέν τον άντεχω τον χωρισμό.

Την απομάκρυνε ήρεμος, αποφασιστικός:

—Βοήθησέ με να φύγω... της είπε βραχνά. Για το καλό μας...

Κι' έφυγε.

Της έγραψε στην αρχή. Είχε θέσει στη μακρινή αυτή χώρα—μετανάστες ύστερα από ένα μαρτυρικό ταξίδι—είχε βρή το υπάλληλο του. Της έστειλε και λίγα λεφτά. Ύστερα σταμάτησε

## ΞΕΡΕΤΕ

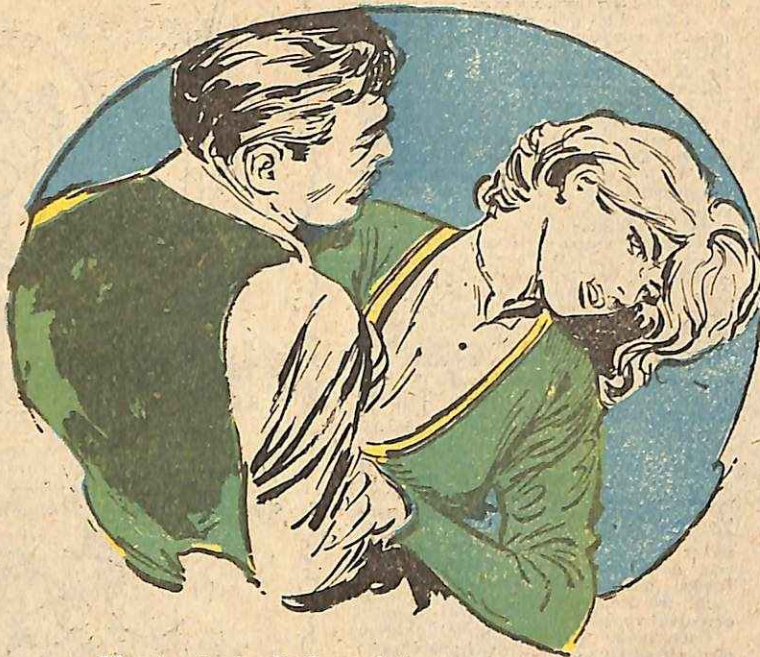
### να ξυρίζεσθε;

#### Τα νέγεια είναι σύμβολο ανδρισμού

ΜΕΛΕΤΩΝΤΑΣ τον τρόπο που ξυρίζεσθε, οι ψυχολόγοι μπορούν να βγάλουν πολύτιμα συμπεράσματα για το χαρακτήρα σας. Αν π.χ. δε μεταχειρίζεσθε σαπουνάδα στο ξύρισμα (κυρίως με ηλεκτρικό ξυράφι), αυτό σημαίνει πως είστε αεσιόψιστος τύπος. Αντίθετα, οι «εσώστρικοί» τύποι δεν ξυρίζονται διχως σαπουνάδα. Μια σχετική παρρησία είναι ότι οι πρώτοι ξυρίζονται συχνά μέσα στα δωμάτια όπου βρίσκονται κι' άλλοι άνθρωποι, π.χ. στην κρεβατοκάμαρα ή στο γραφείο, ενώ οι δεύτεροι απομονώνονται για το ξύρισμά τους στο λουτρό.

Πάντως, όποιος μέθοδο κι' αν προτιμάει κανείς για το ξύρισμά του, ο καθημερινός αυτός, μετεξέλιξη είναι πολύ πιο υποφερτός σήμερα, παρ' ό,τι τον παλιό καιρό! Γιατί δε γίνεται πιά, όπως την άρχαία εποχή, με κοφτερές πέτρες, δότσασκα, δάντια καρχαρίου ή κομμάτια γυαλιού! Όταν σήμερα έχει κανείς στη διάθεσή του τις ευριστικές μηχανές, τα τόσο κοφτερά ξυραφάκια, τις λασάν, τα ειδικά σαπουνία, τα ηλεκτρικά ξυράφια, κλπ., είναι αδύνατον να συλλάβει το μαρτύριο που ταπεινόταν

## ΟΤΑΝ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΚΥΒΕΡΝΑ



—Φύγε! του φώναζε άγρια ή φροσούλα. Φύγε γιατί θά φωνά. Ξω, θά σε ρεζιλέψω!... του είπε.

## ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

και να της γράφει και να της στέλνει. Του έγραψε αυτή, του ξαναγράψε, μα απάντησι δεν πήρε. Και η ανάγκη άρχισε να την παιδεύει. Ξενοδόλεψε, στα χωράφια, στο άλωνισμα, στον τρύγο, στο μάζεμα της ελιάς. Δε φτάνανε τα λεφτά. Πολλές φορές κοιμόντουσαν νηστικοί, κι' αυτή κι' ο μικρός ο γιός της...

Δεν παραπονιότανε: περίμενε... Με υπομονή, με πίστι. Περίμενε το γυρισμό του αγαπημένου της από τη μακρινή ξενιτειά. Μα ο Αποστόλης δε γύριζε. Και το παιδί άρρώστανε! Άς φανταστή

κανείς τότε την εξέλιξι: Δεν τα κατάφεραν η φτωχιά γυναίκα να το ταΐσει πώς να αντιμετώπισε τώρα και την άρρώστειά του—φαρμακά, ιατρούς; Αναγκάστηκε να χορδάσει. Και χορδάθηκε εκεί που δεν ήθελε: Στον Παντελή το Λιομάτη.

Ήταν ένας μεσόκοπος άντρας, ύπουλος, ερμηνής, τοκογλύφος. Την καλόβλεπε πριν ή Φροσούλα παντρευτεί. Και να πού ή τύχη του την έστειλε μετά την παντοειά της... Με κόπο ή φτωχιά πήγε να τον βρή και να του ζητήσει λεφτά:

«Ετσι εξηγείται το γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι, αν τους ρωτήσουν κανείς τι ιδιότητες έχουν, απαντούν συνήθως: «σκούρα και χοντρά». Θέλουν υποσυνείδητα να φανούν πιο «άντρες».

Έξ' άλλου, στην Αμερική, ρωτήθηκαν πολλοί άντρες αν θα ήθελαν να χρησιμοποιήσουν μιά κρέμα που θα σταιακτούσε το φυτόμα των γυναικών και θα καταργούσε το ξύρισμα. Τα 97% λοιπόν απ' αυτους απάντησαν: «Όχι»!

Να τώρα και μιά συμβουλή των ειδικών για την καλύτερη ώρα του ξυρίσματος: Αν μπορείτε, φροντίστε να ξυρίζεσθε μιά δυο ώρες αφού σηκώθηκε από το κρεβάτι. Γιατί το πρόσωπο προξέται ελαφρώς στον ύπνο, χρειάζεται δε να περάσει ένα χρονικό διάστημα για να ορθώσει αυτό το πρόσωπο και να ξεπροβάλλουν καλά οι τρίχες απ' το δέρμα.

Πριν απ' το ξύρισμα, πρέπει να πλένετε καλά το πρόσωπό σας, για να το απαλλάξετε από τους μικροσκοπικούς κόκκους σκόνης που έχουν καθήσει πάνω στις τοίχες και που εστωμάνουν το ξυράφι. Ύστερα αλείψτε το πρόσωπό σας με αβδα, ή σαπουνάδα κι' αφινετε να μολακώσουν οι τοίχες επί 3 λεπτά το λιγότερο, πριν αρχίσετε το ξύρισμα. Για το ηλεκτρικό ξυράφι, ο πάχυνον ειδικές λασάν, που κάνουν τις τρίχες ν' αδιαπκωνώνται και τις απαλλάσσουν από τη λιπαρότητα που τις συγκρατεί.

Αντικείμενο σήμερα από τους

—Έχω ανάγκη για το παιδί... του έξηγησε σά να δικαιολογούτανε. Για μένα δε θά σου ζήταγα ποτέ.

Προθυμοποιήθηκε αυτός να της δώσει. Μόνο που την έβαλε—για την τάξι—να υπογράψει ένα χαρτί που έγραφε τα διπλά λεφτά από όσα είχε πάρει! Η Φροσούλα υπογράψε χωρίς να συζητήσει. Τι να πη; Είπε κι' ευχαριστώ...

Ξαναζήτησε λεφτά από τον τοκογλύφο. Κι' αυτός της ξανάδωσε.

—Πώς θά στά ξεπληρώσω, κυρ-Παντελή;... ψιθύρισε ή φτωχιά με απόγνωσι.

—Εννοία σου, και δε θά χαθής... της αποκρίθηκε. Κάπου θά βρης να με πληρώσης. Κι' ύστερα.

Την κύτταζε με λαιμαργό βλέμμα. Τα χέρια του πιάσανε τα δικά της, τα σφίξανε:

—Κι' ύστερα, συμπλήρωσε με τη φωνή του που τη δονούσε το άγριο πάθος, μπορείς να με πληρώσης και χωρίς λεφτά...

Γεμάτη φόβη και πανικό τον έσπρωξε μακριά της κι' έφυγε τρέχοντας. Αυτό δεν το ήθελε ποτέ, δε θά το δεχότανε ποτέ! Προτιμούσε να πάρη το γιό της, το Γιώργακι της, και να πάη να πέσει μαζί του από το γκρεμό του Γλαρόδραχου στη θάλασσα, παρά να υποχωρήσει στις πρόστυχες απαιτήσεις του χυδαίου εκμεταλλευτή της δυστυχίας της...

Δεν ξαναπήγε να τον βρή, να του ζητήσει άλλα λεφτά. Άλλωστε, ο γιός της έγινε καλά. Με τη δουλειά της ή Φροσούλα τα κουτσόβλεψε πάλι. Έμενε όμως το χρέος της στον Παντελή... Αυτό δεν πληρωνότανε, δεν ήτανε δυνατό να πληρωθί...

Ήθελε να της το ζητήσει μιά νύχτα ο τοκογλύφος. Μπήκε μέσα στο φτωχόσπιτό της. Ο μικρός κοιμότανε στο κρεβατάκι του. Τρέμοντας σύγκομα ή φτωχιά γυναίκα είδε να μπαίνει αυτός ο άνθρωπος, γεμάτος αβρότητα, γεμάτος σιγουριά ότι, έτσι ή αλλιώς, δε μπορούσε παρά να ξεοληθή.

Η Φροσούλα δεν είχε λεφτά. Είχε όμως πάντα όμορφιά. —Έφερα μιά από τις αναλαμπαιτικές... της είπε ο τοκογλύφος χωρίς προλόγους. Πρέπει άποψε να πληρωθί!

—Πώς... Με ποιόν τρόπο;... μурμουρίσε ή φτωχιά γυναίκα. Μα δεν έχω...

—Δε χοριάζονται λεφτά... της αποκρίθηκε.

Και την άρπαξε στην άγκαλιά του χυδαία! Τα χείλια του γυρόψανε τα δικά της...

Πώς βρήκε τη δύναμη ή φτωχιά γυναίκα να τον σπρώξει;

—Φύγε! του φώναζε άγρια. Φύγε γιατί θά φωνάξω, θά σε ρεζιλέψω!...

Ο τοκογλύφος την κάρφωσε με το κακό βλέμμα του:

—Καλά... είπε. Φεύγω. Άφού δε βες έμένα θά σου στείλω το δικαστικό κλητήρα.

★

Την άλλη μέρα όμως—τί ευτυχία!—ήθελε ξάμεμα του Αποστόλη. Και, μαζί με το γράμμα ήθελε και μιά επιταγή! Λεφτά πιο πολλά από όσα χωρτάουσε ή Φροσούλα στον τοκογλύφο... Ο Αποστόλης της έξηγαυσε τη σιωπή του. Είχε ταξάψει σε ένα μέρος που δεν είχε ταχτικό ταχυδρομείο κι' εκεί είχε βγάλει λεφτά! Της έστειλε λίγα, και θά έφεραν τα πιο πολλά μαζί του. Γιατί ξαναγύριζε!

Η Φροσούλα φίλησε το γράμμα και γονάτισε γεμάτη ευγνωμοσύνη μπροστά στην Παναγία. Είχε σωθί από τα νύχια της ανάνγκης...



—Και δηλαδή τί εννοούσε, όταν μου έλεγε, χθές «παντρεύου αύριο στις 6, μπροστά στην εκκλησία»;

ΓΑΛΛΙΑΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ



## "Ένας «γόνος» στο στρατό

ΓΙΑ να κατορθώσετε να τον δείτε, χρειάζεται να έχετε «ιόβειο» ύπομονη. "Οχι για κανένα άλλο λόγο, αλλά γιατί ο Κώστας Κακαβάς, ο νεαρός «ζέν πρεμιέ» του ελληνικού κινηματογράφου, που μοιράζεται με τον άλλο συνάδελφό του έν γοητεία, τον 'Ανδρέα Μπαρκούλη, τα πρωτεία της δημοτικότητας στο θηλυκόκοσμο, υπηρετεί τη θητεία του στο στρατό.

"Ετσι, τη μιά μέρα τον βρίσκετε στην 'Αθήνα, την άλλη στην Κόρινθο και την άλλη στη μονάδα του, στην Κοζάνη.

Μόνη λύσι για μās, λοιπόν, δεν άπομενε, παρά να τη «στήσουμε», κατά το κοινώς λεγόμενον, έξω από την όμορφη βιλλίτσα του στο Ψυχικό και να περιμένουμε. Τι θάκανε το σημερινό μας αστέρι; Κάποτε θα πήγαινε στο σπίτι, έστω και για ύπνο, σαν όλους τους κοινούς θνητούς. Κι' οι πληροφορίες έλεγαν, ότι βρισκόταν στην 'Αθήνα και «γυρίζει» από το πρωί σκηνές στα περίχωρα, για κάποια καινούργια ταινία, που φέρει τον τίτλο «Φλογέρα και αίμα».

Πιάσαμε, λοιπόν, τη γωνιά του δρόμου, ενός απόμερου και ήσυχου δρομάκου στο αριστοκρατικό προάστειο και παριστάναμε τον 'Ιώβ. 'Από τις 10 το πρωί.

Οι ώρες κυλούσαν, τα τσιγάρα διαδέχονταν το ένα κοντά στο άλλο και οι βολτίτσες επί αποστάσεως 10 μέτρων είχαν φθάσει τον αριθμό των 300, όταν ανακαλύψαμε πώς... δεν ήμαστε μόνοι.

Δυό μαθητριάδες, με τις μαύρες ποδιές του σχολείου και το άσπρο γιακαδάκι, κρατώντας τις τσάντες υπό μάλης, μās έκαναν συντροφιά στη γωνιά του δρόμου. Και στην απέναντι γωνιά, ένα θηλυκό ζευγάρι ακόμα, άνόμοιας ηλικίας. Μιά μελαχρinoύλα ως 20 χρονών, με κάποια άλλη μεσοκοπή κυρία, ίσως μαμά της, ίσως γειτόνισά της απλώς.

Δε θέλετε να τις έφερε ως εκεί ή ίδια αιτία. Πλησιάσαμε τις μαθητριάδες.

— Δεσποινίδες τι περιμένετε τόσην ώρα εδώ μονάχες, κορίτσια-πράγματα;...

Χαμήλωσαν το κεφάλι ντροπαλά. 'Η πιό θαρραλέα, πήρε ύστερα το λόγο:

— Τον Κακαβά, Είναι το σπίτι του απέ-

ναντι.

— ...Ποιός είναι πάλι ο Κακαβάς;

Κρυφοχαχάνισαν κι' οι δυό και πήραν ύφος πονηρής διαμαρτυρίας.

— Ελάτε, ντέ. 'Αφού κι' εσείς... για να τον δείτε περιμένετε.

'Αναγκάστηκα να όμολογήσω την ήττα μου.

— Σύμφωνοι. 'Αλλά εγώ, δε φοβάμαι να με μαλώσει ή μαμά μου, αν άργήσω να πάω στο σπίτι. 'Ενώ εσάς, πιθανόν να σάς τις βρέξουν.

"Ετσι;

Χτύπησαν το τακουνάκι στο πλακόστρωτο του πεζοδρομίου κι' άπάντησαν με μιά φωνή:

— "Ε, και;

— Σωστά, κορίτσια. "Εχετε δίκιο. Κακαβάς είν' αυτός. Τι πειράζουν λίγες ευλιές, μπροστά στην εύτυχία να τον δη κανείς;

— Βλέπετε, λοιπόν; Κι' εσείς συμφωνείτε.

★

'Η 5η απογευματινή μās βρήκε εκεί στο... πό-

Πράξι δευτέρα: 'Ετοιμασία του «Ι.Χ.» που θα τον μεταφέρει στον τόπο του γυρίσματος. Πράξι τρίτη (μετά το γύρισμα): "Ένας μεζές στα γρήγορα πριν από το φαγητό.



## ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

— Πάλι φουστανέλλα, Κώστα; Στα περισσέ-  
τερα σου φίλμ σε είδα φουστανελλοφόρο. 'Ακό-  
μη και στην περισηή σου εμφάνισι με το θέατρο  
Χατζηχρήστου, φουστανέλλα φορούσες κι' εκεί.

— Μά αφού ήμου... ο Νταβέλης, ο άρχιλη-  
στής, τί ήθελες να φοράω; Φράκο;

— Δεν εννοώ αυτό. Θέλω να πώ πώς προ-  
τιμάς πάντα τους ρόλους του «λεβέντη των βου-  
λών και των κάμπων» παρά του νεαρού των άρι-  
στοκρατικών σαλονιών.

Λάθος. Δεν είναι δική του ή προτίμησι, αλλά  
των παραγωγών και των σκηνοθετών. Τι να κά-  
νη αυτός;

Δουλειά του είναι να «παίξει» σε ταινίες,  
όπως δουλειά των άλλων είναι να πηγαίνουν στο  
γραφείο ή στο μαγαζί. 'Επάγγελμα.

— Και πώς έτυχε να διαλέξης το επάγγελμα  
αυτό;

★

Είναι παράξενι στ' αλήθεια ή ζωή των άν-  
θρώπων. Και ή μοίρα τους. Καμιά φορά, άρπά-  
ζονται στα πελώρια χέρια αυτής της μοίρας και  
γίνονται αυτό που έγιναν, δίχως να το κατα-  
λάβουν.

Αυτό συνέβη και στον Κώστα Κακαβά.  
'Ηταν γιλιός έγκριτου επιστήμονα (γιατρού  
για την ακρίβεια), που φανταζόταν το γιλιό του  
να τον διαδέχεται στο επάγγελμά του. Κι' ο Κώ-

# ΚΩΣΤΑΣ

στας, σαν όλα τα καλά και σεμνά παιδιά, δεν  
είχε αντίρρησι.

— 'Αλλά, νά... Τα πράγματα ήρθαν αλλοιώς.  
Κι' ή τύχη ένήργησε άσπραπιαία. Είχα μιά κλί-  
σι στο θέατρο και...

Τι τα θέλετε; 'Ηταν όμορφος. Εύγενικός. Με  
καλούς τρόπους και μιά παράξενι γοητεία, που  
δε μπορούσες να καθορίσης από που ακριβώς  
εξηγήσες. 'Απ' τα μαύρα μάτια, άπ' τη λυγρή  
κορμοστασία, άπ' τους ευγενικούς τρόπους, ή  
άπ' τον εύθυ χαρακτήρα του;

Τον είδε ένας παραγωγός, ένας σκηνοθέτης.  
'Η εποχή διψούσε για «γόνους», για ιδάλλματα,  
για νέους «Ραμόν Νοβάρο» ή για «Τζέιμς  
Ντήν». Κι' ανθρώπους, που να γίνουν είδωλα των  
νεαρών κοριτσιών, είδωλα και θεοί. Που να τους  
βλέπουν και να τρελαίνονται, που να τους πλη-  
σιάζουν και να λιποθυμούν, που να τους μιλούν  
κι' ή καρδιά τους να πιάνη φωτιά...

Κι' ο Κώστας Κακαβάς... έρχόταν κουτί γι'  
αυτή τη δουλειά. Καί... αυτό ήταν όλο.

Μήπως φταίει που γενήθηκε για «στάρ-γόνος»;  
Μήπως δεν κάνει ό,τι μπορεί για νάναι άπλος,  
σεμνός, καλός, και εύσυνείδητος στη δουλειά  
του;

Κι' ή δουλειά του είναι να γυρίζη ταινίες.  
"Ένα επάγγελμα, σαν όλα. Και γυρίζει. Και γυ-  
ρισε τόσες και τόσες. Και θα γυρίση κι' άλλες,  
προσπαθώντας να βελτιωθή και να κρατήση όσο  
ινη». Και τον κρατεί, 'Απόδειξιν οι χιλιάδες  
των θαυμαστριών του και ή εισπρακτική επιτυ-  
χία των ταινιών στις όποιες πρωταγωνιστεί.

★

— Πώς τα πάς, Κώστα, με το στρατό;  
— Πώς να τα πάω; Δε μπορώ ακόμα να  
προσαρμοσθώ. Χακί τη μιά μέρα — κοστουμι την  
τρίτη για το «γύρισμα». "Ας τα. Φαντάζομαι  
να χαιρέτω στρατιωτικά τουλάχιστο...  
Λέει το καλαμπουρί του και γελά μοναχός.  
Βρίσκεται έξω από τα νερά του και αναγκάζε-  
ται να κάνει γκάφες εις βάρος του.

'Ιδού μιά, όπως τη διηγείται ο στενός κύ-  
κλος των γνωστών του:

— Υπηρετούσε, λέει, ο Κακαβάς στην Κοζάνη.  
Κι' είχε καταφέρει το λοχαγό του να του δώση  
μιά 20ήμερη άδεια. Τι εύτυχία! Θά έφευγε αύ-

ριόμας, έκείνο το βραδάκι άναστενάξα που ο κα-  
λός Θεός δε με έκανε και μένα «γόνος»!...

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

# Κακαβάς

θημερόν για την 'Αθήνα, όπου στο διάστημα αυ-  
τό θα πρόφτανε να «γυρίση» μισή ταινία του-  
λάχιστο...

Πήρε το χαρτί στα χέρια ο Κώστας και κι-  
νησε για το τραίνο. Στο δρόμο, να σου ο συν-  
ταγματάρχης. 'Ο «γόνος» μās κρατούσε στο δε-  
ξι χέρι το βαλιτσάκι του και καθώς βιάζόταν  
χαιρέτησε τον διοικητή του με το άριστερό.

Το πρόσθεε εκείνος και τον άνάγκασε να στα-  
ματήσει και να σταθή κλαρίνο.

— Στρατιώτα. Γιατί δεν χαιρέτησες;

— Χαιρέτησα, κύριε συνταγματάρχα.

— Με ποιο χέρι;

— Με τουτό. ("Εβειξε το ζερβί).

— Κακώς. Για να μάθης... 20 μέρες φυλακή.

"Ετσι ή 20άρα του συνταγματάρχη και ή

20ήμερη άδεια του λοχαγού ήρθαν... πάτσι»,  
λέε άναστενάζοντας ο Κώστας.

★

'Αλλά ο ήλιος έδωσε. Το πέμπτο τσιγάρο τέ-  
λειωσε κι' ο συνομιλητής μās πρέπει νάναι κου-  
ρασμένος. 'Εξ άλλου, υπάρχει και κάτι που το

δεχάσαμε. Τα όργανα γυμναστικής, τα μονόζυ-  
γα και τα ρέστα, κάτω στον κήπο, που τον πε-  
ριμένουν. Γιατί, πρέπει να σάς πληροφορήσουμε  
πώς το «χόμπυ» του σημερινού μās άστρου είν-  
αι έξω από τη δουλειά, ή γυμναστική. Χόμπυ  
και ιατρική συμβουλή, λόγω μιάς έλαφράς τά-  
σεως του προς την παχυσαρκία.

Τον άποχαιρέτούμε. 'Ηταν μιά πολιτισμένη  
και όμορφη ώρα, ή ώρα που περάσαμε συνομι-  
λώντας.

Καθώς άνοίγουμε τη σιδερένια έξώπορτα της  
αυλής απέναντι, μέσα στο μισοσκόταδο, που  
άρχίζει να τυλίγη τους δρόμους του Ψυχικού,  
βλέπουμε δυό σκιές, κολλημένες λές στα πόδια  
τους. Πλησιάζουμε και κολλάμε και μείς στα  
πόδια από την έκπληξι. Είναι οι δυό μαθητριά-  
δες...

— Κορίτσια, ντροπή σας. Τέτοια ώρα, ά-  
κόμα εδώ;

— 'Η μιά, ή «θαρραλέα», άνοίγει το στόμα της  
με κόπο. 'Η φωνή της τρέμει κι' είναι έτοιμη  
να βάλι τα κλάμματα.

Τι εύτυχία σήμερα, λέει. Νάξερεις... πόσο  
τυχερές είμαστε που τον είδαμε! Τον Κώστα  
μās! Τον Κακαβά μās! 'Ας μη τελιώση ποτέ  
αυτή ή μέρα!

Δεν είχα μεγάλη ιδέα για τους γόνους. "Ο-

μας, έκείνο το βραδάκι άναστενάξα που ο κα-  
λός Θεός δε με έκανε και μένα «γόνος»!...

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ «ΦΩΤΟΒΟΛΙΔΕΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ»

"Όπως κάθε φθινόπωρο, έχει αύξηθη και πάλι  
ο αριθμός των διατιτόνων άστέρων, που δια-  
σχίζουν κάθε βράδυ τον ουρανό μās και καίγον-  
ται μέσα σε λίγες στιγμές. Μπορούμε κάποτε  
να μετρήσουμε περί τους 50 στην ώρα. 'Εκα-  
τομμύρια όμως άλλοι μένουν άόρατοι για μās,  
γιατί είναι πολύ μικροί. Πάντως, το συνολικό  
βάρος τους — που προστίθεται φυσικά στο βά-  
ρος της Γης — υπολογίζεται περί τους 50.000  
τόνους το χρόνο. 'Εμφανίζονται συνήθως σε ύ-  
ψος 130 χιλιομέτρων και καίγονται, αφού δια-  
τρέσουν 60—100 χιλιάμετρα μέσα στην ατμό-  
σφαιρα, με ταχύτητα 60 χιλιομέτρων στο δευ-  
τερόλεπτο.

Οι 'Αραδες πιστεύουν, ότι οι διαττοντες είν-  
αι «φωτοβολιδες των άγγέλων».

Πράξι τετάρτη: Γυμναστική για το άδυνάτισμα, κάτω στον κήπο της βιλλας του Ψυχικού. Πράξι πέμπτη: Και τώρα ένα τσιγάρακι. 'Η μέρα  
τελειώνει και ή άρχίνα ή νύχτα.





# # ΔΙΝΩΣΤΗ# ΒΙΟΛΕΤΤΑ

## ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

**Ο** 'Αλβέρτος Μαρελ ήταν φτωχός φοιτητής της 'Ιατρικής. Αγαπούσε την επιστήμη του, αλλά σπούδαζε με κόπο και στερήσεις. Για να μπορέσει ν' άντεπεξέρχεται στα έξοδα των βιβλίων του, έπαιζε το βράδυ βιολί σ' ένα κέντρο. Οι γονείς του του είχαν δώσει επιμελημένη, άνατροφή και φρόντισαν να του μάθουν και μουσική. Έτσι, τώρα που αυτοί είχαν πεθάνει, κι ήταν ολόμενος, μπορούσε να ζήσει και να σπουδάσει χωρίς στο βιολί του. Τί θα γινόταν χωρίς αυτό;

Γι' αυτό η απελπισία του ήταν μεγάλη όταν μία μέρα έκλεισε το κέντρο. Προσπάθησε να βρει άλλο δουλειά, μα δεν το κατάφερε. Κι' έτσι ο 'Αλβέρτος αναγκάστηκε να διακόψει τα μαθήματά του στο Πανεπιστήμιο. Και το πιο φοβερό ήταν ότι δεν είχε φράγκο για ν' αγοράσει λίγο ψωμί!

Ένα βράδυ, καθώς γύριζε στην κάμαρά του νηστικός και κουρασμένος, έννοιωσε δυνατή ζάλη. Πρόφτασε τότε να καθίσει στα σκαλοπάτια ενός σπιτιού.

Εκεί βυθίστηκε σε σκέψεις. Θυμήθηκε την ετυχία της παιδικής του ζωής. Θυμήθηκε τους γονείς του που τον λάτρευαν και τον χάραιναν, κι' άρχισε να κλαίει.

Είχε κρύψει το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του. Το στήθος του άνασπικωνόταν απ' τους λυγμούς.

Ο δρόμος ήταν απόκεντρος. Οι άραιοι διαβάτες που περνούσαν ούτε τον πρόσεχαν...

Έξαφνα όμως πέρασε μία κοπέλλα κι' είδε τον άγνωστο που έκλαιγε...

Σταμάτησε, άνοιξε τη τσάντα της κι' έβγαλε ένα χαρτονόμισμα.

— Κύριε, είπε στον 'Αλβέρτο, με συγχωρείτε... Είμαι κι' εγώ φτωχή... Μόλις πήρα το μισθό μου απ' το εργοστάσιο. Λίγα φράγκα λιγώτερα δε θα με ζημιώσουν... Σας παρακαλώ, δεχθείτε τα...

Το χαρτονόμισμα που κρατούσε η νέα ήταν ολόκληρη περιουσία γι' αυτόν. Λίγη ώρα πριν σκεφτόταν ν' αυτοκτονήσει. Χωστόυσε δυο νοίκια κι' η σπιτονοικοκυρά του του είχε πη πως δε μπορούσε να περιμένει περισσότερο από είκοσιτέσσερις ώρες.

— Λοιπόν, κύριε, είπε ξανά η κοπέλλα, θα μου κάνετε τη χάρι να τα δεχθείτε;

— Πώς σας λένε; ρώτησε ο 'Αλβέρτος, κυττάζοντας την κοπέλλα με το ωραίο πρόσωπο, τα γαλανά μάτια και τα μαύρα μαλλιά.

— Με λένε Βιολέττα! του απάντησε η νέα, αφήνοντας στα χέρια του το χαρτονόμισμα. 'Επί τέλους, πάστε το για δάνειο...

Μία μέρα, ίσως μπορέσετε να μου το επιστρέψετε...

Κι' εξαφανίστηκε γελώντας.

— \*

Τα λίγα εκείνα φράγκα έσωσαν τον 'Αλβέρτο, γιατί ύστερ' από δυο μέρες είχε βρει δουλειά στην ορχήστρα ενός αριστοκρατικού ξενοδοχείου, όπου χόρευαν τα βράδια. Ο μισθός του τώρα ήταν ικανοποιητικός και μπορούσε να ζήσει πιο άνετα.

— Άγνωστη Βιολέττα που να είσαι; ψιθύριζε ο 'Αλβέρτος. Δε θα σε ξαναδώ ποτέ; Μήπως ήσουν καμιά αγία που με λυπήθηκαν και μ' έλεησαν; Γλυκιά μου κοπέλλα, δε θα ξαναφανής στη ζωή μου;

— \*

Πέρασαν χρόνια από τότε...

Ο 'Αλβέρτος είναι σήμερα διάσημος γιατρός. Κάθεται σ' ένα μεγάλο κι' έχει την καλύτερη πελατεια του Παρισιού.

Συγχρόνως είναι διευθυντής σ' ένα μεγάλο νοσοκομείο.

Οι περισσότεροι ξέρουν ότι ήταν ένα φτωχό παιδί. Μα κανείς δεν ξέρει την ιστορία του με τη Βιολέττα. Ξέρουν ακόμη ότι τ' αγαπημένα του λουλούδια είναι οι βιολέττες. Στο σπίτι του είχε πάντα βάζα γεμάτα με βιολέττες.

Οι άρρωστοι, αλλά και οι άρρωστές του, ξέροντας καλά την αδυναμία του, του στέλνουν διαρκώς για το γραφείο του βιολέττες!...

Μα κανείς δεν ξέρει γιατί τις προτιμά τόσο πολύ. Όπως δε μπορούν να καταλάβουν γιατί δεν παντρεύεται αυτός ο διάσημος επιστήμονας, που οι καλλίτερες νέες του προσφέρουν την καρδιά τους και τα εκατομμύριά τους.

— \*

— Κύριε διευθυντά, του είπε μία μέρα ο βοηθός του στο νο-

σοκομείο, μās έφεραν χτες μία γυναίκα άρρωστη βαρυνά...

— Πού είναι;

— Στον έβδομο θάλαμο...

— Πάμε...

Σε λίγο ο 'Αλβέρτος έσκυβε πάνω από την άρρωστη.

Μα αυτά τα μαύρα μαλλιά, τα γαλανά μάτια δεν τα ζητούσε τόσο καιρό;

Η άρρωστη είχε πυρετό και παραμιλούσε.

— Πώς τη λένε; Πόσων χρόνων είναι; ρώτησε ταραγμένος ο 'Αλβέρτος τον βοηθό του.

— Δεν ξέρω κύριε διευθυντά. Φαίνεται ότι τη βρήκαν λιπόθυμη στο δρόμο...

Στο πλαϊνό κρεβάτι ήταν ένα κοριτσάκι, που υπέφερε από βρογχίτιδα.

— Γιατρέ, του είπε, μου έφεραν ένα μπουκέτο βιολέττες. Θέλετε να σας το δώσω;

Μα ο 'Αλβέρτος δεν πρόφτασε να γυρίσει προς στο κοριτσάκι, γιατί η άρρωστη είχε άνασπικωθεί στο κρεβάτι της και έλεγε:

— Ποιός μίλησε για βιολέττες; Υπάρχουν πολλά απ' αυτά τα λουλούδια... Μα λίγες είναι οι κοπέλλες που έχουν αυτό τ' όνομα. Κι' εγώ είμαι μία απ' αυτές... Με λένε Βιολέττα!...

Ο 'Αλβέρτος έννοιωσε ξαφνικά την καρδιά του να χτυπάει δυνατά.

Ήταν μπροστά του η άγνωστή του κοπέλλα, η Βιολέττα! Την ξαναβρήκε, επί τέλους!... Άλλά τί ειρωνεία της τύχης... Την ξαναβρήκε άρρωστη, ανώριστη σχεδόν.

Ποιός ξέρει τί δυστυχίες την είχαν φέρει σ' αυτή την κατάσταση! Τόσο σιμά στο θάνατο...

— \*

Ο 'Αλβέρτος αγωνίστηκε με το θάνατο για να σώσει τη Βιολέττα. Και την έσωσε. Όταν η γυναίκα συνήλθε, τον κύτταξε με προσοχή.

«Πού τον έχω ξαναδω;» σκέφτηκε.

Μα δε θυμήθηκε.

Σε δυο μέρες ο 'Αλβέρτος την επισκέφθηκε μόνος. Τότε της είπε ποιός ήταν. Και της θυμισε πως είχαν γνωριστεί.

— Ά, ναι, είπε η Βιολέττα, θυμάμαι... Τότε ήμουν καλά... Ήμουν έλευθερη... Ύστερα... Ύστερα έπεσα στα χέρια ενός ανθρώπου χωρίς καρδιά... Με κατέστρεψε κι' ύστερα μ' έδιωξε... Άρρώστησα από τη λύπη μου. Μα κι' άρρωστη ακόμη προσπαθούσα να εργαστώ, ως ότου μία μέρα έπεσα στο δρόμο και μ' έφεραν εδώ... Και τώρα τί θα γίνει; Γιατί με κάνατε καλά; Ήταν προτιμότερος για μένα ο θάνατος...

Από τα μάτια της έτρεχαν θερμά δάκρυα.

— Μην κλαίς, Βιολέττα, της είπε ο 'Αλβέρτος. Χρόνια σε περίμενα! Απ' το βράδυ εκείνο σε σκεφτόμουν διαρκώς και σε περίμενα νάρθης... Άν ζω τώρα, το χρωστώ σε σένα! Άν είμαι κάτι, είναι γιατί έσυ πέρασες και με βοήθησες...

Η Βιολέττα έκανε να διαμαρτυρηθεί:

Μα ο 'Αλβέρτος πρόσθεσε:

— Ναι, ναι, ήθε πιά η ώρα, που περίμενα... Σε ξαναβρήκα... Είναι τώρα η δική μου σειρά να σε σώσω...

— Αλλοίμονο, είπε η Βιολέττα, μ' έσωσες απ' το θάνατο. Πρέπει να σ' ευγνωμονώ. Άλλά...

— Θέλω, είπε ο 'Αλβέρτος να σε σώσω κι' από την απόγνωση... Πες μου, Βιολέττα, θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

— Γιατί; ψιθύρισε η Βιολέττα. Έπειδή σας έχω κάνει καλό, άλλοτε, όπως λέτε;

— Όχι, Βιολέττα, μη νομίζεις ότι σε θέλω για γυναίκα μου μόνο από ευγνωμοσύνη. Μα είχα όρκιστή να μην παντρευτώ, παρά μόνο με σένα. Σ' αγαπώ, Βιολέττα!... Σ' αγαπούσα σ' όλη μου τη ζωή, από τότε που σε είδα. Σ' αγαπούσα σαν έναν άγγελο και σαν γυναίκα συγχρόνως. Μαζί με την ευγνωμοσύνη έννοιωθα μέσα μου και μία φλογερή αγάπη για σένα. Πώς μπορούσα να μ' σ' αγαπήσω; Ήσουν τόσο καλή, τόσο νέα, τόσο όμορφη!

Μα τώρα πιά, του είπε εκείνη, δεν είμαι ούτε τόσο νέα, ούτε τόσο όμορφη. Είμαι τώρα μία φτωχή, μαραζιμένη βιολέττα...

— Μία βιολέττα που θα ξαναβίσι, με τ' άθνατο νερό της αγάπης μου! της απάντησε ο 'Αλβέρτος.

Κι' η Βιολέττα άρχισε τώρα να κλαίει από χαρά...







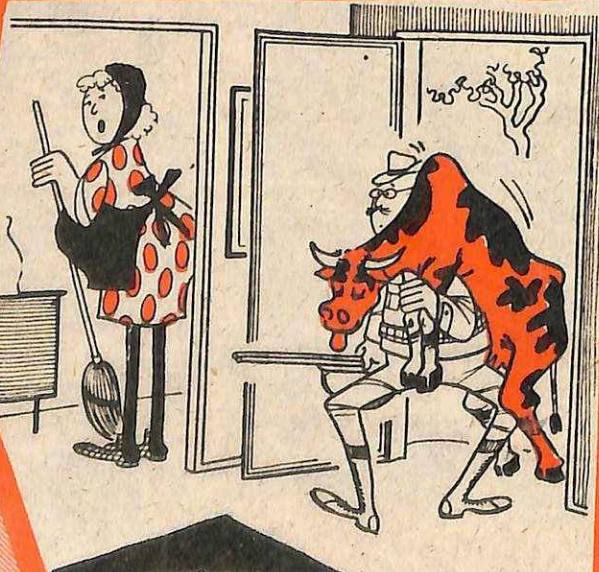




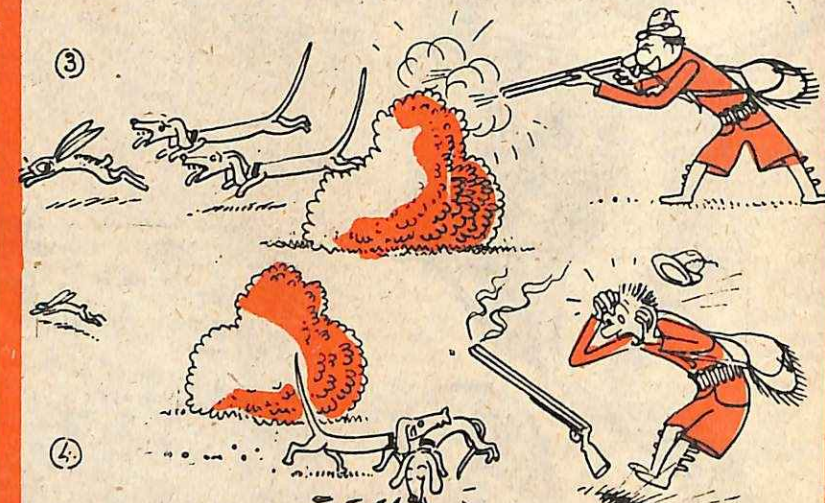
— Κλωτσάει πολύ το όπλο αυτό, έ Μιχάλη;



— Είναι ο τρίτος λαγός, που μου τρώει σήμερα!



— Γρήγορα, Κατίνα, να μη με δει ο βουστασιάρχης!



Όταν κυνηγά κανείς με δυο σκύλους...

## Ήχοι κυνηγοί



— Μανωλάκη, δε μένεις εσύ πιδ πίσω, να τον ξεγελάσουμε;

### ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Θέλοντας να παρακολουθήσει τον άντρα της Τζούλιας, η Λίζα βλέπει το δικό της να μπαίνει στο σπίτι της Μάριον. Μαθαίνει δε απ' το θυρωτό πως ο Κάρλο πηγαίνει εκεί τακτικά. Η άνα- κάλυψή αυτή τη σκοτώνει. Σίγου- ρη πως ο Κάρλο την απατάει, τον εγκαταλείπει άμέσως. Στο μεταξύ, ο Θίλλιος, έπειτα από τη συνομιλία του με τη Μάριον, που τον έπηρεασε βαθεία, έπι- σκεπτεται τη Τζούλια, της κάνει διάφορες έντοκες, ερωτήσεις και πειθείται από τη στάση της πως ήταν θάσιμες οι κατηγορίες της Μάριον εναντίον της. Μετα- νοιώνει τότε κι' αλλάζει διαθέ- σεις απέναντι στη Μάριον, που την περιφρονούσε ως τώρα. Ο Στένιο συνιτάει στη Ροζαλία να μην έχη πια εμπιστοσύνη στην Άλντα, την καμαριέρα, γιατί την είδε να μπαίνει στο μέγαρο της Μάριον. Αυτή η πληροφορία μεγαλώνει ακόμα περισσότερο την έκτιμησή της Ροζαλίας για το Στένιο. Ο Κάρλο είχε πάει στο σπίτι της Μάριον, την ημέρα έ- κεινη, αλλά αυτή δεν τον είχε δεχτεί. Ο Κάρλο παραμόνευσε τό- τε κι' είδε να φεύγει από εκεί η κάμια Ρίκα. Μαγιασμένος απ' τη ζήλεια του, ξαναπήγε, σε λίγο και ζήτησε πάλι να δει τη Μά- ριον.

13ον — Έδώ είσατε πάλι; — Θα έρχομαι δια- κώς, ώσπου να με δώζε- τε, Μάρια. Μα δε θα σας το έπιτρέψει ποτέ αυτό η καλή σας καρδιά! — Η νέα ελευθέρωσή το χέρι της, που της τόσφιγγε ο Κάρλο, κάθη- σε και έλεγε: — Ακριβώς γιατί έχω καλή καρδιά, θάπρεπε να σας δώσω. Τι θα σκεφτόταν η γυναίκα σας, αν σας έβλεπε εδώ; — Σας παρακαλώ, Μάρια, ως μη μιλάμε για τη γυναίκα μου! μου μούρσιζε ο γιατρός. — Απεναντίας, πρέπει να μι- λήσουμε... Πήρα πληροφορίες γι' αυτήν, Σέρν πως είναι καλή, όμορ- φη, γλυκιά, ίκανή να σας κάνει ευτυχισμένο. Γιατί θέλετε να τη ληψήτε; — Ο Κάρλο έκαμε μια χειρονομία άμνημονσίας. — Μα τί κακό κάνω, που έρχο- μαι εδώ; διαμαρτυρήθηκε. Σας γνώρισα πριν απ' αυτήν, σας... — Φτάνει! τον διέκοψε η Μά- ριον, ζαρώνοντας έλαφρά τα φρύ- δια της. Σας έχω πη πως είναι πια άνωφελo να θυμόσαστε τα πε- ρασμένα. Τώρα δεν είμαι παρά η Μάριον, η τραγουδίστρια, που τη φοβούνται όλοι, τίμιοι και άτιμοι, που οι άντρες την ποθούν και την περιφρονούν μαζί, που δημιουργεί φθόνους και ζήλεις... Δε σας τι- μάει καθόλου το να ξέρετε αυτή τη γυναίκα, να την επισκέπτεστε τόσο συχνά, να αναλαμβάνετε την υπε- ρασπίσή της! — Είμαι έτοιμος να ύποπτώ το κάθε τι για υσέρ σας! — Ακόμα και το θυμό και την περιφρόνηση της γυναίκας σας; — Ο Κάρλο άνασκήρισε, αλλά έ- πάντησε άμέσως: — Ναι, γιατί θάταν άδεια και τα δύο! Ο Μάριον, σας παρα- καλώ, δείχτε μου και πάλι εμπι- στοσύνη, σαν άλλοτε! — Η νέα χαμογέλασε. — Κατάλαβα. Εί θέλατε να σας εμπιστευθώ τα μυστικά μου, για να τα φανερώσετε στην κόρησα Ρίκα και να της δώσετε έτσι ένα δώ- λω εναντίον μου. — Μάριον, πως έπορείτε να μου μιλάτε έτσι; ψιθύρισε ο Κάρλο, με ελκικρινή θλίψη. — Αν ξέρατε πόσο μισώ την κόρησα, απ' τη μέση που με ξεγέλασε με τα δάκρυά της και την απέλπισία της!... Και σεις με νομίζετε συνεννοημένο αν- δρά; Πιστεύετε πως ήθελα εδώ για να σας παίξω μια άτιμη κω- μωδία;



— Ό, Μάριον, ξεχνάτε, λοιπόν, το ένδιαφέρον μου για σας; Ξεχνάτε πως παρακολουθούσα τις προόδους της άρρώστειας σας, θυμμένος με τον έαυτό μου γιατί δεν κατώ- θωνα να την καταλάβω, έχοντας άόριστες υποψίες, αλλά χωρίς να μπορώ να τους δώσω μια μορφή; Ξεχνάτε πως ήμουν έτοιμος να κα- ταστρέψω τη μητέρα σας, να την καταγγείλω, όταν έμαθα την αλή- θεια;

— Ο Θεός θέλησε να σας σώσω, και τον ευχαριστώ πάντα, που μ' έκανε όργανο της βελήσας του. — Αν σώσασα, τόκανα μόνο για σας... και γιατί ούτε και τώρα έ- σασα... μια βετική απόδειξη ένα- ντίον της μητέρας σας. Ποιά έλλη- νισμό μεταχειρίστηκε για να σκο- τήσει σιγά-σιγά εσάς και τον πα- τέρα σας; Μυστήριο! Είναι βέβαιο πως τα φαινόμενα, που παρατήρη- σα σε σας, όφειλονται σε έλλη- νισμούς, κι' όχι σε φυσικά αίτια, στα ταραγμένα και υπερενσθητά νευρά σας; — Πιστεύετε, λοιπόν, πως ήταν ψευδοίσθησι τα λόγια, που άκουσα απ' τα ίδια τα χείλη της μητέρας μου; Πως είναι άδεια η κόρησα; — Όχι, δεν το πιστεύω. άπάν- τησε σταθερά ο Κάρλο. Όστόσο, πρέπει να της άποσπάσουμε μια όμολογία, απ' τα ίδια της τα χεί- λη. Θα το κατορθώσετε; — Έλπίζω να το πετύχω μια μέρα. — Και άφείσθε τη βοήθειά μου, Μάριον; — Όχι, μη μ' άποδώχετε! Δεχθήτε τη φίλια μου! Μήπως δεν αξίζω κι' εγώ όσο ο κόρης, που, αν ακόμα είναι άδωος, όπως πιστεύετε, είναι πάντως ο άντρας της μητέρας σας, ο άνδρας για τον οποίο έγκλημάσθε; — Η νέα κοκίνισε λίγο, φάνηκε πως συγκινήθηκε, αλλά δεν άπάν- τησε. — Τον αγαπάτε... πείτε την ά- ληθειά! συνέχισε όρμητικά ο για- τρός. Τον αγαπάτε, κι' ίσως τον αγαπούσατε από τότε που ήσαστε ακόμα η Μαρία Κουστάντζι, κι' ο κόρης έρχότανε στο σπίτι σας κι' είχε κρυφές σχέσεις με τη μητέρα σας. — Τα λόγια αυτά φάνηκαν να την π... ώσαν. Πετώχτηκε όρθια και έλεγε με τρεμουλιαστή φωνή: — Σωπάστε! Μην προσθέτετε άλλη λέξη... άλλως δε θα με ξα- ναθήτε ποτέ πια! — Συχωράστε με, Μάριον! — Αν ξέρατε πόσο ύποφερα σήμερα, βλε- ποντας να βγαίνει ο κόρης ευτυχι- σμένος απ' το σπίτι σας! — Η νέα χαμογέλασε θλιμμένα κι' άπάντησε: — Αυτός ευτυχισμένος; Πόσο γελάει!... Ευχαριστώ θ' άλλαζε τη θέση του με τη δική σας. — Φάνηκε πως ήθελε να προσθέσει κάτι, αλλά σώσθηκε ξαφνικά. — Ύστε- ρα έλεγε, μ' αλλογμένο τόνο: — Αν θέλετε να σας δώσω και να σας θωρώ φίλο, μη μου ξαναυιλήσετε για τον κόρητα, μη ζητήσετε να ελέγξετε τις πράξεις μου και όρκισθήτε πως ό,τι, αν κά- που και όρκισθήτε, δε θα με προ- δώσετε. — Να σας προδώσω, Μάριον,

έσας που σας έδωλα απ' τον τά- φο, έσας που θέλετε να κρατήσω για τον έαυτό μου μονάχα, σε θη- σαυρό; — Της είχε αρπάξει το χέρι, το φι- λούσε και τόδερε με τα δάκρυά του. — Εκείνη το ελευθέρωσε, μαλά- κά, χωρίς να δείξη καμιά συγκί- νηση. — Όχι, άδυναμίες, έλεγε. Θα ή- ταν άνώφελες και σκληρές, αυτή τη στιγμή. Ουμμήθε πως είμαι πάν- τα η δυστυχισμένη, που σώσατε από φοιχτό θάνατο και που έμεινε άσφαλισμένη κοντά σας τόσο και- ρό... Φανήτε μεγαλόψυχος, όπως και τότε... γιατί, όπως και τότε, δεν έχω παρά την τιμή μου και την περηφάνιά μου. — Αν προσπα- θούσατε να τις καταστρέψετε με καμιά άσυνλογιστή ένεργεία σας, θα σας μούσους και δε θα με ξα- ναδύλαπτε πια. — Όχι, όχι, Μάρια! Συχαρέ- στε με... Θέλω ναμια πάντα άξιός σας! μουρμούρισε ο γιατρός, μη μπορώντας ν' αντίσταθι στη φωνή εκείνη, που του μιλούσε με τόση σταθερότητα. — Ευχαριστώ, έλεγε η νέα. — Και τούδασε τώρα μόνη της το χέρι της, που τόσφιζε εκείνος με θερμή. — Φεύγοντας απ' το μέγαρο Κο- στάντζι, ο Κάρλο ένιωθε τον έαυ- τό του ξελαφωμένο, σχεδόν ευτυ- χισμένο. Είχε ξαναποκτήσει την έμ- πιστοσύνη της Μάριον κι' είχε πει- σθή για την άδωότητά της. — Όχι, δεν άπιστούσε στη γυναί- κα του, με το να διατηρή αυτή την άγνη και ελκικρινή φίλια. Και εί- χε την άπόφαση να μη προσπαθήσει πια να ελογχήσει στις κρυφές σκέ- ψεις της και στα μυστικά της. — Δε ζήλευε πια για τον κόρητα. Δε μπορούσε ναμια πιδ ευτυχισμέ- νος απ' αυτόν, που είχε σώσει τη ζωή της Μάριον και είχε δειχί μαζί της με την ευγνωμόνη και τη στοργή... — Έτσι άπορροφημένος απ' τις σκέψεις του, έφτασε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του. Άνέθηκε τη σκάλα, καλόκερος. Η καμαριέ- ρα που του άνοιξε, τον πληροφορή- σε, ότι η κυρία είχε πάει στην μη- τέρα της κι' είχε δώσει ύστερα τ' ατοκίνητο. — Άφισε παραγγελία αν θα

φάν εκεί; ρώτησε ο Κάρλο. — Όχι, κύριε. — Καλά. — Αν άργήση, θα πάω να την πάρω εγώ. — Μπήκε στο γραφείο του. Μόλις είχε καθήσει, χτύπησε ξαφνικά το κουδούνι της πόρτας, κι' έπειτα από μερικά λεπτά, μπήκε στο δω- μάτιο ο Λουίτζι. Φαινόταν τόσο άνασταταμένος, ώστε ο Κάρλο πε- τήθηκε όρθιος και τον ρώτησε, τρομαγμένος: — Τί συμβαίνει; — Τί έκανες στην αδελφή μου; πρόφερε ο Λουίτζι. — Στην αδελφή σου; Δεν κατα- λαβαίνω... — Ναι, στη Λίζα! — Ήρθε στο σπίτι μας σε τέτοια κατάσταση, ώστε μόλις πρόλαβε η μητέρα να τη δεχτή λιποθύμη στην άγκαλιά της. Εύτυχως, έφτασα κι' εγώ, έ- κεινη τη στιγμή, και την περιποιή- θηκα, για να συνέλθι. Μόλις άνοι- ξε τα μάτια της, φώναξε: «Μην ά- φηστε να με πλησιάση ο Κάρλο! Δε θέλω πια να τον δω... ποτέ! Άλλοίμονο αν πατήση το πόδι του εδώ μέσα!...» — Πέφτω απ' τα σύννεφα! έλεγε ζωγρά ο Κάρλο. — Όταν μας άφη- σε, η Λίζα ήταν καλόκερη, εύχα- ριστημένη... και βγήκε για να πάη να επισκεφθι την κόρησα Ρίκα. — Από τότε, δεν την ξαναείδα πια. — Άκουσε, Κάρλο! Μήπως την έκανες να ζηλεύει;... Τώρα που εί-μαστε μόνοι, μπορεί να σου πω ότι, όταν ήρθα να επισκεφθώ τη Λίζα, τη βρήκα να κλαίει... και μου έ- κμυστηρεύθηκε πως τον τελευταίο καιρό ήσουν διαρκώς άφρονος, της μιλούσες μ' αλλοιωτικό τόνο, δεν τη γάδεις πια... και φρό- ντανε πως είχες πάψει να την αγα- πάς. Προσπάθησε και κατόρθωσε να την πείσει πως γελιότανε. Και την άφησα καθησυχασμένη. — Ακριβώς! Δε μπορεί, λοιπόν, να ξεγλήσθη την τρέλλα της... Τη λέω δε στρέλλα, γιατί δε βρισκό- να της έχω κάνει τίποτα άπολύ- τως. — Ο Κάρλο άνασκήκασε περιφρα- να το κεφάλι του και πρόσθεσε, με τόνο λίγο θυμωμένο: — Η αδελφή σου είναι πολύ κα- λή, αλλά τόσο μερική, που με κά- νει ν' άνησυχά κάποτε. Δίνει εν- κόλα σάρκα και όστά σε κάθε ιδέα

### Μικρή ιστορία

Το μεγάλο εμπόδιο — Αόου κινδύνευε να μείνη γεροντοπαλλήκαρο, κατάφερε — επιτέλους ο κ. Άσελιάδης να παντρευθι. — Εί! Πως τα πηγαίνεις παντρεμένος; — Στην αρχή, λοιπόν, όταν τον ρωτούσαν: — Έκείνος άδοτακτα άπαντούσε: — Ύπεροχα!... Περιφημεί!... — Μα σαν περάσε λίγος καιρός, μασούσε τα λόγια του. — Λοιπόν, πάντα ευχαριστημένος από τον έγγαμο βίο; — Ναι... Δε μπορώ να πω... έλεγε άόριστα. — Όπου, στο χρόνο πάνω, άποφάσιζε τρομοκρατημένος να καταφύγη σε ειδικό γιατρό. — Γιατρέ μου, όμως με!... Δε μπορώ πια να διασκεδά- σω με γυναίκες! του εξομολογήθηκε. — Έκείνος άρχισε την ερώτηση: — Για να δούμε τί συμβαίνει στην περίπτωση σας... Μή- πως κανιζότε; — Όχι!... — Πινετε! — Έλαχιστα... — Κουράζεστε ίσως πολύ; — Καθόλου... Απεναντίας ζω ξεκούραστα... — Οι γυναίκες σας άρεσαν; — Πολύ!... — Έχετε όθια να διασκεδάσετε μαζί τους; — Μεγάλη!... — Και τί καταλαβαίνετε πως σας έμποδίζει ο' αύ- το; — Κι' ο κ. Άσελιάδης με φυσικότατα άποκρίνεται: — Άλλοίμονο, γιατρέ!... Η γυναίκα μου!...





## Το Μυστικό μιας γυναίκας Ευτυχισμένη

Νά τι μ'ς γράφει μιά κυρία:

«Ο άντρας μου, μου λέει πάντα ότι με βρίσκει κάθε μέρα και πιο όμορφη. Αυτό δεβαίω. 'Εν τούτοις πρέπει να ομολογήσω ότι η επιδερμίδα μου είναι σήμερα πιο δροσερή και νεανική από τον καιρό που ήμουν 25 χρονών.

Την εποχή εκείνη το δέρμα μου είχε μαύρα στίγματα, διεσπασμένους πόρους, κοκκινίλες κλπ. Σήμερα η επιδερμίδα μου φαίνεται απαλή, δροσερή σαν βελούδο.

Δεν πρόκειται θεαίως περί δαύματος. 'Απλώς περιποιούμαι κάθε μέρα το δέρμα μου με την Κρέμα σας. Πιστεύω ειλικρινώς ότι η Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ είναι το πιο αποτελεσματικό μέσο για την ωμορφιά του προσώπου...»

Δοκιμάστε και σεις την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ.

Χρησιμοποιώντας τακτικά, κάθε μέρα την Κρέμα ημερας ΤΟΚΑΛΟΝ θα επιτύχετε θαυμάσια αποτελέσματα, πολύ καλλίτερα από κάθε άλλη πολυδάπανη μέθοδο.

Η Κρέμα ημερας ΤΟΚΑΛΟΝ θα σάς δώσει ό,τι επιθυμείτε περισσότερο από κάθε άλλο. Δηλαδή, μιά δροσερή επιδερμίδα που λάμπει από ωμορφιά. Δοκιμάστε την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ σήμερα κι' εσείς.

# Τοκαλον

που θα της περάσει απ' το κεφάλι. Δεν έννοι να καταλάβω, ότι ένας γιατρός οφείλει συχνά να ασχοληθεί περισσότερο με την πελατεία του παρά με το σπίτι του. Θάθελε μάλιστα να αφήσει το επάγγελμα μου.

— Αν ήμουν πλούσιος, θα θυσιά-ζα ίσως την αγάπη μου προς την επιστήμη, για χάρι της, για τη γαλήνη και την ευτυχία της! Μα δεν έχω άλλο πόρο ζωής απ' τα έσοδα της δουλειάς μου, κι' η αξιοπρέπεια μου δε μου επιτρέπει να ζω εις βάρος της γυναίκας μου!

Ο Λουίτζι συμφωνούσε κατά βάθος με το γυμνάσιο του. 'Αλλά ήταν τση η άσπρη του για την αδελφή του, ώστε είχε ακόμα:

— Μιλάς σαν τίμιος άντρας. 'Ακουσέ με όμως, Κάρλο. Σε μένα μπορεί να τ'α πής όλα... Μηπως κάποια απ' τις πλεονεξίες σου σ' απασχολεί περισσότερο απ' τις άλλες κι' έγινε ατρία να ζη-λέψη η γυναίκα σου;

Ο Κάρλος έμεινε άπαθής για ένα λεπτό. Υστερα απάντησε:

— Αυτό θα μπορούσε να συμβη μόνο για την κόμηση Ρίκα. 'Αλλά η Λίζα ξέρει πολύ καλά πως δε συμπάσκει καθόλου την κόμηση και πως της σύστησα μάλιστα να μην έχει ενίλες μαζί της.

Γιατί;

— Γιατί διαδίδεται πως δεν είναι μιά τίμια κυρία, όπως τη νομίζουν πολλοί.

Δε θέλω να υπερασπιστώ την κόμηση, που την ξέρω μονάχα ες όψεως, απάντησε ο Λουίτζι. Μα είναι βέβαιο, ότι ο άντρας της δεν την κάνει ευτυχισμένη κι' ότι θα-ναι δικαιολογημένη αν θελήσει να εκδικηθή!

— Έχεις πολύ ελαστική ήπική, αγαπητέ μου... 'Αλλά ως έρθουμε πάλι στην αδελφή σου. Δε σάς έ-ξήγησε για ποιο λόγο είναι θυμω-μένη μαζί μου;

— Όχι, δε θέλει να μιλήσει.

— Πάμε μαζί να τη βρούμε. Θα δες πως πρόκειται για κάποια πα-ρεστηση. Κι' αν τυχόν της έχουν πει κακά για μένα, θα βάλουμε τά πράγματα στη θέση τους.

Ο Κάρλο μιλούσε με τόση ειλι-κρίνεια, ώστε ο Λουίτζι συγκινή-θηκε.

Σε θεωρώ άνικανο για μιά κακή πράξη, του είπε, και σε υπε-ρασπίσθηκα όσο μπορούσα. 'Ελα, πάμε να της μιλήσεις... μ' έλο που φωνάζει πως δε θέλει να σε δει!

Οι δυο άντρες βγήκαν μαζί.

Μιά κυρία άνησυχία έσφιγγε την καρδιά του Κάρλο. Τι είχε μάθει, καρδιά η Λίζα; Τι της είχαν πη; Άραγε, η κόμηση Ρίκα είχε τα-μήπως η κόμηση Ρίκα είχε τα-μήπως την ήσυχία του, τη γαλήνη ράβει το σπίτι του; 'Αλλοίμονό της, αν ήταν αυτή!...

Ο Κάρλο αποφάσισε να μη δεί-ξη άδυναμία και να μη λυγίση μπρο-στά σ' ένα καπρίτσιο της γυναίκας του.

Έφτασε στο σπίτι των πεθερι-κών του, μαζί με το Λουίτζι. Η καμαριέρα τους πληροφορήσε, ότι η Λίζα εξακολουθούσε να κλαίει και να φωνάζει κι' ότι η μητέρα της προσπαθούσε του κάκου να την κα-θυναίσει.

— Άφησε να μ'ω εγώ πρώτος στην καμάρ της, είπε ο Λουίτζι. 'Αν σε δη έτσι ξαφνικά, μπορεί να έρεθιστή ακόμα πιο πολύ.

Ο Κάρλο δέχθηκε να περιμένη στο σαλόνι. Το μαρτύριο του με-γάλων, όσο άκουγε τις φωνές της γυναίκας του!

— Σας λέω πως δε θέλω να τον δω! 'Όχι, όχι!... Είχε το θράσος να έρθη εδώ!... Να φύγει, να φύγει άμέσως... αλλιώς δεν ξέρω κι' εγώ τί θα κάνω!

Οι γονείς της κι' ο αδελφός της προσπαθούσαν να την παρηγορή-σουν. Την εξορκίζανε να δεχτή τον άντρα της, ν' άκούση τις δικαιολο-γίες του.

— Ο Κάρλο δοκίμεται πως δεν έκανε τίποτα κακό, της είπε ο Λουίτζι.

— 'Α, έτσι; 'Ας έρθη να το πη και μπροστά μου, αν τολμά! Ξεπάσσε η Λίζα.

Ο Κάρλο δεν περίμενε ν' άκού-

ση τίποτ' άλλο. Πριν τόν φωνάσου-νε, μπήκε μόνος του στην καμάρ, που βρισκόταν η γυναίκα του.

Η Λίζα είχε άνασκησθ στο κρεβάτι της, με τα μάτια της λαμ-περά απ' τον πυρετό και τα μά-γουλά της φλογισμένα. Κοντά της βρισκόταν ο πατέρας κι' η μητέ-ρα της, που κλαίγανε απ' τον πό-νο. Μόλις είδε τον άντρα της, η νέα γυναίκα τινάχτηκε και φώναξε:

— Έχετε το θάρρος να έμφα-νίσατε μπροστά μου, έπειτα από την άισχρη διαγωγή σας; Η μη-πως άρνείσθε, ότι πήγατε σήμερα στο μέγαρο Καστάντζι...

Ο Κάρλο άνασκήτησε έλαφρά, αλλά κράτησε το κεφάλι του ψηλά, χωρίς ν' άποφύγη τα μάτια της Λίζας.

— Όχι, δεν το άρνείμαι, απάν-τησε με σταθερή φωνή. Γιατί να το άρνιθώ;

— Τ' άκούτε; 'Ομολογεί! Φώ-ναξε η Λίζα, ακόμα πιο ταραγμέ-νη. Μα νομίζετε πως δεν ξέρω ποιά μένει σ' αυτό το μέγαρο; Η τρα-γουδίστρια Μάριον, που την ξέρα-τε πριν με παντρευτήτε, η παλιά σας φιλενάδα, που εξακολουθείτε να τη συντηρείτε με τα λεφτά της γυναίκας σας!...

Πάνω στον παροξυσμό του πό-νου της, η δυστυχισμένη δε μετρού-σε πια τα λόγια της. Οι γονείς της χλώμιασαν κι' άρπαξαν απ' το μπράτσο τον Κάρλο. 'Εκείνος, μη μπορώντας να άνεχθή την άδικη προσβολή, έκανε μία κίνηση σά να-θέλε να όρμησει πάνω στη γυναίκα του. 'Αλλά κρατήθηκε.

— Μη φοβάσστε, δεν πρόκειται να παραφροσώ, είπε στους δυο γέ-ρους. Λίζα, θα μετανοιώσης μιά μέρα για τα λόγια που πρόφερες τώρα... κι' ίσως τότε μπορέσω να σε συγχωρέσω. Τώρα όμως δε μπο-ρώ. Υπάρχουν προσβολές, που ει-ναι άδύνατο να τις σβύσουνε όλα τα δάκρυα κι' οι ικεσίες!

— Σού άρκίζομαι, Λίζα, πως η γυ-ναίκα αυτή δεν υπήρξε ποτέ φιλε-νάδα μου, πως δεν έχει ανάγκη απ' τα λεφτά σου, ούτε απ' τα δικά μου... και πως αξίζει το σεβασμό κάθε έντιμου άνθρώπου, το ίδιο όσο και σ'ε!

Η Λίζα έμπηξε μιά τρομερή κραυγή:

— Την υπερασπίσθαι έναντιον μου...έναντιον της γυναίκας σου!... Φύγε, φύγε... σε μισώ! Θάθελα να σε σκοτώσω!... Μπαμπά, μαμά... Λουίτζι!... πεθαίνω... πεθαίνω...

Κι' ενώ ο Κάρλο έβγαίνει απ' την καμάρ, γλωμός σαν πεθαμένος, άλ-λά με το κεφάλι ψηλά και μ' ένα πικρό χαμόγελο στα χείλη, η Λίζα ξαναπέσε στο κρεβάτι, λιποθύμη.

### ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Α'.

Μιά χοντρή γυναίκα, με πρόστυ-χο παρουσιαστικό, παρ' όλο το κομψό της ντύσιμο, μαζί με μιά μελαχρινή κοπέλλα, κατέβηκαν από ένα ταξί μπροστά στο σπίτι των Ρίκα. Πριν να μπουνε, η γριά ει-πε στη νέα:

— Τα βλέπεις, Φανή, τί θα πη να υπάρχει λογική!... 'Εσύ η έμμε-λιμένη, με τα καπρίτσια σου, δε θα καταφέρης ποτέ ν' άποκτήσης μιά κοινωνική θέση σαν της Τζού-λιας. Βλέπεις, αυτή είχε τετράγω-νο μυαλό... Μα άς πάρουμε τώρα το σοβαρό μας ύφος!

Η κοπέλλα άνασκήωσε τους ά-μους της κι' έκανε ένα τσαχινίτικο μορφασμό.

— Κύττα τον έαυτό σου, μαμά, απάντησε. 'Εγώ δε χρειάζομαι τις συμβουλές σου.

— 'Αναιδεστάτη! μουρμούρισε η γριά.

Προχώρησαν και μπήκαν κι' οι δυο στο χαλ το μεγάρου.

— Τι θέλουν οι κυρίες; τις ρώ-τησε ο θυρωρός.

— Την κόμηση Τζούλια Ρίκα. Είναι παλιά μου φιλενάδα... απάν-τησε η χοντρή γυναίκα. Θα τρελ-λαθώ απ' τη χαρά της, που θα με ξαναδω!

— Δεν ξέρω αν μπορεί τώρα να σάς δεχτή η κυρία κόμηση. Δεν είναι ημέρα επίσκεψης...

— 'Ω, θα με δεχτή σίγουρα!

— Έχετε την καλωσύνη να μου πητε τ' όνομά σας;

— Κόμηση Σομπρέρο.

Η κοπέλλα κοπίασε για να συ-κρατήση τα γέλια της, ενώ ο θυ-ρωρός άπαντούσε:

— Κυρία κόμηση, λάβετε την καλωσύνη να περιμένετε ένα λεπτό. Πηγαίνω να είδοποιήσω την κυρία.

— Μα πως σου κατέβηκε, μαμά, να περάσεις για κόμηση Σομπρέ-ρο; παρατήρησε η Φανή, μόλις έ-μειναν μόνες.

— Σιωπή εσύ! τη μάλωσε η μη-τέρα της. Έχω όλο το δικαίωμα να χρησιμοποιώ αυτό το όνομα. Εί' άσον ήταν το πατέρα σου.

— Μα εσύ μου έχεις πη πως ο πατέρας μου ήταν ένας άδολος, που δεν ήθελε να σε ξέρη, ούτε και μένα.

— Σιωπή, είπα, να μη σ' άρχι-σω στα χαστούκια!

Κι' η χοντρή γυναίκα θα πραγ-ματοποιούσε την άπειλή της, αν δεν ξαναγύριζε στο μεταξύ ο θυ-ρωρός, μαζί με τη Ροζαλία. Μόλις η επισκέπτρια είδε τη γριά, έτρε-ξε προς το μέρος της, άπλώνοντάς της τα χέρια.

— Τί βλέπω! φώναξε. Η Ροζα-λία!... Δε με γνώρισες;... Μα βέ-βαια, έχω αλλάξει πολύ, ενώ εσύ μένεις πάντα η ίδια...

— Πραγματικά... κυρία... μουρ-μούρισε η Ροζαλία, ταραγμένη.

— Είμαι η κόμηση Σομπρέρο, η «Σφήκα», η φίλη της Τζούλιας. Η Ροζαλία πρόσεξε πως τις κύτταξε καλά ο θυρωρός. 'Αναγκά-στηκε, λοιπόν, να φανη διαχυτική με την επισκέπτρια, ενώ μέσα στην καρδιά της την καταριότανε...

— 'Α, ναι, ναι, θυμάμαι τό-ρα... Μα έχουν περάσει τόσα χρό-νια! Κι' έχετε αλλάξει πολύ... 'Ε-λάτε μαζί μου... Η θεσποινίς εί-ναι κόρη σας;

— Ναι, απάντησε με καμάρη η «Σφήκα». Έίδες τί κομματάκι;... Μπουκιά και συγούριο!

Αλλά μιά σχεδόν άγρια ματιά της Ροζαλίας έκοψε στη μέση το μητρικό ένθουσιασμό της. Η γριά άώγησε τις δυο γυναίκες σ' ένα μικρό σαλόνι, έκλεισε καλά την πόρτα και στράφηκε ύστερα στη «Σφήκα».

— Δεν περίμενα να σε ξαναδώ! φώναξε. Ποιός σου έδωσε τη διεύ-θυνσί μας;

— Ρώτησα και την Έμαθα, ά-πάντησε η «Σφήκα», πέφτοντας σ' ένα ντιβάνι. Η κόρη μου τραγου-δάει στο «Μπαλμπου» και χαλάει κόσμο... Μα κάθισε, λοιπόν, Φανή. Τί στέκεσαι σαν άγάλμα;

Η κοπέλλα κάθισε σε μιά πολυθρόνα και σταύρωσε τα πόδια της.

— Λοιπόν, ποιός σε πληροφο-ρήσε;... Ξαναρώτησε μ' άνυπομονη-σία η Ροζαλία.

— Μιά στιγμή! 'Ασε με ν' ά-νασάσω... Σούλεγα, λοιπόν, ότι έρ-χονται στα παρασκήνια του «Μπαλ-μπου» πολλοί κύριοι... και βρίσκει κανείς ανάμεσα τους παλιούς φί-λους... Ουμμάσαι τον Πίππο, τον έρωταμένο με τη Τζούλια;

— Ναι, λοιπόν;

— Αυτός μου μίλησε για το παλιό είδωλό του και για τη λαμ-πρή τύχη που είχε... Μα θάθελα τώρα να δω τη Τζούλια. Γι' αυτό ήρθα.

— Η κόμηση δε δέχεται, ά-πάντησε ξερά η Ροζαλία.

— 'Αν μόνη πως είμ' εγώ... 'Ακόμα περισσότερο δε θα σε δεχτή!

— Μπα! Κάνει, λοιπόν, τη σπουδαία, επειδή είχε την τύχη να βρη ένα βλάκα, που την παντρεύ-τηκε;

Η Ροζαλία είχε καθήσει κοντά στη «Σφήκα». Την κύτταξε στα μάτια και της σύστησε:

— Πρόσεξε πως μιλάς! Η πα-λιά Τζούλια έχει πεθάνει για σένα, όπως και για όλους. Μα φαίνεται πως δεν είναι δύσκολο να το κα-ταλάβης!

— Όχι, δεν το καταλαβαίνω,

απάντησε η «Σφήκα» επιθετικά. Γιατί, έφ' άσον σε βλέπω νοικοκυ-ρά σ' αυτό το σπίτι, δε μπορεί ναχά αλλάξει τίποτα. Μόνο που η Τζούλια έχει παντρευτή μ' ένα κο-ροίδο.

— Μα δε σου επιτρέπω...

— Άκουσε! Γίνεσαι γελοία δ-ταν παίρνεις τέτοιο σπουδαίο ύ-φος... Η ύποδοχή, που μου έκανες, ήταν προσβλητική. Δε δέχονται έ-τσι μιά γυναίκα σαν έμένα, όταν χαλά τη ήσυχία της για νάρθη να βρη μιά παλιά της φίλη, που φάνηκε τυχερή...

— Στο κάτω-κάτω, δεν ήρθα να ζητήσω λεφτά! Σκέ-ψου δε πως η κόρη μου μπορεί αύ-

ριο να γίνη κι' αυτή μεγάλη και τρανή, χωρίς μάλιστα ναχά το πα-ρελθόν της Τζούλιας, που δε μπο-ρεί να το σβύσει κανένας άριστο-κρατικός τίτλος!

Η «Σφήκα» είχε δυναμώσει τη φωνή της. Η Ροζαλία κατάλαβε το λάθος της και προσπάθησε να το διορθώσει.

— Μα σώρα, λοιπόν! της είπε Τρελλάθηκες;... 'Αν δε σε δέχεται η κόμηση, δεν το κάνει από περιφρόνηση. Είσαι άρκετά λογική, ώστε να καταλαβαίνεις ότι, με τη θέ-σι που έχει τώρα, πρέπει να προ-σέχη πολύ... Κι' ύστερα, τη νομί-σεις ευτυχισμένη, ενώ δεν υπάρχει

γυναίκα πιο δυστυχισμένη απ' αθ-τήν.

— Η «Σφήκα» κύτταξε δύσπιστα τη Ροζαλία.

— Τι παραμύθια μου φέλνεις; γκρίνιασε.

— Σού λέω την καθαρή αλή-θεια... Μα κάθισε, λοιπόν, και ή-ρέμησε, αν θέλεις να σου τ'α πώ όλα.

— 'Εσύ μ' έκανες να νευριάσω... Νομίζα πως είχαν καμάρει τα νευρά σου με τα χρόνια. Μα βλέπω πως έχεις μείνει η ίδια. Κά-θισε, σου λέω. Πάω να σου φέρω να πής κάτι.

Μόλις βγήκε η Ροζαλία, η «Σφή-



## ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ



στράφηκε στην κόρη της  
— Βλέπεις πώς την έβαλα στη  
θέση της; της είπα θριαμβευτικά.  
— Φοβήθηκε γιατί έβαλε τις  
φωνές. Άλλοιώς, θα μάς έδιωχνε  
αμέσως... Σου τόχα πη έγω να μην  
έρθουμε. Τι κερδίζουμε;  
— Οά θής... είπε αινιγματικά  
ή μητέρα της.

Και χαμογέλασε πονηρά. Ή Φα-  
νή αναστήκανε πάλι τους όμους της  
και τράβηξε την πολυθρόνα της  
κοντά σ' ένα τραπέζι με μερικά  
περιοδικά. Πήρε ένα απ' αυτά κι  
άρχισε να το ξεφυλλίζει.

Στό μεταξύ, η Ροζαλία ξαναγύ-  
ρισε, φέρνοντας πάνω σ' ένα δίσκο  
τρία ποτηράκια, μία μπουτίλια λι-  
κέρι κι ένα πιάτο με πιπί-φούρ.  
Αφού σερβίρισε τη μητέρα και την  
κόρη, ξανακάθισε κοντά στη «Σφί-  
κα» και συνέχισε την κουβέντα  
της:

— Όπως σου είπα, πιστεύω  
πώς η Τζούλια υσταλεί συχνά  
τον παλιό καιρό. Θυμάσαι πόσο ή-  
ταν τότε ξέγνοιαστη και χαρού-  
μενη;

— Ναι, ήταν ένα διαβολάκι, που  
δεν άφηνε κανένα σ' ήσυχία... Και  
τι κατερράει!... Όποιοι δεν την  
ήξερε, μπορούσε να την περάσει για  
αγία!

— Άς είσαι καλά έσύ, που  
της έδινες μαθήματα...

— Η Ροζαλία προσπάθησε να χα-  
μογελάσει.  
— Αν δεν ήμουν έγω, απάντη-  
σε, δε θα παντρευότανε το βαρώ-  
νο. Γιατί ήταν ξεροκέφαλη και προ-  
τιμούσε κάτι φτωχούς κουρλήδες,  
για τα νεϊτά και την όμορφη  
τους.

— Η «Σφίκα» στράφηκε στην κό-  
ρη της:

— Τι άκουσες; Τά ίδια που κά-  
νεις και σύ! της είπε.

— Ά, μη με σκοτίζεις, μαμά! Μήπως  
είναι πιο εύχισμένη ή Τζούλια  
τώρα, με τους τίτλους και  
τά πλούτη;

— Αυτό είν' αλήθεια, απάντησε  
σοβαρά η Ροζαλία. Τά λεφτά δεν  
της φέρανε τύχη. Ο βαρώνος ήταν  
διαρκώς άρρωστος, κι' η Τζούλια  
θυσίασε τα καλύτερά της χρόνια,  
για να περιποιήται πρώτα εκείνον  
κι' ύστερα, την κόρη της, που πε-  
θανε κι' αυτή. Παντρεύτηκε έπειτα  
τον κόμητα, με την έλπιδα πως  
θαταν πιο εύχισμένη μαζί του.  
Και έβρετε την καινούργια συμφο-  
ρά που τη βρήκε;

— Όχι, δεν ξέρουμε τίποτα.

— Της κλέψανε το γιο της, το  
παιδί της απ' το δεύτερο γάμο.

— Πώς; Ποιος;

— Η Ροζαλία διηγήθηκε, ό,τι είχε  
συμβη. Η «Σφίκα» είχε σαστίσει:  
— Μά πως είναι δυνατόν ν' αρ-  
πάσουν έτσι ένα παιδάκι, από ένα  
σπίτι σαν αυτό εδώ, χωρίς να το  
αντίληφθη κανείς;

— Επωφελήθηκαν απ' τη φασα-  
ρία της γιορτής.

— Ίσως... Πάντως, αυτή ή Ι-  
στορία δε μου φαίνεται πολύ κα-  
θαρή... Για πές μου, Ροζαλία, μή-  
πως είναι κόλπο αυτή ή «άπα-  
γωγή»;

— Απλά; Τι έννοεις;

— Καμιά φορά, τά παιδιά μάς  
γίνονται βάρος και προσπαθούμε  
ν' απαλλαγούμε απ' αυτά!

— Όχι, στην περίπτωση της  
Τζούλιας. Σε βεβαιώ πως ή κόμης-  
σα υπόφερε πολύ και υπαφέρει ά-  
κόμα.

— Σά νάβλεπε να διαψεύση τά λόγια  
της, άνοιξε εκείνη τη στιγμή ή  
πόρτα τού σαλονιού και παρουσιά-  
στηκε ή Τζούλια. Ήταν έτοιμη να  
βγη έξω κι' είχε τόση χαρά, όμορ-  
φία και κομψότητα, που έμοιαζε  
σαν κοίκα ζωντανή!

Δίχως να προσέξη τις δυό έπι-  
σκεπτριες, στράφηκε στη Ροζαλία  
και της είπε:

— Ψάχνω να σέ βρω παντού,  
έδώ και μισή ώρα. Δεν ήξερα πως  
είχες επισκεφτείς. Θέλω να σου πώ  
κάτι, ιδιαιτέρως...

— Ναι, πάμε! απάντησε ζωηρά  
ή Ροζαλία, στενοχωρημένη για την  
εμφάνισή εκείνη, που δεν την πε-  
ρίμενε.

— Μιά στιγμή! φώναξε ή «Σφί-  
κα». Στάσου μία στιγμή. Ροζα-

## Το σφίκα

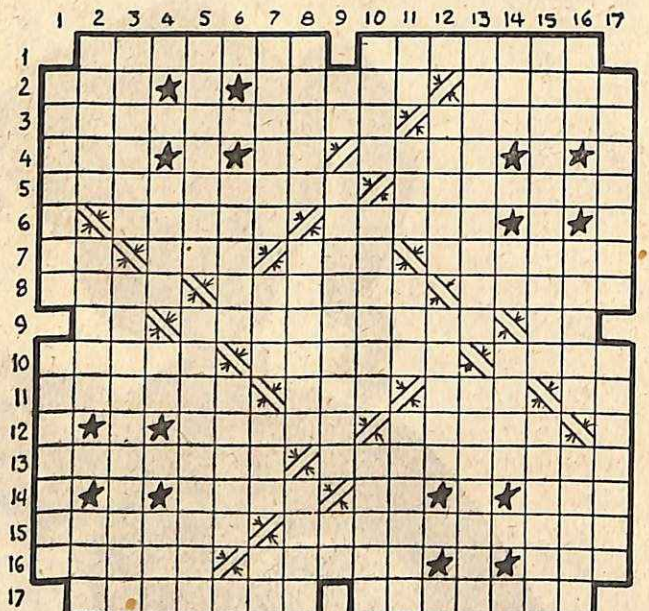
ΑΡΙΘΜΟΣ 822

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Δέντρα, που θα βρής σε πολ-  
λές δοντοστοιχίες (καθαρ.). —  
Τά αδελφία αυτά είναι αγώρι-  
στα, έκτος εξαιρετικών περι-  
πτώσεων.
- 2 Κραυγή πτηνού. — Διονύσιος  
... Προτάθηκε ως κυβερνή-  
της στην Έθνοσυνέλευση της  
Τροϊζήνης, τελικά όμως προτι-  
μήθηκε ο Καποδίστριας. — Χρο-  
νικό διάστημα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Στις φυλακές υπάρχουν πολλοί,  
έδώ μόνον ένας. — Ληστής, που  
έχει σχέση με τη σταύρωση του  
Χριστού (γεν.).
- 2 Σειρά. — Ο πρώτος βασιλεύς  
του Ίσραήλ. — Αρχικά, στε-  
να συνδεδεμένα με τον Πειραιά
- 3 Μέρος του σπιτιού. — Ύπηρε-  
τούν την πατρίδα (καθαρ.).
- 4 Πρόθεσις. — Το έπώνυμον Έλ-  
νικό διάστημα.



- 3 Διάσημος Γάλλος ποιητής. —  
Ποιητής του Σουλίου, που οι  
άρχαιοι πίστευαν πως άδηγύ-  
σε στον Άδη.
- 4 Αρχικά κόματος. — Νότα. —  
Αιθέρια, πολύ λεπτά (μεταφ.).
- 5 Τιμωρόνται από το νόμο (κα-  
θαρ.). — Κράτος του Νέου Κά-  
σμου, που θυμίζει καπέλο.
- 6 Τά μερίδια αυτά δεν προδίδουν  
δικαία διανομή. — Απαραιτή-  
το σ' ένα σιδηρουργό.
- 7 Αναφορική αντανούμα (θελ.). —  
Σύμφωνον του άλφαβήτου. —  
Χρονικόν έπίρρημα της οημοτι-  
κής. — Νησί του Αιγαίου.
- 8 Μέρος του αυτοκινήτου. — Θα  
σας θυμίσει Κεφαρή Δευτέρα.  
— Αποτελεί μέρος τουρκικού  
σπιτιού.
- 9 Αναστραμμένο άρθρο. — Ένας  
από τους 7 λόφους της Ρώμης,  
άλλά και πρόσωπο του περιβό-  
λου Φράγκου βασιλέως, κατά  
το Μεσαίωνα. — Ακάθαρτο  
ζώο.
- 10 Άγγλος, που άγάπησε πολύ την  
Έλλάδα. — Απαιτεί ρητορικές  
ικανότητες. — Ηπειρος.
- 11 Βουδές, άφωνες. — Απεσώρθη  
από την Άγορά. — Μισή... σιν-  
δών. — 240.
- 12 Είναι πεσμένα άνάσκελα. — Δέ  
λείπουν από καμμία κουζίνα.
- 13 Ένας από τους πολλούς, που  
θα βρής στο σχέδιο του σταυ-  
ρού σου. — Όνομα δυό  
αυτοκρατόρων της Κωνσταντι-  
νουπόλεως.
- 14 Δέ λείπουν από καμμία συμφω-  
νία. — Όμοια σύμφωνα. — Αρ-  
χικά κόματος.
- 15 Τα χρησιμοποιούν οι μάγισσες.  
— Κάτοικοι μιας άρχαιας πό-  
λεως της Παλαιστίνης, που ά-  
νηκαν σε μία θρησκευτική αί-  
ρεση.
- 16 Παιδί του δρόμου. — Στεροβί-  
ται κάποιος άκρου. — Τό ήμι-  
στο μιας όμάδος.
- 17 Τοποθετείται κάπου και περσι-  
χει πληροφορίες ή υποδείξεις. —  
Άλλαντικά.

Η λύσις του 821  
στη σελ. 70

λίσ, να χαιρετήσω την παλιά μου  
φίλη.

Σηκώθηκε, πλησίασε τη Τζούλια  
της άπλωσε το γέρι και πρόσθεσε

— Τάχα μαζί σου, μά τώρα  
βλέπω πως δε σε είχαν ειδοποιήσει  
για την επίσκεψή μου... Στοιχημα-  
τίζω πως δε μ' άναγνωρίζεις!

Ακούγοντάς την να της μιλά  
με τέτοια οικειότητα, ή Τζούλια  
ζάρωσε έλαφρά τά φρύδια της. Κι  
άπάντησε ψυχρά, χωρίς να της δώ-  
ση τό χέρι της:

— Δεν έχω την ευχάριστην ή  
σας γνωρίζω.

— Μπα! Για κύτταξέ με καλ-  
τερα... Μείνουμε πάνω από έν-  
χρονο μαζί, στο ίδιο σπίτι. Δί-  
χουν τότε βαρών ή κόμηςσα, άλ-  
λώς Τζούλια, ή όμορφη ξανθή  
κι' έγω ήμουν ή «Σφίκα»!

Και χαμογέλουσε φιλοφρονητι-  
κά στη Τζούλια, κάνοντας πως δε  
προσέξε ή σύγχυσή της, τό κοκ-  
κινισμα του προσώπου της και τό  
χέρι της, που τρέμανε. Μά ή βα-  
ρών νίκησε γρήγορα την ταπει-  
νότητα, άναστήκανε τό κεφάλι της κι  
πρόφερε, κυττάζοντας άγέρωχα κι  
περιφρονητικά τη «Σφίκα»:

— Δεν ξέρω για ποιάν μιλάς.  
Δέ σάς καταλαβαίνω. Κάποιο λά-  
θος κάνετε, κυρία. Θάπρεπε να σ' ά-  
ποειδοποιήση γι' αυτό ή καμια-  
ρά μου.

Στράφηκε στη Ροζαλία κι  
πρόσθεσε ασπλην:

— Απορώ πως δέχεσαι επισκέ-  
ψεις χωρίς να μου ζητήσεις την ά-  
δεια. Ελπίζω να μην ξαναγίνη α-  
υτό... Μπορείς να μείνεις τώρα. Δέ  
σε χρειάζομαι πιά.

Και βγήκε, με ύφος προσβεβλη-  
μένης κυρίας, χωρίς να καταδεχτεί  
να ρίξη μία ματιά στη «Σφίκα».

Εκείνη έμεινε για ένα λεπτό  
βουθή απ' την έκπληξή. Μά τά μά-  
τια της πετούσαν σπύδες θυμού.

— Κι' ήθελες να μου την πα-  
ραστήσεις για μάρτυρα! είπε σα-  
καστικά. Την καύμεν!

Φύγε, φύγε! φώναξε ή Ρο-  
ζαλία. Η κυρία κόμηςσα θα μ' ά-  
δωξη εξ αίτίας σου!

— Μη φοβάσαι. Η Τζούλια σ'  
έχει πολλή άνάγκη. Θα της περά-  
ση ό θυμός και θα τά ξαναφτιά-  
ξετε.

Η Ροζαλία, έξω σοενών, έσπρω-  
ξε τη «Σφίκα» προς την πόρτα.  
Εκείνη έπιασε απ' τό μπράτσο  
την κόρη της.

— Πάμε, Φανή της είπε. Ά-  
έξε τον κόπο να φορέσουμε τά κα-  
λά μας και να πάρουμε τάξι, για  
να κάνουμε επίσκεψη στην κυρία  
κόμηςσα!

Η κοπέλλα έβαλε τά γέλια.  
— Σου τόχα πη έγω, μαμά!

— Είχες δίκιο. Έπρεπε να σ'  
άκουσω... Μά, έννοια σου, θα μου  
τό πηρώσουνε κι' οι δυό τους!

Ξέρω τόσα πράγματα για λογαρια-  
σμό τους! Κι' ή γλώσσα μου δεν  
έχει μαλλιά!

Βγήκαν απ' τό μέγαρο. Τό τάξι  
της περιέμενε απ' έξω. Ο σωφέρ  
άνοιξε την πόρτα.

— Πού θέλετε να σάς πάω, κυ-  
ρία κόμηςσα; ρώτησε.

— Δέ με ξεφορτώνονται και σύ,  
με τά κομητιλίκια σου; τον άπε-  
πηρε ή «Σφίκα». Δέ σε χρειάζομα-  
στε πιά. Θα γυρίσουμε με τά πό-  
δια. Πόσα σου χάστε;

Πλήρωσε κι' απομακρύνθηκε, κα-  
ζί με την κόρη της.

— Δέ μου λές, μαμά, πόσαν  
χρόνον πρέπει ναμνι αυτή ή Τζού-  
λια; ρώτησε ή Φανή.

— Όσο κι' έγω, πάνω-κάτω...  
Σου κάνει έντύπωση;

— Μά φυσικά! Έγώ δε θα την  
έκανα πιο πολύ από τριάντα.

— Δίχως τά καλοκαίρια!... έί-  
πε σαρκαστικά ή «Σφίκα». Εί-  
βαια, βαστάει καλά. Μά είναι  
φυσικό για μία γυναίκα που δεν  
έχει να σκεφθί τίποτ' άλλο, παρά  
πως να καλοφάη, να καλοπιή, να  
στολισθί και να γλεντήσθ! Μία  
γυναίκα, που δεν αισθάνθηκε ποτέ  
τίποτα για κανένα, μένει πάντα  
νέα, ακόμα και στα έκατό χρόνια  
της.

— Μά αυτή έχασε τό παιδί της  
τώρα τελευταία!

— Πιστεύεις, λοιπόν, τό παρα-

μυθί της Ροζαλίας;... Άν χάθηκε  
ό μικρός, θα τον εξαφάνισαν ή ίδια  
ή μητέρα του! Δέ μπορούνε να με  
ξεγελάσουν έμένα που τις ξέρω κα-  
λά και τις δυό!

— Έσύ, μαμά, μούλεγες τόσα  
καλά για την κόμηςσα, σήμερα τό  
πρωτό. Μού συνιστούσε να τη μι-  
μηθώ, ν' άκολουθώ τό παράδειγμα  
της...

— Ναι, γιατί τη νόμιζα άλλα-  
μένη. Και δεν περίμενα να βρώ ά-  
κόμα κοντά της τη Ροζαλία. Αυτή  
ή γριά έχει ψυχή μαύρη σαν την  
Κόλαση!... Μπα, μπα! Κύτταξε  
πο'ός βρεθηκε μπροστά μας...

Κι' ή «Σφίκα», προφέροντας α-  
τά τά τελευταία λόγια, χαμογέλα-  
σε και προχώρησε προς τό μέρος  
ένος διαβάτη, που τις είχε δει κι  
είχε σταματήσει για να τους μι-  
λήση. Ήταν ό Στένιο.

Κατά σύμπτωση, οι δυό γυναίκες  
μείνανε στο ίδιο σπίτι με την Κο-

λόμπα. Ένα βράδυ, τό αγοράκι εί-  
χε άρρωστήσει, κι' ή Κολόμπα, ξε-  
τρελαμένη απ' την άγωνία της,  
είχε ζητήσει τη βοήθειά τους. Ή  
«Σφίκα» — που ήταν καλή κατά  
βάθος — είχε κάνει ό,τι μπορούσε.  
Είχε παρηγορήσει την Κολόμπα, λέ-  
γοντάς της πως δεν υπήρχε λόγος  
να τρομάζει, ούτε να φωνάζη τό για-  
τρό, γιατί έπρέκειτο για μία άπλη  
κακοστομαχία. Έφτισε ένα ζεστό  
και τδωσε στο παιδί, που ήσυχά-  
σε γρήγορα κι' άποκοιμήθηκε.

Η Κολόμπα συγκινήθηκε απ' την  
προθυμία της γειτόνισσας της και  
της έδειξε σε κάθε περίπτωση την  
ευγνωσύμη της. Μήτερα και κό-  
ρη την έπισκέπτονταν κάπου-κάπου,  
κι' ή Φανή έπαιζε με τ' αγοράκι.  
τό νανούριζε στην άγκαλιά της,  
του χαμογέλουσε.

Η Κολόμπα είχε εξηγήσει στη  
«Σφίκα» πως ήταν χήρα και πως  
ό άντρας, που πήγαινε και την έ-

βλεπε τακτικά, ήταν ό πατέρας  
της, ύπνρετης σε κάποιο πλουσιό-  
σπιτο. Ένα βράδυ, ό Στένιο βρή-  
κε εκεί τις δυό γυναίκες. Ξέροντας  
δε τί είχαν κάνει για τό Γκουέλ-  
φο, τις ευχαρίστησε με συγκίνησι.

Βέβαια, ή συντροφιά τους δεν  
ταίριαζε τόσο στην κόρη του. Άλλ'  
ή «Σφίκα», καταλαβαίνοντας την  
απόστασι που υπήρχε μεταξύ τους,  
ήξερε να κρατά τη γλώσσα της  
όταν βρισκότανε στο σπίτι της  
Κολόμπας, κι' ή Φανή πάλι, σά να  
παίρνε παράδειγμα απ' την τίμια  
εκείνη γυναίκα, φαινόταν ή καλύτε-  
ρη και πιο άθωα κοπέλλα.

Τώρα, λοιπόν, ό Στένιο χαιρέ-  
τησε τις δυό γυναίκες και τους  
είπε:

— Πώς από δω; Περίπατο κά-  
νετε;

— Όχι. Πήγαμε να έπισκεφθώ-  
με μία παλιά μου φίλη, που έχει

γίνει άριστοκράτισσα δίχως να τ'  
αξίζει!

— Μαμά... μουμούρισε ή Φανή,  
σπρώχνοντας με τον άγκώνα τη  
«Σφίκα», για να σωπάσει.

— Άλλ' έν'νη, απ' τό θυμό της,  
δε μπορούσε πιά να κρατηθί.

— Άησέ με να ξεθυμάνω τού-  
λάχιστον! φώναξε. Ο κύριος θα με  
καταλάβη σίγουρα... Πέστε μου, δε  
θα λυσασούσατε και σείς, αν έπισκε-  
πτάσαστε ένα παιδί κι' άγαπητό  
σας φίλο κι' αυτός σάς δεχότανε  
με περιφρόνησι κι' έκανε πως δε  
σας ήξερε;... Τί σημασία έχει ση-  
λαδή, που έγινε ή Τζούλια βαρώ-  
νη, κόμηςσα, κι' έγω δεν ξέρω τί  
άλλο;... Νομίζω πως αξίζω περισ-  
σότερο απ' αυτήν, κι' άς είμαι  
φτωχή!

Τ' όνομα της Τζούλιας έκανε τό  
Στένιο ν' άνασκιρτήσει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Ή συνέχεια.

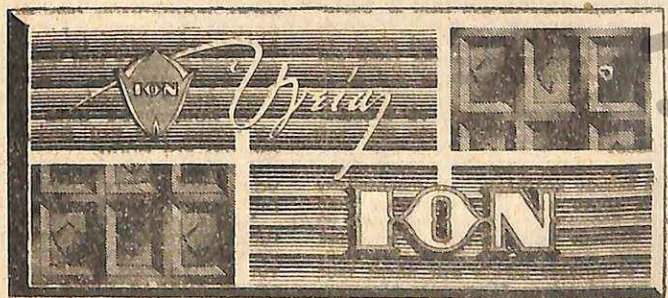
ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ



Ένα  
μικρό  
διάλειμμα...  
μιά  
μεγάλη  
άπόλαυσις!..

Όποια κι' άν είναι ή άπασχόλησίς σας  
αισθάνεσθε την άνάγκη για ένα μικρό  
διάλειμμα... Για νά ξεκουρασθήτε, για νά  
πάρτε νέες δυνάμεις...

ΜΙΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑ **ION**  
Είναι όπτι χρειάζεται



ΠΡΟΙΟΝ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ











Σε από τις άλλες. Και δεν έπεσα έξω.  
Όταν έβαλα σε εφαρμογή το κόλπο  
του μαγνητόφωνου μία μέρα που είχε  
έρθει να με επισκεφθεί με τη θεία της,  
τη Μελομένη, τί άκουσα στο μαγνη-  
τόφωνο να λένε, έν άπουσία μου:

«Υπέροχος νέος ο Κρίτων. Ελε-  
γε ή φωνή της Αλβιαν. Δέ θρίσκεις κι  
εσύ θεία!...

«Μμμ! Καλούτσικος! άπάντης ή  
φωνή της θείας.

«Τι καλούτσικος, καλή θεία; προ-  
σέθεσε ή φωνή της Αλβιαν. Ο Κρίτων  
είναι άριστοόργανο. Είναι ο τύπος  
μου... Και τον αγαπά! Είναι τόσο κα-  
λός και τόσο σαγηνευτικός.

«Μά έχει, θρέ παιδί μου, τίποτα  
περιουσία, να σε ζήσει;

«Ούτε τον ρώτησα, θεία μου! Έ-  
γώ τον Κρίωνα θέλω! Για τή άλλα  
άδιαφορά!...

Μου έρχόταν από τη ναρά μου να  
εξαφανισώ. Έπί τέλους! Είπα θρή την  
ιδανική άντροφο της ζωής μου. Στόν  
ένθουσιασμό μου, ξαναβίλησα σταυρά-  
τά το μαγνητόφωνο, που μου είχε ά-  
ποκαλύψει τον άδυσάντινο χαρακτήρα  
της Αλβιαν. Και την ίδια μέρα τη χή-  
τησα επίσημως σε γάμο. Όρίσαμε μά-  
λιστα και τη στέψη για την έπομένη  
Κυριακή. Τό γοργόν και γάριν έχει.

Την Κυριακή ο γάμος είχε όριστεί  
για τις δώδεκα. Έγώ ήμουν από τις έξη.  
Σαφικά μου ήρθε ή επιθυμία να δώ τη  
Αλβιαν. Είχαμε άλλωστε να κανονίσο-  
με και μερικές λεπτομέρειες για τό γα-  
μήλιο ταξείδι. Καί επίσημα ντυμένος  
με μία άνθοδέσμη στό γάμο, στήνα στο  
σπίτι της Αλβιαν. Η πόρτα ήταν άνοι-  
γτή. Προχώρησα. Στο σάλον άκουσα  
δυίλλες. Βάδισα άκουσθήν! για να  
της κάνω έκπληξη. Πόιν άνοιξα δίως  
την πόρτα, άκουσα δυίλλες. Σταύτη-  
σα περίεργος να άκούσω:

— Πώς τή κατάφερες θρέ Αλβιαν,  
να πείσης έναν τόσο πλούσιο νέο να σε  
παντρευτεί; τη ρωτούσε μία έξοδελφή  
της.

— Είναι μία δόκλωση Ιστορία! ά-  
πάντης ή Αλβιαν. Κάποια φίλη μου,  
ή Αλβή Πιπνηγίδου μου είχε πη ότι ο  
Κρίτων για να μαθαίνει τί γίνονταν εί-  
χαν γι' αυτόν οι ύποψήφους νυφάδες.  
Έβαζε κρυφά, σε ένέογεια ένα μαγνη-  
τόφωνο. Έγινοντα, λοιπόν, αυτό ύπ' ό-  
ψι μου, πήρα τη θεία τη Μελομένη,  
που την είχα δασκαλέψει προηγουέ-  
νος, κι' όταν μας άφες μόνες ο Κρί-  
των, δέθεν να πάει στο ξαναοπισθέσιο  
για γλυκά, άφηνε να τον έκθειάζω και  
να λέω ότι είναι τον άγαπώ... Κι' ό-  
τι λέγαμε τή έσηκαμε τό μαγνητόφωνο.  
Και την πάτησε τό κουσινίθι. Η Κρί-  
των έτι σώνει και καλά είναι έστελε-  
λαμένη μαζί του. Κατάλαδες, Μαρίνα  
μου;

— Κατάλαβα! ούρλιαξε έγώ άπ' έ-  
ξω. Έτοιμος να πάω τό... πατιγιόν άπ'  
τό θυμό μου.

Κι' άφού άνοιξα την πόρτα και της  
πέταξα καπνιστήρα την άνθοδέσμη, τό  
θάξω στα πόδια, ένθ πίσω μέ κυνή-  
γογε ή Αλβιαν με τή νουικά.

Πιάστε τον! Πιάστε τον! στράν-  
γλιζε.

«Αλλά ποιά να με πιάσουν; Παντρεύο-  
μαι έγώ έπειτα από την τελευταία δια-  
πίστωση; Άμ δέ, που θά παντρευτώ!...  
Πίσω γυναίκες!...

Σ. Δ.

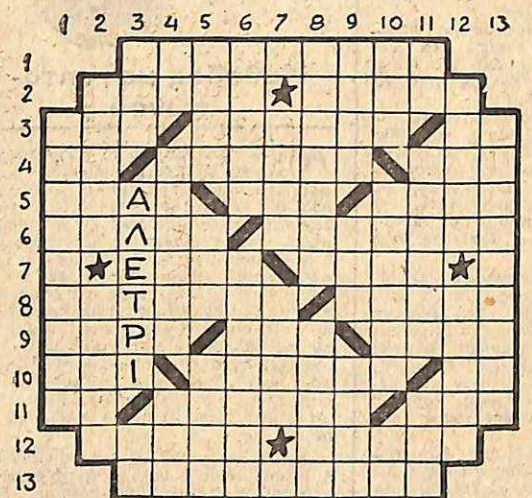
## ΑΝΥΠΟΦΟΡΟΣ ΠΟΝΟΣ

Πολλοί πόνοι ύποφέρονται, όμως ο  
πόνος του δοντιού είναι πραγματικά  
άνυπόφορος. Ξέρετε ότι τις πιο πολ-  
λές φορές σεις είστε ή αιτία γι' αυτό  
τόν πόνο; Η έμέλειά σας να  
τά περιποιήσε, να τή διατηρήσε κα-  
θαρά, να συμβουλευέστε με την πρό-  
τη ένόκληση άμέσως τον δοντιότροπο,  
σας οδηγεί στις δυσάρεστες συνέ-  
πειες. Γιατί είναι άποδεδειγμένο, ότι  
κατά κανόνα προσβάλλονται τα άκά-  
θαρτα, τή άπροστατευτα δόντια.  
Προστατέψτε τή δόντια σας με 'Ο  
δοντοπάστα Νιδέα! Αίτην στο βουρ-  
τσάκι σας τό πρωί και τό βράδυ άρ-  
κεί για να διατηρή τή δόντια σας έν-  
τελώς καθαρά, λαμπερά έμφανίσια  
και πρό πάντων γερά. Η 'Οδοντοπά-  
στα Νιδέα έχει ένα λεπτό άρωμα  
πού κάνει την άναπνοή σας έρσορη  
κι' ευχάριστη. Διαλύει όλα τή ύπο-  
λείμματα των τροφών και άπολυμα-  
νει τελείως την στοματική κοιλότη-  
τα. Είναι ένα άνευνοϊστικό προϊόν  
πού παρασκευάζεται από τον Οίκο  
BEIERSDORF Γερμανίας. Πωλ-  
ται παντού σε σωληνάκια μικρά των 30  
γρ. και μεγάλα των 65 γρ. πού έλ-  
γει και οικονομικότερα.

## Για μικρούς

### "Ανω — Κάτω σταυρόλεξο

Στό σταυρόλεξο αυτό, αντί να σας δώσουμε τις έξη-  
γήσεις των διαφόρων λέξεων, που θά τό συμπληρώσουν,  
σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις, όχι θέσια με τη σειρά  
εμφανίσέως τους μέσα στο σταυρόλεξο, αλλά με άλφα-  
βητική σειρά. Η λέξη «ΛΕΤΡΙ», που τοποθετήσαμε ή-  
δη θά σας βοηθήσει πολύ στην συμπλήρωση και του ύπο-  
λοίπου αγενδίου:



ΑΒΡΟΣ — ΑΚΚΑ — ΑΚΟΠΟΣ — ΑΜΥΝΑ — Α-  
ΝΑΣΚΗΣΙΑ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ — ΑΡΑΒΙΑ — ΑΡΑΚΑΣ  
— ΑΡΛ — ΑΣΤΑΚΟΣ — ΑΣΤΥΝΟΜΟΙ.

ΕΠΕΚ.  
ΙΑΜΑ — ΙΒΙΣ — ΙΛ  
ΚΗΡΥΚΑΣ.  
ΛΑΜΟΥΡ — ΛΑΝΑ — ΛΙ.  
ΜΑ — ΜΑΚΑΡΙ — ΜΑΝ — ΜΙΛ — ΜΙΝΩΣ — ΜΟΡΣ  
— ΜΟΡΦΗ — ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ.  
ΝΙ — ΝΙΚΙΑΣ — ΝΙΝΑ — ΝΟ — ΝΟΥΛΑ — ΝΥ-  
ΚΤΩΡ — ΝΥΝ.  
ΟΝΤΟΤΗΣ — ΟΡΑ — ΟΥ'Ι.  
ΠΑ — ΠΙΑ — ΠΙΣΤΑ — ΠΡΩΡΑ — ΠΩΣ.  
ΡΑΒΑ'Ι'ΣΙ — ΡΙΣ.  
ΣΕΤ — ΣΙΚΙ — ΣΚΙ — ΣΠΑΝΟ — ΣΤΑΜΑ —  
ΣΤΑΡ — ΣΩ.  
ΤΑΜ — ΤΑΡΑΣ — ΤΡΑΚ.  
ΥΑΛΟΣ — ΥΙΟΣ — ΥΣ.  
ΦΟΛΙΣ.  
ΩΣΙΣ.

### Σωστό — Λάθος

Από τις δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ, που συνοδεύ-  
ουν καθεμιά από τις κατωτέρω φράσεις, διαγράψτε ή  
κείνη που δεν ταιριάζει:

1) Τόν Κολόσο της Ρόδου τον κατέστρεψαν θάρσα-  
ροι επιδρομείς, για να κλέψουν τό χρυσό, που τον άπο-  
τελούσε: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

2) Όπως και τό ποδόσφαιρο, τό παιχνίδι του ράγκμπυ  
διαίρεται σε δύο ήμιγρόνια: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

3) Τό μήκος της διώρυγας του Σουέζ ξεπερνά τή 100  
χιλιόμετρα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

4) Η Γουγκολαβία έχει κοινά σύνορα με τη Σο-  
βιετική Ένωση: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

5) Ο περίφημος Ρώσος συγγραφέας Λέων Τολστόι  
προερχόταν από μία οικογένεια στωικών χωρικών: ΣΩ-  
ΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

6) Η Βραζιλία είναι μετά της 'Ην. Πολιτείες τό  
μεγαλύτερο, σε έκταση, κράτος της 'Αμερικής: ΣΩΣΤΟ  
—ΛΑΘΟΣ.

7) Μετά τη Γροιλανδία, τό μεγαλύτερο νησί του κό-  
σμου είναι ή Νέα Ζηλανδία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

## ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΑ

8) Η μάχη του 'Αούστερλιτε κατέληξε σε θρίαμβο  
του Μεγάλου Ναπολέοντος: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

9) Ο πιο παλιός από τους τρεις μεγάλους τραγικούς  
ποιητές της αρχαιότητας ήταν ο Σοφοκλής: ΣΩΣΤΟ—  
ΛΑΘΟΣ.

10) Η περίφημη δούδα τό περασμένου αιώνα Μα-  
ρία Μαλιμπράν πέθανε πολύ νέα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

11) Ο 'Αβραάμ Λίνκολν ήταν ο πρώτος πρόεδρος των  
'Ην. Πολιτειών: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

12) Ένα μικροσκόπιο συνθιγμένου τύπου μεγαλώνει  
τά αντικείμενα, που εξετάζονται μ' αυτό, κατά χίλιες  
τουλάχιστον φορές: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

### Τρεις τρόποι γραφής

Ο Κώστας θέλει να γράψη στο φίλο του 'Ανδρέα,  
που βρίσκεται στο Παρίσι. Αποφασίζει όμως να του  
γράψη χωρίς να χρησιμοποιήση γράμματα του ελληνικού  
ή οποιουδήποτε άλλου, αλφαβήτου ξένης γλώσσας. Δεν  
είναι και τόσο δύσκολο να τό επιτύχει αυτό, δεδομένου  
ότι έχει στη διάθεσή του τρεις τρόπους. Ποιοί είναι οι  
τρεις αυτοί τρόποι;

Δεν νομίζουμε πως θά χρειαστήτε περισσότερο από μισό  
λεπτό για να τους βρείτε.

### Κρυπτογραφικό

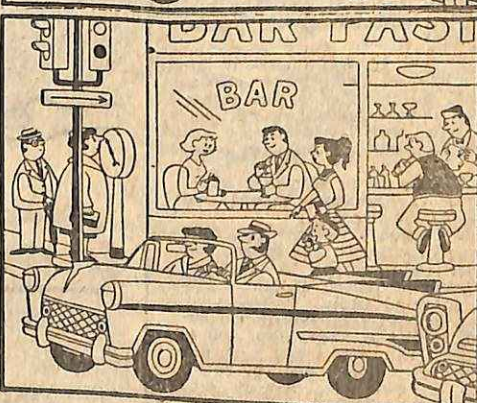
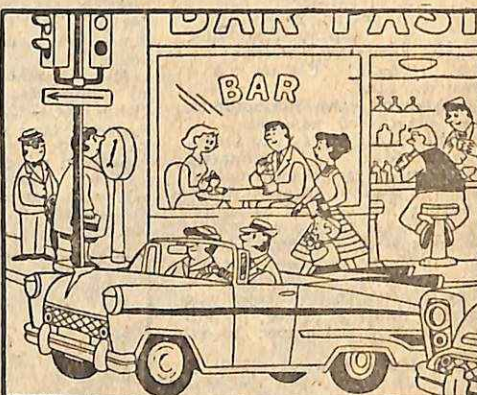
1 2 3 4 5 6 7 = 'Αστερισμός.  
2 3 2 1 2 7 = Μοιάζει με πιτζέλι.  
3 2 5 4 7 = Αποτελείται από όγδω.  
4 2 5 6 7 = Θεός των Ρωμαίων.  
5 2 6 7 = Τόπος ιερός.  
7 1 2 3 4 = 'Ιδυσσυγκρασία (μεταφ.).

Τό ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάν-  
τοτε αριθμό.

### Λεξιγριφός

Πρόθεσι μ' εκείνο, λήθη,  
πού κοιμάσαι επάνω ένώνει  
κιέ όχι δόκλωση καράβι,  
μά ένα μέρος του σκαρβάνει.

### 20 μικροδιαφορές



Οι δύο αυτές εικόνες φαίνονται έκ πρώτης όψεως έν-  
τελώς ίδιες κι' όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 ση-  
μεία. Άν θέλετε να ύπεροφανεύστε για την παρατηρη-  
τικότητα σας, πρέπει να βρείτε και τις 20 αυτές μικρο-  
διαφορές μέσα σε 3 λεπτά της ώρας. Τό παιχνίδι γίνε-  
ται πιο ένδιαφέρον, άν πάρουν μέρος σ' αυτό δύο ή και  
τρεις παίκτες συγχρόνως.

Κερδίζει εκείνος, που θά βρη πρώτος και τις 20 μι-  
κροδιαφορές ή εκείνος, που θ' άνακαλύψη τις περισσότε-  
ρες μέσα στο μικρότερο χρονικό διάστημα.

Οι λύσεις στη σελ. 70

# Κάμε σήμερα

αποδοτική  
την  
ημέρα σου  
μέ ένα

# ΛΑΧΕΙΟ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Και αν μπορείς  
περισσότερο  
αποδοτική

Μέ ένα λαχείο από κάθε σειρά





ΜΕ μερικούς, πολύ έμπιστους, και πολλούς, άποκαλυπτικούς, φίλους σε πολλές ταινίες από το 1955 κι' έδω, άναμεσα στις όποιες τα όλη «Στις προτάσεις της σάρκας». «Η παγίδα», «Γυμνή σάρκα» και άλλες είναι οι πιο πρόσφατες. Η Γαλλίδα στο Μαγκκαλί Νοέλ έγινε παγκόσμια γνωστή και σήμερα κατέχει μια ξεχωριστή και εξαιρετική, καλοπαρατηρήσιμη θέση στο παθόν των άστρων του γαλλικού κινηματογράφου. Την τρενάνουμε, άπό οπτικά στα παρινα ατούντο Νεβύ, στα όποια γυρίζει τώρα μία άκούη άποκαλυπτική ταινία, και έπωφελούμεθα της εοκαιρίας, για να την πλησιάσουμε και να της ζητήσουμε μία μικρή συνέντευξη για τους θαυμαστές της σ' όλο τον κόσμο:

— Πότε και πού γεννηθήκατε, Μαγκκαλί, αν επιτρέπετε;

— Γεννήθηκα στη Σύμωρη της Μικράς Ασίας στις 17 Δεκεμβρίου του 1927 από γονείς Γάλλους, που έμειναν από άκοιτά χρόνια πριν έκει και έμειναν αν ανεκεί άρκετά άκούη μετά τη γέννησή μου. Όταν έγινα 10 έτών, έστράφηκε όλοι και έγκαταστάθηκε όριστικά στο Παρίσι.

— Πότε και πώς άποσείσατε να άκολουθήσετε το επάγγελμα της ηθοποιού;

— Το ζήτημα στάθηκε πολύ άπλο για μένα. Σε ηλικία 11 έτών με πήρε μία θαρραύα ο πατέρας μου και με πήγε σ' ένα παρισινό θέατρο όπου έπαιζαν τον «Φιλάρντο» του Μολιέρου. Μόλις τελείωσε η παράσταση, και έθνηκα έξω ήμουν τόσο ενθουσιασμένη και χαρούμενη από το έργο και άπό τους έρμηνεύτες του, ώστε την ίδια στιγμή πήρα κι' ένω την άπόφαση αντί για όποιοδήποτε άλλο επάγγελμα να ακολουθήσω το θεατρικό. γωρίς οι γονείς μου να φέρουν την παραμικρή αντίρρηση. Αυτό είναι όλο.

— Πότε βγήκατε έπιόμως στο θέατρο ως έπαγγελματίας ηθοποιός και μέχρι πότε μένατε σ' αυτό πριν να σας άποροφύση όλοκληρωτικά ο κινηματογράφος;

— Μα το θέατρο δεν έπαμα ποτέ να έχω σέσεις και να έμεινίζωμαι σ' αυτό από καιρό σε καιρό. Πάντως, στο θέατρο έμφανίστηκα για πρώτη φορά το 1940 στο έργο «Ο έρωτας των 4 λογαίων». Άπό τότε και σιγά-σιγά έπαιξα σε πολλά άλλα έργα και έατάρωσα έτσι να άποκτήσω κάποιο όνομα άνάμεσα στους θεατρικούς κύκλους του Παρισιού, οι όποιοι είχαν άπό τότε, να δείχνουν ενδιαφέρον για μένα. Τότε, βλέπετε, ήμουν και νέα και πολύ όμορφη...

— Μα και τώρα είστε και νέα και όμορφη. Άλλά, άς μη συνεχίσουμε με κουπιλιμένα. Καλύτερα να μάς πείτε πότε κάνατε την έμφάνισή σας στον κινηματογράφο και με ποιά ταινία.

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...



Η Μαγκκαλί Νοέλ στο φιλμ «Γυμνή σάρκα».

## Μαγκκαλί Νοέλ

Λίγη ώρα με την πιό... άποκαλυπτική στάρ του γαλλικού κινηματογράφου!

κλους του Παρισιού, οι όποιοι είχαν άπό τότε, να δείχνουν ενδιαφέρον για μένα. Τότε, βλέπετε, ήμουν και νέα και πολύ όμορφη...

— Μα και τώρα είστε και νέα και όμορφη. Άλλά, άς μη συνεχίσουμε με κουπιλιμένα. Καλύτερα να μάς πείτε πότε κάνατε την έμφάνισή σας στον κινηματογράφο και με ποιά ταινία.

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μα και τώρα είστε και νέα και όμορφη. Άλλά, άς μη συνεχίσουμε με κουπιλιμένα. Καλύτερα να μάς πείτε πότε κάνατε την έμφάνισή σας στον κινηματογράφο και με ποιά ταινία.

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Μέχρις ότου συναντήσω τον κλ...

— Άπό το «Ριφιφι» και μετά πόσες ταινίες γυρίσατε μέχρι σήμερα;

— Έχω ήδη υπερέχει τις 20 ταινίες. Οι περισσότερες από αυτές ήταν «άισθηματικές-ρεαλιστικές», από το είδος αυτό των ταινιών, δηλαδή, που προτιμάει ένα μεγάλο ποσοστό των φίλων του κινηματογράφου...

— Σας συνέβη ποτέ να έκτιμήσετε ιδιαίτερα τα φυσικά προσόντα ενός συνθέτη σας στην όθνη ή στη οκνή;

— Όχι, γιατί τόσο στον κινηματογράφο όσο και στο θέατρο, μία ηθοποιός δεν έχει καιρό να θαυμάζει τους άόρηνες συνθέτες της. Άλλά, άς μη υπερέχει να μην έμολογήσω ότι από το θέατρο έξελιξα ιδιαίτερα τον Ζάν Μαρσί και από τον κινηματογράφο τον Ράο Βαλόνε...

— Μήπως το επάγγελμα της ηθοποιού σας έχει κάνει δυστυχισμένη στον ταμέ των αίσθηματικών σχέσεων;

— Όμολογώ ότι μου συμβαίνει αυτό από την πρώτη ταινία, που έμφανίστηκα, γιατί άμέσως με έμπόδισε να άισθηθώ την προσωπικότητα που εις όν έμεινα. Μη σας φανή περίεργο: Άνίκη στους αίσθηματικούς τύπους δεν γονακίζω, που διψώ κυριολεκτικά για λίγες στιγμές παγκαλικής άνάπης...

— Δέγεστε πάντα με ευχάριστη ρόλους «γυναικίους» και συγκρατήστε εύκολα όταν σας προτείνουν να έμφανιστείτε γυμνή έμπρός στην κινηματογραφική μηχανή;

— Βλέπω ότι κι' εσείς όπως και πολλές άλλες κόσμες μ' έχετε παρεξηγήσει. Δεν δέχομαι εύκολα ρόλους του είδους αυτού παρά μόνον όταν έχω να κερδίσω κάτι έκτός από χρήματα. Για μένα μόνον ζήτημα ποιότητας τίθεται.

— Η ζωή των άστρων, έπαγγελματική και ιδιωτική, έχει γίνει τα τελευταία χρόνια παρτίζανση. Όλοι τα ρουν όλα. Συνέβαλε τι περισσότερο άποκαλύπτει τον κόσμο γυμνός; Έτσι δεν ένοχολούει ποτέ και από τίποτα, δεν έχω να έμεινα και πολλά έλλειμματα, δεν έχω την ψευτική ντροπή των «άνοιων» στάρων, που δεν έξουν και δεν κάνουν τίποτα. Και γι' αυτό και πάντα έτοιμη να σταθώ σαν την... Εδώ έμπρός στον κινηματογραφικό ασκό, αν πρόκειται να έμεινίζωμαι ένα μεγάλο ρόλο...

— Άν δεν είμαστε αδιάκριτοι θα υπολόγισα να μάς πείτε πώς κοιμάστε τις νύχτες στο σπίτι σας;

— Καί, έρωτήσατε, πού κάνατε!... Άς είναι, όμως, μία και έχετε αυτή την περιέργεια θα σας το πώ: Δεν συνήθισα ποτέ να φορά κανενός είδους νυχτικό ή πυτζάμες, όταν πέφτω να κοιμηθώ...

— Τι άποκρίσεις προτιμάτε στα ύόφασμα;

— Μοιά αέσουν ιδιαίτερα και προτιμώ τα μπλε-αίελ και τα άνοικτα γαλάζια.

— Προτιμάτε διπλό κρεβάτι ή μόνον ή χωριστό δωμάτιο;

— Τι έρωτήσατε; Αύτή! Άσφαλώς προτιμώ το διπλό κρεβάτι.

— Το πασίγνωστο φλογερό είδύλλιο σας με τον όμορφο Άταλό συνδέσφωσας Ρουμπέτο Ρίσο δεν κατέληξε άκόμη στο γάμο. Γιατί;

— Για πολλούς και διάφορους λόγους που δεν μπορώ να σας έξηγησω έδώ. Πάντως ο άμοιβαίος έρωτας άπό κοινού άπό κοινού, άλλά μάς γωρίζουν οι πατρίδες και το επάγγελμα μας...

— Και μία τελευταία έρώτησι, Μαγκκαλί: Γιατί δε θα έαναγορεύσατε ποτέ γιορτή αυτή τη στιγμή στα γαλλικά στούντιο;

— Για το γαμήλιο του Ρουμπέτο μόνον έχω πάρει την άπόφαση να έγκαταστάσω, για πάντα στην Άταλία και να έργασθω εκεί. Άλλά όταν είδα ότι ή φίλη μου άρχισε να νάνη με τις Ιταλικές ταινίες, έαναγύρισα στα γαλλικά στούντιο έτοιμη για καινούρια δράση...

— Το φίλη που γυρίζει τώρα ένω τον τίτλο «Λεωφόρος», είναι αίσθηματικό-ρεαλιστικό και το σκηνόγειο δέ έξαιρέσει Ζυλιέν Ντυβίσι. Έλπίζω ότι δεν έχετε να με ρωτήσετε τίποτ' άλλο, έτσι; Γιατί σας, λοιπόν!...

— Έσ' φταίς, μαμά!

— Η καρδιά της σφιγμένη πώ πολύ από την άγανία και ο νους της σφιγμένος από την πλάση, στα περασμένα. Ήταν ένα παρελθόν γεμάτο από χαρές, γέλια και έξουσιασά.

Τι όμορφη, πού ήταν ή έποχή της πρώτης άγάπης της με το Γιώργο, το ξανθό παλληκάρι, πού τη λάτρευε και πού μόνο σκοπό της ζωής του είχε να την κάνει γυναίκα του!

Ήταν όμως άκόμη μικρή και δε λογάριζε

— Έσ' φταίς, μαμά!

— Η καρδιά της σφιγμένη πώ πολύ από την άγανία και ο νους της σφιγμένος από την πλάση, στα περασμένα. Ήταν ένα παρελθόν γεμάτο από χαρές, γέλια και έξουσιασά.

Τι όμορφη, πού ήταν ή έποχή της πρώτης άγάπης της με το Γιώργο, το ξανθό παλληκάρι, πού τη λάτρευε και πού μόνο σκοπό της ζωής του είχε να την κάνει γυναίκα του!

Ήταν όμως άκόμη μικρή και δε λογάριζε

— Έσ' φταίς, μαμά!

— Η καρδιά της σφιγμένη πώ πολύ από την άγανία και ο νους της σφιγμένος από την πλάση, στα περασμένα. Ήταν ένα παρελθόν γεμάτο από χαρές, γέλια και έξουσιασά.

Τι όμορφη, πού ήταν ή έποχή της πρώτης άγάπης της με το Γιώργο, το ξανθό παλληκάρι, πού τη λάτρευε και πού μόνο σκοπό της ζωής του είχε να την κάνει γυναίκα του!

Ήταν όμως άκόμη μικρή και δε λογάριζε

— Έσ' φταίς, μαμά!

— Η καρδιά της σφιγμένη πώ πολύ από την άγανία και ο νους της σφιγμένος από την πλάση, στα περασμένα. Ήταν ένα παρελθόν γεμάτο από χαρές, γέλια και έξουσιασά.

Τι όμορφη, πού ήταν ή έποχή της πρώτης άγάπης της με το Γιώργο, το ξανθό παλληκάρι, πού τη λάτρευε και πού μόνο σκοπό της ζωής του είχε να την κάνει γυναίκα του!

Ήταν όμως άκόμη μικρή και δε λογάριζε

— Έσ' φταίς, μαμά!

— Η καρδιά της σφιγμένη πώ πολύ από την άγανία και ο νους της σφιγμένος από την πλάση, στα περασμένα. Ήταν ένα παρελθόν γεμάτο από χαρές, γέλια και έξουσιασά.

Τι όμορφη, πού ήταν ή έποχή της πρώτης άγάπης της με το Γιώργο, το ξανθό παλληκάρι, πού τη λάτρευε και πού μόνο σκοπό της ζωής του είχε να την κάνει γυναίκα του!

Ήταν όμως άκόμη μικρή και δε λογάριζε

— Έσ' φταίς, μαμά!

— Η καρδιά της σφιγμένη πώ πολύ από την άγανία και ο νους της σφιγμένος από την πλάση, στα περασμένα. Ήταν ένα παρελθόν γεμάτο από χαρές, γέλια και έξουσιασά.

Τι όμορφη, πού ήταν ή έποχή της πρώτης άγάπης της με το Γιώργο, το ξανθό παλληκάρι, πού τη λάτρευε και πού μόνο σκοπό της ζωής του είχε να την κάνει γυναίκα του!

Η ΑΥΛΟΠΟΡΤΑ του μεγάλου συνοικιακού σπιτιού άνοιξε και ο μικρός Λάκης, με την τσάντα περασμένη από τον ώμο, σταυρωτά, φώναξε, στρίβοντας για μία στιγμή το κεφάλι του:

— Άντιο, γιγαγιά!

— Στο καλό παιδάκι μου!

Ο Λάκης, τρέχοντας πρὸς το φαρδύ δρόμο, για να πάει στο σχολείο, δεν έριξε μία ματιά άριστερά να δει τ' αυτοκίνητο, πού έρχόταν με άρμή πρὸς το μέρος του. Ένα σπριγγό φρενάρισμα άκούστηκε ξαφνικά και ή σπαρακτική κραυγή του παιδιού, πού έπεσε χάμα.

Πολύς κόσμος βγήκε από τα σπύτια και τα μαγαζιά, να σήκωση το παιδί και μία γειτόνισσα έτρεξε να φωνάξει τη γιγαγιά του.

— Κυρά Λένη, το παιδί! Ο Λάκης!

Έκείνη άρμισε έξω απ' την αψή, μα καθώς άντίκρυσε το παιδί, λιποθύμησε κι' έπεσε άναίσθητη στο πεζοδρόμιο.

Δύο κορμιά τώρα, το ένα δίπλα στ' άλλο, πάνω στο πεζοδρόμιο, περίμεναν το αυτοκίνητο των Πρώτων Βοηθειών.

Ένας άστυνόμενος κρατούσε μακριά τον κόσμο, πού μαζώθηκε από περιέργεια, κι' ένας άλλος άδηνόουσε το φορτηγό, πού χτύπησε το Λάκη, μαζί με τον άδηνόου του, πού ο κόσμος τον φοβέριζε πώς θα τον λυντάσει, στο άστυνομικό τμήμα της γειτονιάς.

Άμαρτία γονέων... έλεπε ένα γεροντάκι, κουνώντας το κεφάλι του.

Τι φταίει το μικρό, κύρ-Γιώργη; του φώναζε ο μπακαλές της γειτονιάς.

Άπροσεξία ήταν... Τίποτ' άλλο!

Ο κύρ-Γιώργης κουνούσε το κεφάλι του και πρόσθεσε:

— Ξέρα έγω τι λέω!

Πάρα κάτω, δυο γειτόνισσες συνομιλούσαν:

— Κι' ή μάνα του; Ο πατέρας του; Πού είναι;

— Ποιός ξέρει πού να βρίσκονται! Το άφησαν μαρό στη γριά. Τι να πώ κύνη κι' εκείνη...

— Το παλιόγυμνασίο εκείνο φταίει...

— Καλά τέλεγα έγω, πώς δε θα είχε καλό τέλος ή κόρη της κυρά-Λένης;

Μία σειρήνα άκούστηκε και τ' αυτοκίνητο των Πρώτων Βοηθειών έστριψε τη γωνία του δρόμου και σάματθηκε 'μπρός στον κόσμο.

Ο άστυνόμενος άνοιξε δρόμο κι' ένας γιατρός κατέβηκε για να κυττάξει το καταματωμένο παιδί και την ανείσθητη γριά.

Έγινε κατόπιν στους νοσοκόμους, πού βατοούσαν τα φορεία και εκείνοι μετέφεραν στο αυτοκίνητο και τα δύο κορμιά.

Όταν έφυγε το αυτοκίνητο και ο κόσμος άρχισε να διαλύεται, ο κύρ-Σταύρος, ο μπακαλές, μπήκε στο μαγαζί του κι' έγραψε πάνω σ' ένα χαρτί:

«Λάκης θύμα αυτοκινητικού δυστυχήματος».

Πρόσθεσε τ' όνομά του και έψαξε να βρη ένα γράμμα στο συρτάρι του. Διάβασε μία διεύθυνση και την έγραψε στο πάνω μέρος του χαρτιού: «Μαρία Τουφεξη, όδός Νικοπόλεως 553, Θεσσαλονίκη».

Έπειτα έλεπε σ' ένα μικρό υπάλληλό του: — Πληρώνε το αυτό στο τηλεγράφο. Πάρε κι' ένα πενηντάρι και να φέρης τα ρέστα με την άπόδειξη.

★

Η Μαρία έλαβε το τηλεγράφημα του κύρ-Σταύρου, πού ήταν ο μόνος, πού ήξερε τη διεύθυνσή της, γιατί κάθε μήνα του έστελνε 500 δραχμές για να τροφοδοτή μ' αυτά τη μητέρα της και το παιδί της και να πληρώνη και το φούρναρη.

Έρριξε, λοιπόν, μερικά ρούχα σ' ένα βαλιτάκι και με τα μάτια βουρκωμένα από τα δάκρυα, βγήκε να πάρη ένα ταξί. Οι οικονομίες, πού είχε κάνει, της άπέτρεπαν να πάρη το άεροπλάνο, για να φτάσει γρήγορα στην Άθήνα.

Ήταν σκληρό το χτύπημα αυτό της μοίρας και τα μάτια της ήταν βουρκωμένα σ' όλο το ταξίδι. Καί, κάθε φορά, πού έριχνε τη ματιά της έδώ από το παραθύρακι, της φαίνόταν πώς με τα θαλά δακρυσιμένα μάτια της άντικρυσε κάποιο άγγελούδι, την μικρή του παιδί της, και την κυττάζει άγρια για την έγκατάλειψή του. Της φαίνόταν αά να της έλεγε:

— Έσ' φταίς, μαμά!

Η καρδιά της σφιγμένη πώ πολύ από την άγανία και ο νους της σφιγμένος από την πλάση, στα περασμένα. Ήταν ένα παρελθόν γεμάτο από χαρές, γέλια και έξουσιασά.

Τι όμορφη, πού ήταν ή έποχή της πρώτης άγάπης της με το Γιώργο, το ξανθό παλληκάρι, πού τη λάτρευε και πού μόνο σκοπό της ζωής του είχε να την κάνει γυναίκα του!

Ήταν όμως άκόμη μικρή και δε λογάριζε

— Έσ' φταίς, μαμά!

— Η καρδιά της σφιγμένη πώ πολύ από την άγανία και ο νους της σφιγμένος από την πλάση, στα περασμένα. Ήταν ένα παρελθόν γεμάτο από χαρές, γέλια και έξουσιασά.

Τι όμορφη, πού ήταν ή έποχή της πρώτης άγάπης της με το Γιώργο, το ξανθό παλληκάρι, πού τη λάτρευε και πού μόνο σκοπό της ζωής του είχε να την κάνει γυναίκα του!

Ήταν όμως άκόμη μικρή και δε λογάριζε

— Έσ' φταίς, μαμά!

— Η καρδιά της σφιγμένη πώ πολύ από την άγανία και ο νους της σφιγμένος από την πλάση, στα περασμένα. Ήταν ένα παρελθόν γεμάτο από χαρές, γέλια και έξουσιασά.

Τι όμορφη, πού ήταν ή έποχή της πρώτης άγάπης της με το Γιώργο, το ξανθό παλληκάρι, πού τη λάτρευε και πού μόνο σκοπό της ζωής του είχε να την κάνει γυναίκα του!

Ήταν όμως άκόμη μικρή και δε λογάριζε

— Έσ' φταίς, μαμά!

— Η καρδιά της σφιγμένη πώ πολύ από την άγανία και ο νους της σφιγμένος από την πλάση, στα περασμένα. Ήταν ένα παρελθόν γεμάτο από χαρές, γέλια και έξουσιασά.



Τι όμορφη πού ήταν ή έποχή της πρώτης άγάπης της με το Γιώργο, το ξανθό παλληκάρι, πού τη λάτρευε.

## Το «σέξ - άπήλ»

### ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

#### Τα άνδρικά γούστα άλλαζαν αδιάκρια

ΤΙ είναι μία άραία γυναίκα; Έ...

— Έκείνη, πού οι άντρες την έπιθυμούν περισσότερο...

— Όταν μιλούμε, άκούμε, πώς, για «σέξ-άπήλ» δεν εννοούμε τίποτ' άλλο παρά την έξη πού μία γυναίκα έδεικνει πάνω στους άντρες.

Άλλά, αν ή βασιλίσσα Μαργκό ή ή Κλεοπάτρα της Αιγύπτου έαναγορεύσαν στην έποχή μας, θα έάσκαζαν, άραγε, την ίδια έξη πάνω στους άντρες, όσο κι' όταν ζούσαν; Γό πόσους είναι πολύ συζητήσιμοι. Για τον άπολοστότα λόγο, ότι οι προτιμήσεις μας άλλαξαν δολιτέα.

Άλλά, άς προσπαθήσουμε να κάμουμε μία μικρή αναδρομή στο παρελθόν κι' άς άκούσουμε πρώτα το νεαρό μαθητή του Σωκράτη Γιάθωνα, να μάς περιγράψει την άγαπημένη του.

«Έχει ψηλό άνάστημα — μάς λέει, «Όταν το μπράσο μου τυλίγη τη μέση της, το χέρι μου έαναβρίσκε την καρδιά μου. Το εύλογιστο κομμάτι της, έποχώντας στο στήθος, λυγρίζει έως ένα καλμάκι πού το χαϊδεύει ο έξωρόρος». Στην άραία, η έμορφή βρισκόταν στην άρμονία με ταρά όλων των μερών του σώματος. Μία μέση σφήκας, πού θα γωρίζε το επάνω μέρος του κορμού από το κάτω και πού βόσκανε τα στήθη και την περιφέρεια να προσέχουν, θα άποτέλούσε μία αίσθητική άνορθογραφία για τον άρχαίο Έλληνα.

Το ίδανικό των Ρωμαίων, έξ άλλου, ήταν ή γυναίκα, με πλούσια στήθη. Οι Ρωμαίοι γόρηδες είχαν έπιλήρητα στήθη και προκλητικές περιφέρειες. Τα πόδια τους ήταν χοντρά και χωρίς άσπραγμούς, για το λόγο, ότι το γατοπρόνιμο δεν έεγαλό από το κατώτερο μέρος του ποδιού. Έτσι, χοντροπόδια έμεινε άνω, γόρησαν τους άντρες. Φαίνα...

— Έκείνη, πού οι άντρες την έπιθυμούν περισσότερο...

— Όταν μιλούμε, άκούμε, πώς, για «σέξ-άπήλ» δεν εννοούμε τίποτ' άλλο παρά την έξη πού μία γυναίκα έδεικνει πάνω στους άντρες.

Άλλά, αν ή βασιλίσσα Μαργκό ή ή Κλεοπάτρα της Αιγύπτου έαναγορεύσαν στην έποχή μας, θα έάσκαζαν, άραγε, την ίδια έξη πάνω στους άντρες, όσο κι' όταν ζούσαν; Γό πόσους είναι πολύ συζητήσιμοι. Για τον άπολοστότα λόγο, ότι οι προτιμήσεις μας άλλαξαν δολιτέα.

Άλλά, άς προσπαθήσουμε να κάμουμε μία μικρή αναδρομή στο παρελθόν κι' άς άκούσουμε πρώτα το νεαρό μαθητή του Σωκράτη Γιάθωνα, να μάς περιγράψει την άγαπημένη του.

«Έχει ψηλό άνάστημα — μάς λέει, «Όταν το μπράσο μου τυλίγη τη μέση της, το χέρι μου έαναβρίσκε την καρδιά μου. Το εύλογιστο κομμάτι της, έποχώντας στο στήθος, λυγρίζει έως ένα καλμάκι πού το χαϊδεύει ο έξωρόρος». Στην άραία, η έμορφή βρισκόταν στην άρμονία με ταρά όλων των μερών του σώματος. Μία μέση σφήκας, πού θα γωρίζε το επάνω μέρος του κορμού από το κάτω και πού βόσκανε τα στήθη και την περιφέρεια να προσέχουν, θα άποτέλούσε μία αίσθητική άνορθογραφία για τον άρχαίο Έλληνα.

Το ίδανικό των Ρωμαίων, έξ άλλου, ήταν ή γυναίκα, με πλούσια στήθη. Οι Ρωμαίοι γόρηδες είχαν έπιλήρητα στήθη και προκλητικές περιφέρειες. Τα πόδια τους ήταν χοντρά και χωρίς άσπραγμούς, για το λόγο, ότι το γατοπρόνιμο δεν έεγαλό από το κατώτερο μέρος του ποδιού. Έτσι, χοντροπόδια έμεινε άνω, γόρησαν τους άντρες. Φαίνα...

— Έκείνη, πού οι άντρες την έπιθυμούν περισσότερο...

— Όταν μιλούμε, άκούμε, πώς, για «σέξ-άπήλ» δεν εννοούμε τίποτ' άλλο παρά την έξη πού μία γυναίκα έδεικνει πάνω στους άντρες.

Άλλά, αν ή βασιλίσσα Μαργκό ή ή Κλεοπάτρα της Αιγύπτου έαναγορεύσαν στην



# #σελίς της γυναίκας

## Η ΜΑΛΛΙΝΗ ΔΑΝΤΕΛΛΑ

ΣΑΣ παρουσιάζουμε σήμερα τον τελευταίο νεωτερισμό σχετικά με τα ύφασματα. Ο νεωτερισμός αυτός είναι η μάλλινη δαντέλλα, μια πρωτότυπη ύφανση, που απομιμείται με μεγάλη επιτυχία τη δαντέλλα. 'Αλλά συγχρόνως πρόκειται για ένα ύφασμα κατάλληλο για πολλές χρήσεις.

Το νέο και πρωτότυπο αυτό ύφασμα θα το δούμε σε φορέματα καθημερινά, σε «ντε-πιές» φούσσας και βέστας, αλλά ακόμη και σε σύνολα όπου το φόρεμα θα συνδυάζεται με το έπιανόφορο.

Γι' αυτή τη μάλλινη δαντέλλα πολύ συνηθίζονται οι ανοικτές αποχωρήσεις, δηλαδή τα ανοιχτόχρωμα γκρι, τα ανοιχτόχρωμα μπλέ, το φισέλ, το σάμπλ και ακόμη και το άσπρο.

Οι παρισινόι οικισμοί αμιλλώνται ποιος θα παρουσιάσει το κομψότερο μοντέλο από το πρωτότυπο αυτό ύφασμα. Έτσι ο οίκος Λανθάν-Καστιγιό ένεπνεύσθη ένα σύνολο από λευκή μάλλινη δαντέλλα, που αποτελείται από το φόρεμα και το έπιανόφορο. Το φόρεμα ακολουθεί μια έντελως ίσια γραμμή. Έχει κιμονό μανίκια και γανιρέται γύρω από το λαιμό με μια φάσα από μαύρο σατέν. Στη μέση μια φαρδιά μαύρη λουστρινένια ζώνη το συμπληρώνει.

Το έπιανόφορο, που το συνοδεύει είναι ριχτό με κάποια άνεση στη γραμμή του κι' έχει μακρός έπιτά άγδωσα. Τα μανίκια του είναι φαρδιά και χαμηλά έφηρμοσμένα στους ώμους. Δεν έχει διόλου γιάκα και κομπάνει με μια σειρά μαύρα μεγάλα κουμπιά. Μια φαρδιά έσάρπα, μάλλινη πλεκτή, που καταλήγει σε φράντζα αντικαθιστά το γιάκα. Μαύρο καπέλλο και μαύρα γάντια συμπληρώνουν το κομψό αυτό σύνολο.

Άλλος παρισινός οίκος, της Μαντελν Ρόσ, παρουσιάζει ένα μοντέλο από μάλλινη δαντέλλα με σφιχτή ύφανση. Είναι ένα φόρεμα σπορτίφ, του οποίου το κορσάκι κλείνει στοργγυλά γύρω στο λαιμό και έχει μανίκια κιμονό, που φτάνουν άνετα ως τους καρπούς των χεριών.

Ση μέση το κορσάκι σχηματίζει μπλουζόν και ένώνεται με τη φούστα, που είναι ίσια και στενή. Μια ζώνη από σουπλ σουέντ δένει μπροστά, τρία κουμπιά κλείνουν το κορσάκι και έ-

κατέρωθεν του κουμπώματος μπαίνουν έξωτε- ρικές τσέπες.

## ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΛΑΙΝΑΖ

Άλλα ύφασματα της εποχής μας δίνουν την εντύπωση του έκλεκτου. Θα φιγουράρουν πρό πάντων σε εμφάνισεις σπορτίφ, όπου τα ντε- πίες, τα ταγιέα και τα δλόκληρα φορέματα α- μιλλώνται μεταξύ τους. Ο συνδυασμός, έξ άλ- λου, δλοκλήρου φορέματος και αρκετά μακριάς βέστας, θα είναι ιδιαίτερος της μόδας.

Δε θα είναι σπάνιο και έδώ να δούμε το φόρεμα να έχει κοντά μανίκια. ως έπί το πλεί- στον σε κόψι κιμονό, ενώ το μακρός των μα- νικιών της βέστας θα ακολουθεί πάντα τη μό- δα του τρουά-κάρο.

Τα φορέματα από λαϊνάς στον τύπο των πλε- χτών θα ακολουθούν την ίσια γραμμή και μά- λιστα θα είναι μονοκόμματα με μια δερμάτι- νη ζώνη, που θ' άποελη το διάμεσο μεταξύ κορ- σάκι και φούσσας. Πολύ της μόδας είναι, έξ άλλου, να συμπληρώνεται η μακριά βέστα μ' ένα γούνινο γιάκα, ο οποίος μπορεί να είναι και ανεξάρτητος, ώστε να χρησιμοποιείται κα- τὰ βούληση. Ένα άλλο πάλι μοντέρνο σκέρ- στο συμπληρώνει ένα ντε-πιές καμωμένο από το ίδιο πάντοτε λαϊνάς: Είναι ένα έβδος έσάρ- πας από το έξαιρετικά σουπλ αυτό λαϊνάς, της οποίας τα δύο άκρα σουρώνονται και κα- ταλήγουν σε μια φούντα το καθένα. Έ έσάρ- πα αυτή φοριέται σαν «κάς-κόλ», αλλά μπο- ρεί να φορεθί και στο κεφάλι. Κανονίζετε με τέτοιο τρόπο το φάρδος της, ώστε να μπορεί να έκτελη το διπλό αυτό προορισμό.

## ΤΑ ΓΚΩΦΡΕ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Στα φτερινά απογευματινά φορέματα, αλλά και σε βραδινά θα δούμε να φιγουράρουν με- ταξωτά πολύ βαρειά στον τύπο των γκωφρέ, που σχηματίζουν διάφορα σχέδια σχετικά με τις ύφάνσεις των λαϊνάς όπως είναι λ.χ. τα ψαροκόκκαλα κ.ά.

Τα γκωφρέ μεταξωτά, που έχουν την ιδιό- τητα να στέκουν θα τα δούμε να χρησιμοποιούν- ται σε φούστες έβαζε έλαφρά σουρωτές στη μέση. Θα συμπληρώνονται από κορσάκι σε άλ- λο τύπο μεταξωτού.

Ένα ώραιότατο μοντέλο του παρισινού οίκου Μπαλμαϊν παρουσιάζει άκριβώς κάτι σχετικό

με το κορσάκι από φάιν, που σχηματίζει ένα έβδος μπυστιέ με μια φάσα για κατάληξη του ντεκολτέ. Έ φάσα αυτή γίνεται με δελούδο. Το όμορφο αυτό μοντέλο παίρνει τη μορφή απογευματινού φορέματος μ' ένα κοντό μπλε- ρό από το ίδιο γκωφρέ μεταξωτό της φούσσας. Μένει άνοιχτό μπροστά κι' έχει μανίκια κοντά ως τους άγκυones. Έξ άλλου τα ίδια αυτά με- ταξωτά θα δούμε να χρησιμοποιούνται σε βρα- δινά άμπτυγιέ έπιανόφορα ή σε κόπες που συ- νοδεύουν ντεκολτέ τουαλέττες. Στην τελευταία αυτή περίπτωση ο γούνινο γιάκας θα είναι ένα έπί πλέον στόλισμα της όλης εμφάνισης.

## Η ΓΟΥΝΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Άφου μιλούμε όμως για γούνα, ως έπεκτα- θούμε λίγο περισσότερο στο ζήτημα αυτό, για- τί κατά τη φτερινή περίοδο θα δούμε τη γούνα να εμφανίζεται παντού. Τόσο στα άπλά, όσο και στα άμπτυγιέ σύνολα, η γούνα θα έρχεται να προσφέρει την τόσο έλκυστική πολυτέλεια της, σχηματίζοντας άλλοτε μεγάλους γιάκας, άλ- λοτε μικρότερους άλλοτε σε τύπο κάς-κόλ ή φαρδιάς έσάρπας. Ο μεγάλος έξ άλλου νεω- τερισμός της φτερινής περιόδου θα είναι τα γούνινα καπέλλα, που συνοδεύουν κι' αυτά κάθε έβδος εμφάνισης, καθημερινής ή και πιο λουαρέας.

Δύο ίδιως θα είναι οι γούνες, που θα κυ- ριάρχουν στα καπέλλα: η βίζον και το λούτρ. Αυτό το τελευταίο θα είναι προ πάν- των η γούνα του καθημερινού καπέλλου.

Τόκες πολύ γωστές και με ψηλούς τεπέδες καταλήγουν σ' ένα φαρδύ γύρισμα πάνω από το μέτωπο και τα μαλλιά έφεύγουν λίγο άπ' αυτό το γύρισμα όπως άκριβώς το θέλει η φτερινή μόδα.

Ένα τέτοιο γούνινο καπέλλο θα συνοδεύη το ταγιέο σας, το σπορτίφ έπιανόφορο σας, έ- να ντε-πιές ή άλλο σύνολο και συχνά όμοια γούνα θα στολίζει το γιάκα της μόδας.

Τέτοιες τόκες ώστόσο θα δούμε και σε πιο άμπτυγιέ τύπο, αλλά τότε η βίζον είναι πιο κατάλληλη. Για πιο άμπτυγιέ καπέλλο έξ άλλου το γούνινο καπέλλάκι παίρνει ένα σχήμα μπο- νέ γωστό στο κεφάλι, αλλά μ' ένα ριζίμο πρός τα πίσω. Σ' αυτές τις φόρμες η βίζον σχημα- τίζει δλοτρίνιουσα σαν τσαντ.

Άλλά δε θα είναι μόνον μικρά τα φτερινά καπέλλα. Πολλά περιβάνια σπίνια λανσά- ρουν μεγάλες καπλίν, αλλά πολύ διαφορετικές από τις καπλίν του καλοκαιριού. Τεπές και μπόρο γίνονται από μεταξωτό ύφασμα και γανιρώνονται με μια μπροντούρα από γούνα, που περιβάλλει όλο το μπόρο.

## ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Ο ταφτάς, το φάιν και διάφορα σκληρά



Α ρ ι ο τ ε ρ ά: Χωστή τόκα από γούνα. Δ ε - ξ ι ά: Άπογευματινό καπέλλάκι από βίζον.

## ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τα φορεματάκια των παιδιών ακολουθούν πάντα την τυπική έβαζε γραμμή, που τους έί- ναι ταιριαστή. Άλλοτε το φάρδος άρχίζει ά- πό ψηλά άμέσως κάτω από το κομψή και άλ- λοτε το κορσάκι είναι έντελως έφαρμοστώ και ένώνεται σε ίσια γραμμή με τη φούστα.

Όσο για τα έπιανόφορα, έκτός από το γνωστό κλασσικό τύπο με την έβαζε γραμμή, θα δούμε και έπιανόφορα εύθυγραμμα, που ένουν για συμπλήρωμα μια μικρή μπέσπα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΟΟ

## ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Μια γαλλική έπιθεώρησι δημοσίευσε τελευ- ταία τα άποτελέσματα μιας έρευνής σε διεθνή κλίμακα σχετικά με τους πόθους και τις τά- σεις των σημερινών κοριτσιών. Έ έρευνα αυ- τη διεξήχθη σε διάφορες χώρες της Εύρώπης και της Άμερικής κι' οι έρευνήτες τονίζουν ότι άπευθύνθηκαν μόνο σε άμορφες νέες, κάθε κοι- νωνικής θέσεως, θρησκείας και χρώματος.

Παλαιότερα, όλες οι νέες, άκόμη κι' έκεινες που ήταν λιγώτερο καλά προικισμένες από τη φύσι, όνειρεύονταν ένα μόνο πράγμα: να βρουν έναν καλό σύζυγο και να δημιουργήσουν δική τους οικογένεια. Ο πόθος αυτός ύπάρχει άρα- γε και σήμερα: Το συμπέρασμα της έρευνής είναι άρηπτικό. Τα 83% των νεαρών κοριτσιών, στα όποια άπευθύνθηκαν οι έρευνήτες άπάν- τησαν ότι ο μεγαλύτερος πόθος τους ήταν να έπιτύχουν, διευκρινίζοντας ότι ως έπιτυχία θεω- ρούσαν το να φτάσουν στη διασημότητα.

Άπό τις υπόλοιπες 17% οι 8 ήταν κι' όλες άραβανισμένες και βρίσκονταν κοντά στο γάμο, που τόν έδλεπαν σαν το μεγάλο και μο- ναδικό σκοπό της ζωής τους. Οι άλλες 9 άπάν- τησαν με τρόπο διαφορετικό. Άπέδλεπαν, βέ- βαια, στο γάμο, αλλά πριν από όλα, ήθελαν να έξασφαλίσουν την άνεξαρτησία τους. Μια από τις τελευταίες έλιπε:

«Δε νομίζω πως η γυναίκα πρέπει να τα περιμένη όλα από τον άντρα. Παρόμοια τάση τη βάζει σε κατώτερη μοίρα και την κάνει ένα πλασμα έτερόφωτο. Έ σημερινή νέα πρέπει, προ πάντος, να δημιουργήσι μια δική της θέση στη ζωή. Μια νέα που είναι άνεξάρτητη και δεν περιμένει να βρή έναν άντρα, για ν' αναλάβη τα άσρη της, μπορεί να κάνει καλύτερα την έκλογή της και να θεμελιώσει πάνω σε πιο γε- ρές βάσεις την ευτυχία της. Άλλά κι' οι άν- τρες έπίσης τη βλέπουν με καλύτερο μάτι και καταλαβαίνουν πως πρέπει να συζητήσουν μα- ζι της σαν ίσοι πρός ίσους».

Σαν τάση προς την άνεξαρτησία μπορούμε να δούμε και την έπιθυμία των σημερινών κο- ριτσιών να σπάσουν στη διασημότητα. Μόνον ότι η τάση αυτή συνοδεύεται στις πρώτες από μια έπιθυμία ν' άποκτήσουν κάποια δόξα, με- γάλη ή μικρή.

Οι έρευνήτες καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι η ίδια του γάμου δεν άπασχολεί τις σημε- ρινές νέες όπως άλλοτε.

## ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Τα παιδάκια φόρεσαν πιά τα χειμωνιάτικα κοστούμια τους.

Έ φανέλλα είναι γι' αυτά το κυριώτερο ύ- φασμα, που τους προσφέρει την άπαλή της ζεστασία.

Θα τη δούμε σε ζωηρά σκωτσέζικα, που θα γορησιμοποιηθούν για πλισσεδωτές φουστίτσες ή για κοντά παντελονάκια για τ' άγοράκια, ενώ οι μονόχρωμες θα γορησιμοποιηθούν για μπλουζίτσες. Φυσικά οι φανέλλες που προορί- ζονται για μπλούζες είναι πιο λεπτές.

Οι παιδικές μπλούζες γίνονται έπίσης στον τύπο μπλουζόν και τότε φοριούνται επάνω ά- πό τη φούστα ή για τ' άγοράκια επάνω από το παντελονάκι. Καταλήγουν πάντοτε σε μια έ- φαρμοστή ζώνη, η όποια βοηθεί στο να σχη- ματίζεται το κανονικό μπουφάν του μπλουζόν.

## ΟΙ ΦΟΥΦΟΥΛΕΣ

Για τα πολύ μικρά κοριτσάκια ή και τα ά- γοράκια πάλι η ίδια φανέλλα λίγο πιο λεπτή και σε άνοιχτό χρώμα γορησιμοποιείται για χαριτωμένες φουφούλες, που βοηθούν τα παι- δάκια να είναι ζεστά ντυμένα και συγχρόνως δεν τους δεσμεύουν τις κινήσεις.

Αυτές τις φουφούλες τις γανιρεί η μόδα με γαζιά ή σειρήνια σε ζωηρά χρώματα.

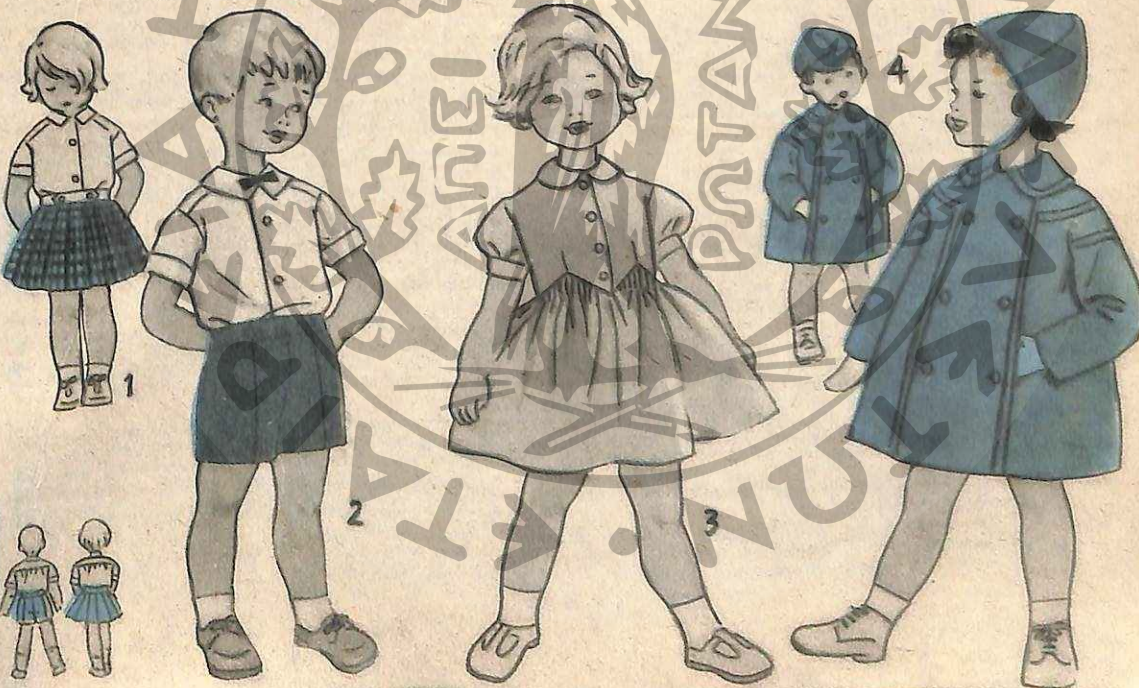
## ΤΑ ΜΑΚΡΥΑ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΑ

Για τα μικρά άγόρια πολύ πρακτικά είναι έπίσης τα μακρύα παντελόνια, που σχηματί- ζουν σαν γκέτες του παλιού καιρού άπ' αυτές που έσυγκρατούντο κάτω από τα παπούτσια.

Με αυτά τα παντελόνια φοριούνται ζεστά πουλόβερ μέσα από το παντελόνι, που τελειώ- νουν μ' ένα περσστό λάστιχο στη μέση.

Αν αυτά προτιμάτε τις τσιράντες, που κι' αυτές είναι πολύ πρακτικές, τότε τις κομπώ- νετε στο παντελόνι με κουμπιά.

Ας προσέξουν οι μαμάδες να πετυχαίνουν ώραιους συνδυασμούς χρωμάτων και ίδιως να καταλαβαίνουν τί ταιριάζει στο ένα ή το άλλο παιδάκι.

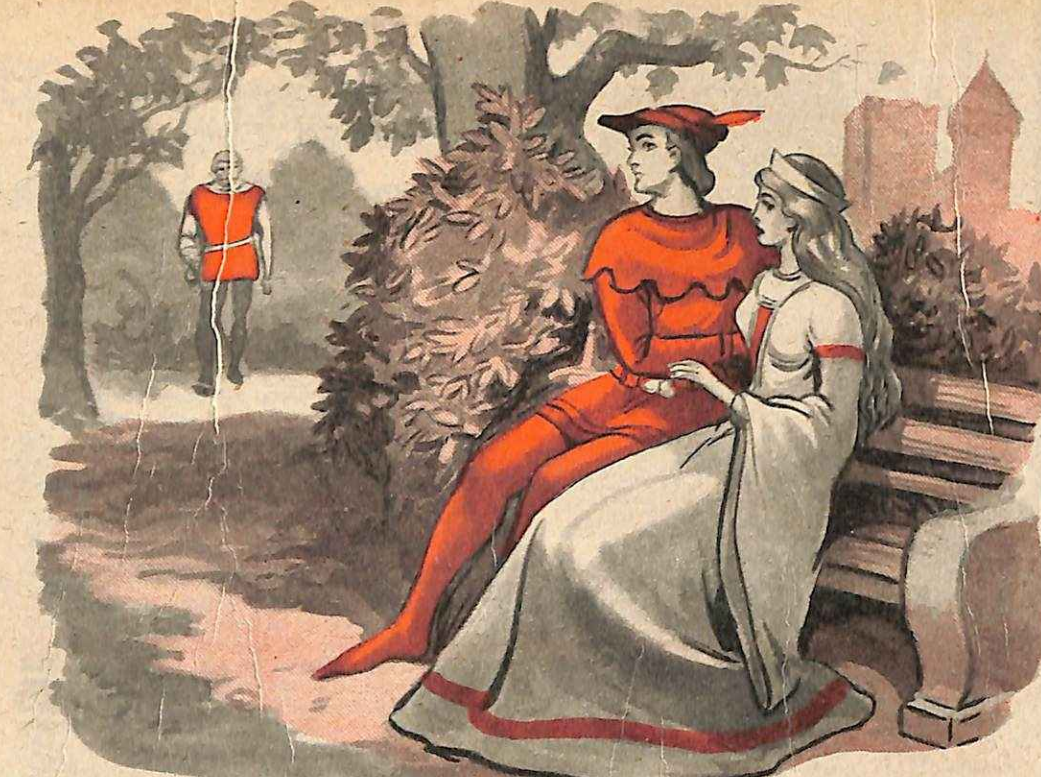


1) Άπογευματινό σύνολο από μεταξωτό γκωφρέ με μπλερό για συμπλήρωμα. 2) Τουαλέτα ταφταδένια με μεγάλη καπλίν. 3) Ύφασμα που άπομιμείται πλεκτό σ' ένα εύθυγραμμο σύνολο. 4) Ύφασμα δαντελλωτό σ' ένα σπορτίφ φόρεμα εύθυγραμμο.



1) Σκωτσέζικη φουστίτσα με μονόχρωμη μπλουζα. 2) Κοντό σκούρο παντελονάκι και λευκή μπλουζα. 3) Φόρεμα για κοριτσάκι που στην ένωση του κορσάκι σχηματίζει γωνίες. 4) Έπιανόφοράκι σε κόψι κιμονό.





Οι έρωτευμένοι άρχισαν να τρέμουν άκούγοντας τα βήματα του κόμητος Έγκερν...  
...τον ήλιο.

Όταν πιά τελείωσε ο κόμης την ιστορία του, η νεράιδα χάθηκε μέσα στις φλόγες του τζακιού. Ο Λούις έφυγε, ευχαριστώντας για τη φιλοξενία και στέλνοντας ένα τελευταίο φιλή στην Όντέτ. Κι' η κοπέλλα κοιμήθηκε τρισευτυχισμένη, τη νύχτα εκείνη, κι' όνειρεύτηκε ένα βουνό γεμάτο λουλούδια, που τό φώτιζαν χιλιάδες άστρα, τό καθένα ήλιος φορές λαμπρότερο απ' τον ήλιο.

Την άλλη μέρα κατέβηκε στον κήπο. Εκεί συνάντησε ένα πολεμιστή και τον χαιρέτησε. Καθώς άπομακρύνταν, είδε από κείνη τή κλωκιά της τριανταφυλλιάς κι' άναγνώρισε πάλι τό Λούις με τη γλυκιά φωνή, που πήγαινε νά τη συναντήσει στον πύργο, με κάποια καινούργια πρόφαση.

Κάθισε τότε σ' ένα παγκάκι, δίπλα σ' ένα συντριβάνι. Ο νέος την πλησίασε. Κυτάχτηκαν στά μάτια κι' ένοιωσαν πως ή καλή νεράιδα φτεροκοπούσε γύρω τους, καθώς άνταλλάζανε τή κρυφή λογική τους...

Γιά μία στιγμή, άκούστηκαν στή δεινροστομία τή βαριά βήματα του κόμητος Έγκερν. Οι έρωτευμένοι άρχισαν νά τρέμουν. Αμέσως όμως πήδησε χαμογελώντας μέσ' απ' τό νερό του συντριβανιού ή Νεράιδα τής Αγάπης. Τους σκέπασε πάλι με τή φτερά της κι' ύστερα γλήστρησε έλαφρά μαζί τους, περνώντας μπροστά απ' τον κόμητα.

Έκείνος είχε μείνει έκστατικός. "Άκουγε όμως, άλλα δεν έβλεπε κανένα..."

## Η νεράιδα της Αγάπης

ΉΤΑΝ ένας παλιός πύργος, σκοτεινός και πένθιμος, πάνω στό ψηλό βουνό. Σιδερόφρακτοι στρατιώτες άγρυπνούσαν μέρα και νύχτα πάνω στό τείχος του. Μόνο οι πολεμιστές εύρισκαν καλή ύποδοχη απ' τον κόμητα Έγκερν, τό γέρο-πυργοδεσπότη.

Όλοι τρέμανε τον κόμητα, με τή βροντερή φωνή και τήν άγρια όψη. Τόν έτρεμε κι' ή ανήψιά του, ή όμορφη Όντέτ.

Όπως άνοίγει τό λευκόθεμο, άνάμεσα στίς τσακνίδες και τή βέρα, έτσι άνοιχνε κι' ή Όντέτ άνάμεσα στούς σιδερένιους Ιππότες. Παίδουλα άκόμα, όταν έβλεπε τό θείο της, έσβυνε ή τρελή χαρά της και τή ματιά της βουρκώνανε. Κι' όταν μεγάλωσε, ή καρδιά της πλημμύριζε από φόβο και τό στήθος της από άναστεναγμούς, κάθε φορά, που παρουσιαζόταν μπροστά της ο σκληρός άρχοντας.

Περνούσε τίς ώρες της κεντώντας, σ' ένα μικρό περιπτερό του πύργου. Γιά νά ξεκουράζεται κάπου-κάπου, προσευχότανε στό Θεό ή θαύμαζε απ' τό παράθυρό της τό σμαραγδένιο κάμπο και τό γαλάζιο ούρανο. Τίς νύχτες, σηκώνόταν συχνά απ' τό κρεβάτι της, πήγαινε στό παράθυρο και κύτταζε τή αστέρια, σά νά τή ρωτούσε τί ήσαν εκείνο που τήν έκανε νά ταραχτεί έτσι...  
"Ύστερα απ' αυτά τή άγρυπνήματα και τίς άνειροφαντασίες, τής έρχόταν ή διάθεση νά τρέξει νά κρεμαστή στό λαϊμό του γέρου πολεμιστή. Μά, τή σταματούσε ένας σκληρός λόγος του ή μιά κρύα ματιά του..."

Μιά μέρα, καθώς βόναζε παρακολουθώντας δυό τραγούδια, που παίζανε, άκουσε ξαφνικά μιά γλυκιά φωνή στό σκαλοπάτια του πύργου. "Έσκηψε κι' είδε ένα όμορφο παλληκάρι, που τραγουδούσε ζητώντας φιλοξενία. Δεν έξεύριζε τή λόγια του, μά ή γλυκιά φωνή του έφίξε τήν καρδιά της κι' έκανε νά κυλήσουν δάκρυα από τή μάγουλα της, βρέχοντας ένα κλωνάρι τριανταφυλλιάς, που κρατούσε."

— Φύγε! φώναξε ένας φρουρός στό νέο, πάνω απ' τήν τείχη. "Εδώ μένουνε μόνο πολεμιστές! Η Όντέτ έλο και τόν κύτταζε... Πέταξε ξαφνικά στό πάδια του τό κλωνάρι, τό βρεγμένο απ' τή δάκρυά της. Αυτός σήκωσε τή ματιά του κι' είδε τό ξανθό της κεφαλάκι. Φίλησε τότε τό κλωνάρι κι' έφυγε, γυρνώντας τό κεφάλι σέ κάθε βήμα του γιά νά τή δει."

Η Όντέτ προσευχήθηκε πολλή ώρα στό Θεό. Τόν ευχαριστούσε, δίχως νά ξέρη τό γιατί. "Ενώθε τον έαυτό της παράβια εύτυχισμένο."

Τή νύχτα όνειρεύτηκε τό κλωνάρι της τριανταφυλλιάς, που είχε πετάξει. Μέσα απ' τή φύλλα του ξεπρόβαλλε μιά νεράιδα με φλογότα φτερά, μ' ένα στεφανί από κημή με λαρνιές στό κεφάλι και μ' ένα μακρύ πράσινο δέμα — τό χρώμα τής ελπίδας.

— Όντέτ, τής είπε μελωδικά, είμαι ή Νεράιδα τής Αγάπης. Εγώ σου στείλει τό Λούις, τό παλληκάρι με τή γλυκιά φωνή. Είδα τό δάκρυά σου κι' ήρθα νά τή στεγνώσω. Περπατώ σ' όλα τόν κόσμο, μαζεύοντας καρδιές κι' ένώνω αυτούς που άναστεναγμένοι. Πηγαίνω παντού, σέ καλύβες και σ' άρχοντοσπίτια. Κι' όπου πατήση τό πόδι μου, γεννιέται φίλη και γλυκόλογα... Μην κλαίς πιά! Είμαι ή καλή νεράιδα κι' ήρθα νά στερεώω τή δάκρυά σου."

Και μπήκε πάλι στό λουλούδι, που ξανάγινε μπουμπούκι, αναδιπλώνοντας τή πέταλά του...  
"Όταν ξυπνήσει ή Όντέτ, μιά ήλιερίδα έλαμ-

πε στήν κάμαρά της, τό κελάδημα τών πουλιών ανέβαινε στό ύψος και τό πρώτο άεράκι, μωραμένο απ' τή λουλούδια, χάρδνε τίς ξανθές πλεξίδες της."

Σηκώθηκε, χαρούμενη, κι' όλη τή μέρα τραγουδούσε, γιατί έλπιζε σ' ό,τι τής είχε πη ή καλή νεράιδα. "Ενοιώθε ένα ένδοξισισμό, που τήν έκανε νά χοροπηδάει και νά χτυπά τή χέρια της..."

Όταν βράδυσε, κατέβηκε στή μεγάλη σάλα του πύργου. "Ενας Ιππότης καθόταν κοντά στον κόμητα Έγκερν κι' άκούγε τίς πολεμικές ιστορίες του. Η κοπέλλα πήρε τή σάκα της, κάθισε μπροστά στό τζάκι κι' άρχισε νά γυρίζει τό άδρόχτι άνάμεσα στό δάχτυλό της."

Κάποια στιγμή όμως, πέσανε τή ματία της στον Ιππότη και τόν είδε νά κρατά τό κλωνάρι της τριανταφυλλιάς! "Αναγνώρισε τότε τό Λούις, με τή γλυκιά φωνή, και λίγο έλειψε νά τής ξεφύγη ένα χαρούμενο ξεφώνισμα."

Γιά νά κρύψη τήν ταραχή της, έσκυψε και σκάλεσε τή φωτιά με τήν τσιμπίδα. Τά κούτσουρα τρίζανε, πέταξαν σπινίτες και φλόγες. Καί, μέσ' απ' τή λάμψη, πρόβαλλε ή Νεράιδα τής Αγάπης, χαμογελώντας με σημασία!

Τίναζε απ' τό πράσινο φόρεμά της τίς σπινίτες, πούμοιζαν με χρυσές πουλιές πάνω στό μετώπι. "Ύστερα πήγε και στάθηκε πίσω απ' τούς δυό νέους, χωρίς νά τήν πάρη είδησι ο κόμης. Κι' ενώ ο γέρο-πολεμιστής διηγότανε μιά τρομερή μάχη του με τούς Σαρακηνούς, αυτή τούς έλεγε γλυκά:

— Ν' αγαπιόσαστε, παιδιά μου! Αφήστε τίς άναμνήσεις στούς γέροντες. Αφήστε γι' αυτούς τή μεγάλη παραμύθια κοντά σ' άναμμένο τζάκι. Γιά σάς, άς άνακατευτείτε με τό σπιθόβολη μονόκλα ο ήχος τών φιλιών σας... Οφείλε κάποτε ο καιρός, που θα γλυκαίνεται τίς στενοχωρίες σας, άναπολύνοντας τίς γλυκιές αυτές ώρες. "Ο, τόν είναι καιείς 18 χρονών κι' άγαπών, τή λόγια σ' είναι άποφάσι. Μιά ματιά μονόκλα, λείπει γαστέρα από μιά μεγάλη ιστορία. Ν' αγαπιόσαστε, παιδιά μου, κι' αφήστε τούς γέροντες νά φλυαρούν!"

Και τούς σκέπασε με τή φτερά της. "Ετσι, ο κόμης, καθώς διηγότανε πως ο γίγαντας Πούδς ο σιδεροκέφαλος, νικήθηκε από ένα φοβερό χτύπημα του Γιβόλντ, δεν είδε τό Λούις νά διηγή τό πρώτο του φιλή στό μέτωπο της Όντέτ, που έτρεμε..."

Γιατί τή φτερά της Νεράιδας τής Αγάπης ήταν διάφανα και λεπτά, μά, όταν υπήρχε φόβος ν' αντίληφθαι κανείς δυό έρωτευμένους, μεγάλωναν, γίνονταν βαριά και θοαλά, έτσι που δε μπορούσαν νά τή διαπεράσουν οι ματιές κι' οι ήχοι... "Ετσι λοιπόν, ο γέρο-πολεμιστής έξακολούθησε τή διήγησή του, ώρα πολλή, ενώ ο Λούις χάρδνε μπροστά στό μάτια του τή ξανθά μαλλιά της Όντέτ..."

## Το κορίτσι του Μπαρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Υποχωρώντας στον έκδιασμό τής Ρίμας, ο Τζεφ άναγκάζεται νά τής δώση άμέσως άλλες 10 χιλιάδες δολάρια. Ύστερα ο διευθυντής, του νοσοκομείου του δηλώνει ότι, γιά νά γινη καλά ή γυναικά του, πρέπει νά τήν άλαβη ο δόκτωρ Ζίμερμαν, ειδικός νευρολόγος του έγκερφαλου. Αυτό θα του στοιχίση κι' άλλες χιλιάδες δολάρια. "Όσοτος δέκεται άδύοτακτα. Κάνει δε τή σκέψη πως πρέπει σπουδασί, στις τρεις βδομάδες που του μένουν, νά βρη ή Ρίμα και νά τή σκοτώση. Πραγματικά, μόλις ο γαστρονός τής βδομάει ότι ή κατάσταση τής Σαρίτας δεν έμπνέει πιά άνησυχίες, φεύγει πάλι γιά τή Σάντα Μάρμπαρα. Εκεί ξαναρχίζει νά ψάχνη του κάκου, ώπου επιτέλους έντελώς τυχαίως βρίσκει σ' ένα νυχτερινό κέντρο τή Ρίμα και τό φίλο της "Έντ Βαζάρι και υαθαίνει τή διεύθυνση τους. Πηγαίνει τότε στό άπό-

μερο σπιτάκι που μένουνε, κι' άρχίζει τήν παρακολούθησή τους. Παύνει τό σινεμά νά πει νά πει τής δολοφονίας που προετοιμάζει, άλλα δε μπορεί νά κάνει άλλοιως. Καθόρθνεται νά μπη στό σπίτι και ψάχνει στήν κάμαρά της Ρίμας, γιά νά βρη και νά έξαφανισέ τήν. Τό βδομάει με τό όποιο είχε σκοτώθαι ο φυλάκος του στυντού. Τό βρίσκει πραγματικά. Μαζί μ' αυτό όμως βρίσκει κι' ένα νρόμμα κάποιας Κλάρας, φίλης τής Ρίμας, που τήν είδοποιεί ότι ο Ούιλμπουρ βγήκε απ' τή φυλακή κι' ότι ψάχνει νά τή βρη γιά νά τή σκοτώση. Ύστερα ο Τζεφ άκούει ένα διάλογο τής Ρίμας και του φίλου της, απ' τον όποιο βγαίνει τό συμπέρασμα ότι ο Βαζάρι είναι έντελώς άμέτοχος στον έκδιασμό. Τόν υποπτεύεται, άλλα δεν τόν εκκρίνει, κι' ή Ρίμα γιά νά τόν καθυποχάσει του λέει ότι τή λεστά που παίρνει προσέρχονται από τήν εξόφλησι ενός ποσού που τής χρωστούσανε."

— Άνησυχά γι' αυτό τον άνθρωπο, Ρίμα... Σου δίνει ένα σωρό λεφτά... Πώς είναι δυνατόν νά σου χρωστά τόσα πολλά;

— Σου είπα νά μ'ην ξαναμιλήσης πιά γι' αυτόν! Τ' άκούς; Αποφάσισε τί θα κάνης: θα φύγης ή θα μέινης;

— Δέ θέλω νά φύγω, κούκλα μου. Σ' αγαπώ. Δέ με νοιάζει τί κάνουν, φάνε μόνο νά μ'ή βρουνε τό μπλεά μα...

— Δεν πρόκειται νά βρούμε κανένα μπλεά. Έλα νά με φιλήσης τώρα."

— Είσαι σίγουρη; Κι' αν αυτός ο τύπος...

— Έλα νά με φιλήσης, είπα."

— Άνοιξε άδύρκα τήν πόρτα και βγήκα απ' τό δωμάτιο. Άκουσα τή Ρίμα νά βογγά ήθονικά, καθώς προχωρούσε στό διαδρόμο πρὸς τήν κουζίνα."

Απ' τήν κουζίνα βγήκα στή βεράντα. Κι' έτρεξα άς τό μικρό λάφο, όπου είχα έγκαταστήσει πριν τό παρατηρητήριο μου."

Επαλάθηκε πάλι πάνω στήν άμμο, επιβλέποντας τό σπιτάκι. Περίμενα άς τίς 4 τ' άπογεμα, γιά νά τούς δω νά βγαίνουν πάλι και ν' άνεβαίνουν στήν Πόντικα."

Όταν άπομακρύνθηκαν, σηκώθηκα άρπικος."

Είχα επιτέλους στήν κατοχή μου τό ρεβόλβερ. Είχα μάθει πως ο Βαζάρι δεν είχε καμμία άνάμνηση στον έκδιασμό τής Ρίμας. Μπορούσε, λοιπόν, νά μ'ην σίγουρος πως έδω είχε φανερώσει ή Ρίμα σέ κα-

νένα ό,τι ήξερε γιά μένα. Τέλος, είχα μάθει πως ο Ούιλμπουρ είχε βγη απ' τή φυλακή και πως έψαχνε νά τήν ξαναβρη."

Τό πρόβλημά μου άπλουστεύεταν σημαντικά: "Αν καθόρθναι νά πλησιάσω τον Ούιλμπουρ και νά του πω που βρίσκόταν ή Ρίμα, θ' άναλάβαινε αυτός νά τή σκοτώση!"

Έμεναν άκόμα μερικές δυσκολίες. "Αν ή Ρίμα αντίλαμβανότανε τήν έξαφάνισι του ρεβόλβερ, θάφευγε απ' τήν «Κόκκινη βίλλα» πανικόβλητη, και θα πήγαινε νά κρυφθαι κάπου άλλο. Έκρινα άυτόσο πως υπήρχαν πολύ μεγάλες πιθανότητες νά μ'ή νά ανακαλύψη."

Πόσον καιρό σκέπτεται νά μείνη στή βίλλα; Αυτό έπρεπε νά μάθω, τό γρηγορότερο."

Θα χρειάζομουν ένα χρονικό διάστημα γιά νά ξετρυπώσω τον Ούιλμπουρ. Έπρεπε νά βεβαιωθώ πως ή Ρίμα θάμνε άκόμα τότε στό ίδιο σπίτι."

Τηλεφώνησα στήν κλινική και ρώτησα γιά τή Σαρίτα. "Η νοσοκόμα μου είπε πως ή κατάσταση της έξακολούθησε νά καλυτερεύη και πως δεν υπήρχε λόγος άνησυχίας. Τής έξήγησα, ότι θα έφευγα γιά τό Σάν Φραντσίσκο κι' ότι θα τήν

είδοποιούσα που θα μπορούσε νά μου τηλεφωνήση."

Πλήρως έπειτα τό λογαριασμό τρού ξενοδοχείου, ξαναπήγα στό γκαράζ τή Στουτεμπάικερ και πήρα τό πρώτο τραίνο γιά τό Σάν Φραντσίσκο."

Είχα πολύ λίγα στοιχεία γιά ν' άρχίσω τίς έρευνές μου: τό μικρό όνομα μιάς γυναικός, τή διεύθυνσή της και τή βεβαιότητα πως ο Ούιλμπουρ είχε έμφανισθαι σ' αυτή τήν πόλη."

Αυτά ήταν όλα. "Άλλ' αν με βοηθούσε λίγο ή Τυχή, μπορούσε νά μ'ή άρκετά."

Πήρα ένα ταξί και ζήτησα απ' τό σωφέρ νά με π'ή σ' ένα ξενοδοχείο, κοντά στήν "Άσμπυ "Άδεντο". Μου άπάντησε πως υπήρχαν τρία ξενοδοχεία σ' αυτό τό δρόμο και πως τό καλύτερο ήταν τό «Ρουζβέλτ». Του είπα νά με π'ή εκεί."

Αφού συμπλήρωσα τό δελτίο μου και περίμενα ν' άνεβάσουν τή βαλίτσα μου στήν κάμαρά μου, βγήκα απ' τό ξενοδοχείο και πέρασα μπροστά απ' τό Κέιστλ "Άρμς. Ήταν μιά τεράστια, παλιά πόλιτικα τοικία, που είχε γυαρίσει πολλοτε καλύτερες μέρες. Τώρα είχε πιά πάρει "έτην κάτω βόλτα."

Ο θυρωρός έπαίρνει τόν άέρα του μπροστά στήν έξοδο. "Ήταν κοντός και φορούσε μιά τριμμένη στολή. Είχε ξεχάσει νά ξυρισθαι. Μά λίγα λόγια, ήταν ο τύπος του ανθρώπου που είναι εύτυχισμένος όταν μπορεί νά κερδίση ένα δολάριο χωρίς νά κ'ην έρωτήσεις."

Τριγυρίζα μέσα στούς δρόμους, ώπου νά βρώ ένα τυπογραφείο, που άναλάμβανε νά τυπώση άμέσως μπλιτέκια και νά τή παραδώση στον πελάτη που περίμενε. Ζήτησα νά μου φτιάξουν μερικά, με τό όνομα «Έντουιντ Μάστερς, έπιθεωρητής ασφαλιστικής εταιρείας, Σάν Φραντσίσκο."

Μου είπαν πως θα ήταν έτοιμα σέ μιά ώρα. Πήγα στό μεταξή σ' ένα γειτονικό καφεναό και ήπια δυό φλυτζάνια καφέ, διαβάζοντας μιά βρεθνή έφημερίδα."

Ύστερα πήγα νά πάρω τή μπιλιέτα μου. Καί, λίγο μετά τίς 9, μπήκα στό χάλ του Κέιστλ "Άρμς."

Δεν υπήρχε τώρα κανείς στήν είσοδο, ούτε στό άσανσόν. Μιά πινελιά και ένα μικρό βελος, που έδειχνε τή σκέλα του υπαγέτου, με οδηγούσανε που μπορούσα νά βρώ τό θυρωρό."

Κατέβηκα τό σκαλοπάτια και χτύπησα μιά πόρτα. Μου άνοίξε ο άνθρωπάκος με τήν τριμμένη στολή και μούρριξε μιά φιλοπονη ματιά. Τούβειξε τήν κάρτα μου."

— Μπορώ νά σάς άπαυχαλώσω γιά λίγο, με τό αζημίωτο, του είπα."

Πήρε τό μπλιτέκι, τό κύτταξε και μού τρέσαν πίσω."

— Τι θέλετε; με ρώτησε."

— Μιά πληροφορία."

Κρατούσα ένα χαρτονόμισμα τών 5 δολαρίων. Τού τρέδειξα, πριν τό ξαναδάλω στήν τσέπη μου. "Άυτός έβειξε ήλιο και πρόβια."

— Ποιό ευχαριστώ! άπάντησε. Περπάτε μέσα... Τι θέλετε νά μάθετε;

Μπήκα σέ μιά μικροσκοπική καμαρούλα, παραμέρια δυό σκούτες κι' ένα κουβά και καθόσα πάνω σέ μιά άδειά κάσα."

— Θάβλε νά μ'ή δώσετε πληροφορίες γιά μιά γυναίκα, που μένει εδώ, στό δ'άριθμό 234, είπα."

Συγχρόνως έβγαλε πάλι απ' τήν

Γύρισα στό ξενοδοχείο μου. Τηλεφώνησα στό μεγαλύτερο μεστικό γραφείο του τόπου και είπα πως ένδιαφερόμουνά νά νοικιάσω τήν «Κόκκινη βίλλα» του "Ήστ Σόρ. Μήπως ήξεραν ποτέ θ' άδειάζε;

Μου άπάντησαν πως ήταν νοικιασμένη γιά έξη μήνες. Τους εύχαρίστησα και τούς ύποσέθηκα πως θα πήγαινα νά μάθω τί άλλο είχαν νά μ'ή προσφέρουν. Ύστερα έκλεισα τό τηλεφώνο."

Αν λοιπόν ή Ρίμα δεν άνακάλυπτε τήν έξαφάνισι του ρεβόλβερ της, θάμνε άρκετό καιρό στό σπιτάκι. Δεν είχα πιά παρά ν' άναζητήσω τον Ούιλμπουρ."

Τηλεφώνησα στήν κλινική και ρώτησα γιά τή Σαρίτα. "Η νοσοκόμα μου είπε πως ή κατάσταση της έξακολούθησε νά καλυτερεύη και πως δεν υπήρχε λόγος άνησυχίας. Τής έξήγησα, ότι θα έφευγα γιά τό Σάν Φραντσίσκο κι' ότι θα τήν

είδοποιούσα που θα μπορούσε νά μου τηλεφωνήση."

Πλήρως έπειτα τό λογαριασμό τρού ξενοδοχείου, ξαναπήγα στό γκαράζ τή Στουτεμπάικερ και πήρα τό πρώτο τραίνο γιά τό Σάν Φραντσίσκο."

Είχα πολύ λίγα στοιχεία γιά ν' άρχίσω τίς έρευνές μου: τό μικρό όνομα μιάς γυναικός, τή διεύθυνσή της και τή βεβαιότητα πως ο Ούιλμπουρ είχε έμφανισθαι σ' αυτή τήν πόλη."

Αυτά ήταν όλα. "Άλλ' αν με βοηθούσε λίγο ή Τυχή, μπορούσε νά μ'ή άρκετά."

Πήρα ένα ταξί και ζήτησα απ' τό σωφέρ νά με π'ή σ' ένα ξενοδοχείο, κοντά στήν "Άσμπυ "Άδεντο". Μου άπάντησε πως υπήρχαν τρία ξενοδοχεία σ' αυτό τό δρόμο και πως τό καλύτερο ήταν τό «Ρουζβέλτ». Του είπα νά με π'ή εκεί."

Αφού συμπλήρωσα τό δελτίο μου και περίμενα ν' άνεβάσουν τή βαλίτσα μου στήν κάμαρά μου, βγήκα απ' τό ξενοδοχείο και πέρασα μπροστά απ' τό Κέιστλ "Άρμς. Ήταν μιά τεράστια, παλιά πόλιτικα τοικία, που είχε γυαρίσει πολλοτε καλύτερες μέρες. Τώρα είχε πιά πάρει "έτην κάτω βόλτα."

Ο θυρωρός έπαίρνει τόν άέρα του μπροστά στήν έξοδο. "Ήταν κοντός και φορούσε μιά τριμμένη στολή. Είχε ξεχάσει νά ξυρισθαι. Μά λίγα λόγια, ήταν ο τύπος του ανθρώπου που είναι εύτυχισμένος όταν μπορεί νά κερδίση ένα δολάριο χωρίς νά κ'ην έρωτήσεις."

Τριγυρίζα μέσα στούς δρόμους, ώπου νά βρώ ένα τυπογραφείο, που άναλάμβανε νά τυπώση άμέσως μπλιτέκια και νά τή παραδώση στον πελάτη που περίμενε. Ζήτησα νά μου φτιάξουν μερικά, με τό όνομα «Έντουιντ Μάστερς, έπιθεωρητής ασφαλιστικής εταιρείας, Σάν Φραντσίκο."

Μου είπαν πως θα ήταν έτοιμα σέ μιά ώρα. Πήγα στό μεταξή σ' ένα γειτονικό καφεναό και ήπια δυό φλυτζάνια καφέ, διαβάζοντας μιά βρεθνή έφημερίδα."

Ύστερα πήγα νά πάρω τή μπιλιέτα μου. Καί, λίγο μετά τίς 9, μπήκα στό χάλ του Κέιστλ "Άρμς."

Δεν υπήρχε τώρα κανείς στήν είσοδο, ούτε στό άσανσόν. Μιά πινελιά και ένα μικρό βελος, που έδειχνε τή σκέλα του υπαγέτου, με οδηγούσανε που μπορούσα νά βρώ τό θυρωρό."

Κατέβηκα τό σκαλοπάτια και χτύπησα μιά πόρτα. Μου άνοίξε ο άνθρωπάκος με τήν τριμμένη στολή και μούρριξε μιά φιλοπονη ματιά. Τούβειξε τήν κάρτα μου."

— Μπορώ νά σάς άπαυχαλώσω γιά λίγο, με τό αζημίωτο, του είπα."

Πήρε τό μπλιτέκι, τό κύτταξε και μού τρέσαν πίσω."

— Τι θέλετε; με ρώτησε."

— Μιά πληροφορία."

Κρατούσα ένα χαρτονόμισμα τών 5 δολαρίων. Τού τρέδειξα, πριν τό ξαναδάλω στήν τσέπη μου. "Άυτός έβειξε ήλιο και πρόβια."

— Ποιό ευχαριστώ! άπάντησε. Περπάτε μέσα... Τι θέλετε νά μάθετε;

Μπήκα σέ μιά μικροσκοπική καμαρούλα, παραμέρια δυό σκούτες κι' ένα κουβά και καθόσα πάνω σέ μιά άδειά κάσα."

— Θάβλε νά μ'ή δώσετε πληροφορίες γιά μιά γυναίκα, που μένει εδώ, στό δ'άριθμό 234, είπα."

Συγχρόνως έβγαλε πάλι απ' τήν



### Τά φύλλα πέφτουν.

"Ενας άκόμη χρόνος από τή νεράιδα μας έφυγε. Δεν έχει όμως σημασία. Νεράιδα δείχνει προπάντων τό φρέσκο δέρμα. Και φρέσκο δέρμα σ'ές έξασφαλίζουν μόνον τή καλλονική "φυλλίς".

Με τή έξαιρετικά συστατικά και τήν έπιστημονικά μελετημένη σύνθεσή τους έξουδετερώνουν άπολύτως τήν επίδρασι των καιρικών μεταβολών και προφυλάσσουν τό δέρμα από τόν πρόωρο μαρμασμό."

Crème τροφή του δέρματος  
Neige θάσις τής πούδας και του μακιγιάζ  
Mousse (διά ξηρά δέρματα) } δυό ιδεωδή  
Perle (διά λιπαρά δέρματα) } υτεραιονιγιάς





ΓΕΝ. ΑΝΤ. Χ. ΜΠΕΝΡΟΥΜΠΗ & ΥΙΟΣ.  
'Ερμού 74 - 'Αθήναι τηλ. 25.116

ὀλίγο, προχώρησε προς τὸν Ἰλμπον, μὲ ναζιάρικες κινήσεις μ' ἓνα ἐπαγγελματικὸ χαμόγε- στὰ κόκκινα χεῖλη της. Σταμά- ε κοντὰ του, ἀνασηκώνοντας

THEY WERE ALL DEAD

ΤΗΛ. 612-010

100 %

ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΥΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις  
περιττές τρίχες προσώπου,  
σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ  
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ  
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΘΩΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ  
ΕΓΓΡΑΣΤΕ ΔΕΥΤΕΡΟΒΟΛΗΤΕΣ  
Η ΥΠΕΡΤΡΙΧΙΑ ΔΕΡΜΑΤΙΣΤΕΣ  
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥΣ ΔΕ ΚΟΛΛΑΚΙ  
ΔΙΕΓΧΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ  
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ  
ΚΑΤΑΦΟΛΕΜΗΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΚΕΣ  
ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΛΑΔΡΙΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ  
ΠΑΛΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

Μ<sup>ε</sup> KASBRIOTIS

Τέλος, μπήκε σ' ένα φτωχικό ξενοδοχείο της παραλίας. Σταμάτησα απ' έξω και τον κύτταξα απ' την τζαμόπορτα.

Ξεκρέμασε τὸ κλειδί του ἀπὸ ἓνα πινάκα, ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ χάθηκε ἀπ' τὰ μάτια μου.

Ἔκανα δύο βήματα πίσω, γιὰ νὰ

Μπήκα σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο, στο χώλλ, έβασα στον τηλεφωνικό κατάλογο για το ξενοδοχείο. Άντερσον και πήρα τον αριθμό του.

— Ποιός είναι; ρώτησε μία γυναίκαειά φωνή, έπειτα από μερικά στιγμές...

ἄκουστικό.  
Ἐπειτα ἀπὸ πέντε ἀτελείωτα  
λεπτά τῆς ὥρας, ἄκουσα θόρυβο

— Είδα τη Ρίμα Μαρσαλ χτες το βράδυ, απάντησα σιγανὰ καὶ καθαρά.



Τὶ καλὴ  
ποὺ εἶναι  
ἢ  
NIVEA

Τὴν χρησιμοποιῶ χρόνια.  
Ἀπὸ τὰ νιάτα μου ξέρω  
καὶ ἐκτιμῶ τὴν NIVEA.  
Μ' αὐτὴν "μεγάλωσαν," καὶ  
τὰ παιδιὰ μου, γι' αὐτὸ  
ποτὲ δὲν εἶχαν ἐρεδισμοὺς  
στὸ δέρμα τους.  
Μὲ τὴν κρέμα NIVEA τὸ  
δέρμα διατηρεῖται πάντοτε  
τριφερό, λεῖο, δροσερό.



Εὐτυχῶς ὑπάρχει ἡ NIVEA!



— Έμεινε για λίγο βουδός, αναπνεύοντας σφυριχτά.  
— Ποιός είσαστε σεις; ρώτησε ύστερα.  
— Τί σημασία έχει ποιός είμαι; Θα σάς ενδιέφερε να μάθετε πού βρίσκεται ή Ρίμα;  
— Κρύος ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό μου.  
— Ναί. Πού βρίσκεται;  
— Θα σάς στείλω τη διεύθυνσή της σε δυο μέρες, την Παρασκευή το πρωί, μαζί με μερικά λεφτά για το ταξίδι σας. Μείνετε εκεί πού είσαστε μέχρι την Παρασκευή.  
— Μα ποιός είσαστε, διάβολε;

— Έκλεισα το τηλέφωνο, χωρίς ν' απαντήσω.  
Β'  
Τ' άλλο πρωί, τηλεφώνησα απ' την κόμαρά μου στην κλινική του δακτορος Ζίμερμαν. 'Η φωνή του γιατρού μου φάνηκε πολύ ευχарιστημένη.  
— Έχω καλές ειδήσεις για σάς, κύριε Χαλλινταίη, μου είπε. 'Η κατάσταση της γυναίκας σας καλλίτερεύει συνεχώς. Πέρασε πιά το κώμα, πιστεύω δε πως θα μπορείτε να τη δείτε σε δυο μέρες... Πρέπει να σκεφθήτε πιά τη δεύτερη έγχει-

ρση που σάς είχα πη. Πότε θα γυρίσετε;  
— Την Παρασκευή. Θα σάς τηλεφωνήσω μόλις φτάσω... Πιστεύετε αληθινά πως πέρασε τη δύσκολη φάση;  
— Είμαι βέβαιος γι' αυτό. 'Αν έρθετε στην κλινική το Σάββατο το πρωί, θα σάς άφισω ίσως να τη δώτε.  
'Απάντησα πως θα πήγαινα όπωσδήποτε. 'Αφού ανταλλάξαμε μερικές φράσεις ακόμα, έκλεισα το τηλέφωνο.  
'Η είδησι για την καλλιτέρεψι της Σαρίτας μου έχυσε βάλαμο

στην καρδιά. 'Συγχρόνως ένοιωσα και πάλι ν' αδυνατίζω ή άποφάσι μου να σκοτώσω τη Ρίμα.  
'Ισως το Σάββατο θα βρισκόμουν κοντά στη Σαρίτα. 'Όταν θα μουν στο μαζιλάρι της, θα είχα τη συναισθησι πως κατόστηφα εκπρεθέσως μιá ανθρώπινη ζωή! 'Αναρωτιόμουν σάν τί θα αισθανόμουν όταν θα διασταυρώνονταν οι ματιές μας... Θα διάβαζε στα μάτια μου την ένοχό μου;  
Σηκώθηκα κι' άρχισα να ηγαλινόερωμαι μέσα στο δωμάτιο. Με ποίο δικαίωμα θα σκότανα τη Ρίμα; Σκόπευα να τη βγάλω απ' τη μέση, μόνο και μόνο για να γλυτώσω απ' τη φυλακή ή απ' το θέλαμο αερίων. Μα θα μπορούσα να ζώ ήσυχια με τον έαυτό μου, αν γινόμουν ή άμεση αίτια του θανάτου της;  
'Ηταν ένα πρόβλημα συνειδήσεως που με βασάνιζε άφάνταστα...  
'Αναζήτησα μιá άλλη λύσι. 'Αν άρνιόμουν να δώσω άλλα λεφτά στη Ρίμα, τί θα συνέβαινε τότε; Σίγουρα, θα πήγαινε να με καταγγείλη, κι' ή άστυνομία θα μ' έπιανε. Τί θα γινόταν ή Σαρίτα χωρίς έμένα; Βέβαια, θα είχα τα λεφτά μου. 'Αλλά πως θα μπορούσε να τα βγάλη πέρα, όλομόναχη και άνάπηρη;

Προσπάθησα νάμαι ελίκρινής με τον έαυτό μου. Είχα την πρόθεσι να σκοτώσω τη Ρίμα για να μην πάω φυλακή, ή γιατί με χρειαζόταν ή Σαρίτα;  
Δέ μπόρσα ν' απαντήσω σ' αυτό το έρώτημα. 'Ηξερα όμως πολύ καλά πως ή Σαρίτα είχε την ανάγκη μου και πως ή ζωή της Ρίμας δεν άξιζε τίποτα...  
Διαπίστωσα ώστόσο πως το σχέδιό μου παρουσιάζε πολλά ελαττώματα. 'Ακόμα κι' αν έστελνα στον Ουίλμπουρ τη διεύθυνσι της Ρίμας, δεν είχα καμμιá έγγυσι πως θα τη σκότωνε. 'Ισως να μη μισούσε πιά και να βαρυνότανε να κάνη το ταξίδι για να τη βρη.  
'Υστερα, μπορούσε να μην άφινε ό Βαζάρι τη Ρίμα, όταν θα τον προειδοποιούσα πως έπρόκειτο να τον πιάσουνε. 'Αν έφευγε δε αυτός, μπορούσε νάφευγε κι' ή Ρίμα μαζί του, και τότε ό Ουίλμπουρ θαβρίσκε το σπίτι τους άδειανό. 'Αν... αν... αν...

'Όστόσο, άποφάσισα ν' άφισω το σχέδιό μου όπως ήταν, μιá και δε μπορούσε να γίνη καλλίτερο. Θα παίζα κορώνα - γράμματα... 'Η ή Ρίμα θα πέθαινε, ή έγώ θα πήγαινα στη φυλακή...  
Για να διώξω αυτές τις σκέψεις μου, κατέβηκα στην τραπεζαρία και ζήτησα απ' τη σερβιτόρα καφέ και φρυγανιές. 'Όσπου να με σερβίρη, κύτταξα γύρω μου. 'Οχτώ ή έννιά πελάτες παίρνανε το πρόγευμά τους. Φαίνονταν άπασχολημένοι άπο κλειστικά άπ' το φαγητό τους κι' άπ' την έφημερίδα που διάβάζαν.

Παρατήρησα ώστόσο πως ένας απ' αυτούς, που καθότανε στο βάθος της σάλλας, είχε σηκώσει τα μάτια του και με κύτταζε με προσοχή. 'Ηταν σχεδόν συννομήλικός μου στρογγυλοπρόσωπος και παχουλός. Πού τον είχα ξαναδύ...  
Σηκώθηκα ξαφνικά και ήρθε πρὸς το μέρος μου, χαμογελώντας. Τὸν άναγνώρισα μόνον όταν έφτασε κοντά στο τραπέζι μου. 'Ηταν συμφοιτητής μου στο πανεπιστήμιο. Μένουμε τότε στην ίδια κάμαρα; οί δυό μας. Λεγότανε Μπιλ Στένελ κι' είχε πάρει διπλωμα μηχανικού σχεδόν συγχρόνως με μένα.

Δεν είσαστε ό Τζέφ Χαλλινταίη; μου φώναξε.  
Σηκώθηκα και τούσφιξα το χέρι. Με ρώτησε τί γύρευα στο Σάν Φραντίσκο. Τὸν άπάντησα πως είχα πείε εκεί για δουλειές. Μου είπε πως είχε δη τη φωτογραφία μου

στο «Λάιφ» κι' είχε διαβάσει το άρθρο για τη γέφυρα.  
— Πέτυχε μιá περίφημη δουλειά, Τζέφ! Συγχαρητήρια! πρόσθεσε.  
Καθήσαμε μαζί και μιλήσαμε για τη γέφυρα. Τὸν ρώτησα ύστερα τί δουλειές έκανε.  
— Εργάζομαι στα χαλυδουργεία Φράζερ και Γκράντ, μου εξήγησε. Μπορούμε ίσως να συνεργαστούμε, Τζέφ. Θα χρειαστής πολύ άτσάλι... Θα μείνεις ένθουσιασμένος από τίς τιμές μας!  
Σκέφτηκα ξαφνικά ότι, αν αποτύχαινε για κάποιο λόγο το σχέδιό μου ν' άπαλλαγώ απ' τη Ρίμα, θαπρεπε για κάθε ένδεχόμενο να έχω μιá δικαιολογία για την παραμονή μου στο Σάν Φραντίσκο. 'Απάντησα στο Στένελ πως μ' ένδιέφερε ή πρότασί του.  
— Άκουσε λοιπόν! μου είπε ζωηρά. 'Ελα να μās δης κατά τίς 10½. Θα σε παρουσιάσω στο διευθυντή του έμπορικού μας τμήματος.  
'Εμεινα σύμφωνος. Μούδωσε την κάρτα του κι' έφυγε.

Πέρασα το πρωινό κι' ένα μέρος του άπογεύματος στο χαλυδουργείο. Πραγματικά, οί τιμές τους ήταν κατά 2 τοίς 100 κατώτερες απ' όσες είχα βρη ως τότε. 'Υποσχέθηκα να τους δώσω άπάντησι, άφού συμβουλευόμουν και το Τζάκ.

Γύρισα στο ξενοδοχείο μου λίγο μετά τίς 5. Πήρα ένα ντούς, άλλαξα, έπειτα κάθησα στο τραπέζι κι' έγραφα σ' ένα χαρτί τ' όνομα και τη διεύθυνσι της Ρίμας, με κεφαλαία γράμματα. 'Εκλεισα σ' ένα φάκελλο το χαρτί και 30 δολάρια κι' έγραφα πάνω τ' όνομα του Ουίλμπουρ και τη διεύθυνσι του ξενοδοχείου 'Αντερσον.

Κατέβηκα στο χώλλ και ρώτησα το θυρωρό ποιές ώρες υπήρχε τραίνο για το 'Όλαντ Σίτυ. Μου είπε πως θαφευγε ένα στις 8 και 20'.  
'Αγόρασα ένα γραμματόσημο και το κόλλησα στο φάκελλο για τον Ουίλμπουρ. Χρειάστηκε να κάνω μιá μεγάλη προσπάθεια για να φτάσω ως το γραμματοκιβώτιο. Καί, μόλις έρριξα μέσα το γράμμα, ένοιωσα μιá δυνατή έπιθυμία να το πάρω πίσω...

Πήγα ύστερα στο μπαρ κι' ήπια ένα ποτήρι ούισκυ. 'Ημουν μούσκεμα σὸν ιδρώτα.  
Αύριο, στις 8 το πρωί, θαπαιρνε το γράμμα μου ό Ουίλμπουρ. Τί θακανε τότε; 'Αν είχε αληθινά την πρόθεσι να σκοτώση τη Ρίμα, θα μπορούσε να βρίσκεται στη Σάντα Μπάρμπαρα στις 2½ τ' άπόγευμα.

'Ηταν τοξικομανής. 'Επομένως, κανείς δε μπορούσε να προβλέψη τί θακανε. Μπορούσε μιá χαρά να ξοδέψη σε ναρκωτικά τα λεφτά που του είχα στείλει για τα ναύλα του. 'Υπήρχαν πολλές πιθανότητες να μείνη στο Σάν Φραντίσκο, άντι να φύγη για τη Σάντα Μπάρμπαρα.

'Εφαγα ένα σάντουιτς, πλήρωσα το λογαριασμό μου κι' έπειτα, ώσπου να μου κατεδάσουνε τη βαλίτσα μου, πήκα σ' ένα τηλεφωνικό θέλαμο.

Ζήτησα από τίς «Πληροφορίες» τον αριθμό τηλεφώνου της «Κόκκινης Βίλλας». Μου τὸν δώσανε σ' ένα λεπτό: 6.684. Τὸν σημείωσα στο καρνέ μου κι' ύστερα πήγα μ' ένα ταξί στο σταθμό.

'Εφτάσα στο 'Όλαντ λίγα μετά τα μεσάνυχτα. 'Ο υπάλληλος που στεκόταν στην έξοδο του σταθμού, μου χαμογέλασε.  
— Καλώς ήρθατε, κύριε Χαλλινταίη, μου είπε. 'Εχετε ευχάριστες ειδήσεις για την κυρία σας;  
Τὸν άπάντησα πως ή κατάσταση της Σαρίτας είχε πολύ καλλίτερηφι και πως έπιζα να τη δω το Σάββατο.

— Μπράβο! φώναξε. 'Όλοι τη συμπάσουμε, τη γυναίκα σας! Θαπρεπε να τὸν καταδικάσουνε ίσόδια, αυτό τὸν κακούργο που τη χτύπησε με τ' άμάξι του!  
'Αλλά κι' ό σωφέρ του ταξί, που με πήγε στο σπίτι μου, με ρώτησε για τη Σαρίτα. 'Ενοιωσα περηφάνεια, στη σκέψι πως ή γυναίκα μου είχε γίνει προσωπικότης.  
Μά δοκίμασα μιá τρομερή κατάπτωσι, όταν άνοιξα την πόρτα του διαμερισμάτος μου και μπήκα στο σιαπηλό λίδινγκ - ρούμ. 'Εμεινα άκίνητος για ένα λεπτό, σάν να περίμενα ν' άκούσω τη φωνή της Σαρίτας να με καλωπερίζει. 'Ενοιωθα φοβερά μόνο τον έαυτό μου, όσο κύτταζε το γνώριμο εκείνο περιβάλλον — το σταματημένο έκκρεμές πάνω στο τζάκι, τη σκοτισμένη τηλεόρασι...

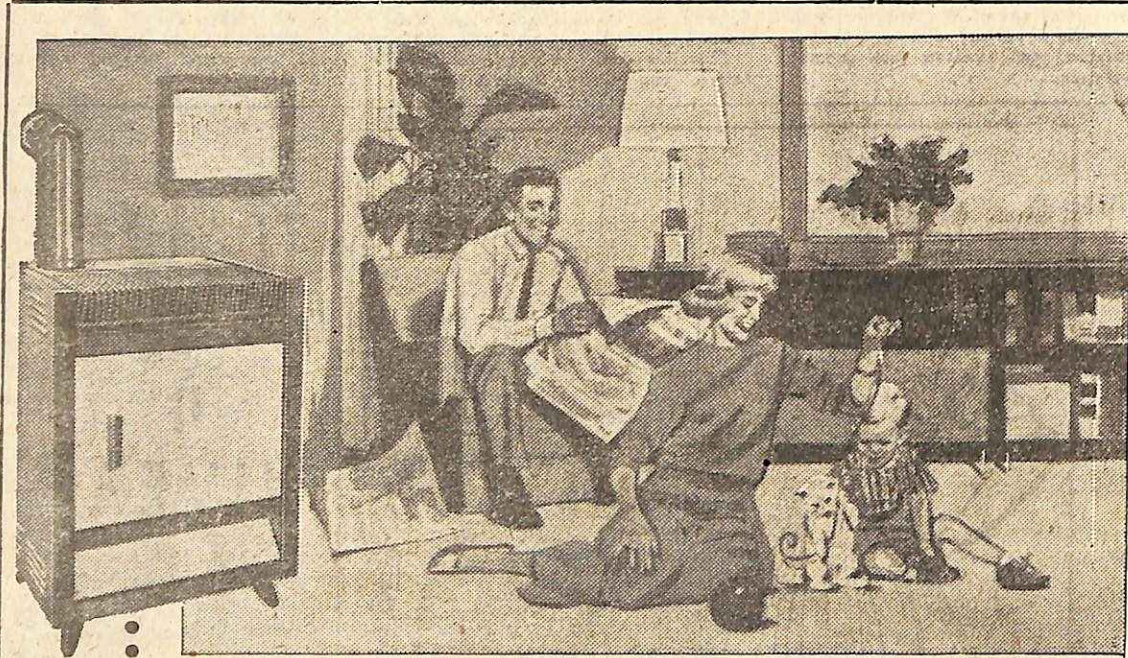
Μπήκα στην κρεβατοκάμαρα, γδύθηκα, πήρα ένα ντούς και φόρεσα την πυτζάμα μου. 'Υστερα ξαναγύρισα στο λίδινγκ - ρούμ κι' έτοίμασα ένα ούισκυ με σόδα.  
Κάθησα κοντά στο τηλέφωνο κι' άναψα ένα τσιγάρο. 'Αφού άδειασα το ποτήρι μου, έδωσα το άποστί-

γαρο στο τασάκι και κύτταξα το ρολόι μου.  
'Ηταν 10 παρά 20'. Ταξείδεφα με τη σκέψι στη Σάντα Μπάρμπαρα, στο 'Ηστ Σόρ, στην «Κόκκινη Βίλλα»... 'Η Ρίμα κι' ό Βαζάρι θα έτοιμάζονταν τώρα να πλαγιόσουνε. 'Ισως νάταν κι' όλας στο κρεβάτι.  
'Επρεπε τώρα να πραγματοποιήσω το δεύτερο μέρος του σχεδίου μου. Πήρα πάνω απ' το τραπέζι το καρνέ μου. Βοήκα τὸν αριθμό της «Κόκκινης Βίλλας», τὸν έδωσα στην τηλεφωνήτρια του υπεραστικού και της ζήτησα να με συνδέση άμέσως.

'Εμεινα καθισμένος, άκίνητος, με τα μάτια καρφωμένα στο ταβάνι, άκούγοντας το βουητό της τηλεφωνικής γραμμής. Ξαφνικά, κατάλαβα πως με είχαν συνδέσει και πὸς το τηλέφωνο της «Κόκκινης Βίλλας» έκανε κλήσι.  
'Επειτα από ένα - δυό λεπτά, σήκωσαν τ' άκουστικό.  
— Ποιός είναι; ρώτησε ή φωνή της Ρίμας, νευριασμένη.  
'Ενοιωσα κάτι σάν τσίμπημα στην καρδιά...

— Είπ' εκεί ό 'Εντ; πρόσφερε ξερά.  
— Ποιός είσαστε σεις; τη γρήγορη και κομμένη άνάσα της...  
— Μη ρωτάτε, άπάντησα. Κάποιος φίλος του. Θέλω να τὸν μιλήσω.  
— Δέ θα τὸν μιλήσετε, αν δε μὸυ πητε ποιός είσαστε, δήλωσε με κάποια άνησυχία.  
'Ακούστηκε ξαφνικά ένας θόρυβος πάλης κι' ή Ρίμα πὸν έλεγε:  
— 'Ασε τίς βλακείες, 'Εντ!  
— Σκαμός! μούγκρισε ό Βαζάρι. Δός μου τ' άκουστικό!  
'Υστερα ή φωνή τὸν άντήχησε στ' αὐτί μου:  
— Ποιός τηλεφωνεί;  
— Ένας φίλος, πρόσφερε άργά και καθαρά. Καλά θα κάνης, 'Εντ, να τὸ σκάσης το γρηγορώτερο! Σε μαρκάρισε ή άστυνομία. Ξέρει τώρα πὸν βρίσκεσαι. Μόλις έτοιμαστή το ένταλμα συλλήψεως, θαρθούνε να σε πιάσουνε.

Καί, πριν προλάβη να μιλήση ό Βαζάρι, έκλεισα το τηλέφωνο. 'Εμεινα ύστερα άκίνητος, με το χέρι πάνω στ' άκουστικό και τα μά-



## ΕΙΝΑΙ ΙΣΟΛΑ ΑΥΤΟ ΦΤΑΝΕΙ!

ΤΕΛΕΙΑ  
ΟΜΟΡΦΗ  
ΑΘΑΝΑΤΗ  
ΑΣΥΓΚΡΙΤΗ  
ΞΑΚΟΥΣΤΗ  
ΜΟΝΑΔΙΚΗ  
ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ  
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ  
ΕΥΚΟΛΟΧΡΗΣΤΗ

Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΕΠΙΠΛΟ  
ΖΕΣΤΑΙΝΕΙ ΚΙ' ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ!

'Ακουμπάει στὸν τοίχο και δέν πιάνει τόπο.  
Τὸ χρώμα της ταιριάζει με τα έπιπλα.  
Δέν λερώνει τὸ πάτωμα. 'Εχει καυστήρα από άνοξειδωτο πυρίμαχο χάλυβα. Δέν φαίνεται ή φλόγα της. 'Ανάβει και σβήνει εύκολα.

ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ: ΣΠ/31, για μικρό χώρο, δρχ. 2.200  
ΣΠ/41, για μέτριο χώρο, δρχ. 2.850  
ΣΠ/51, για μεγάλο χώρο, δρχ. 3.300

ΙΣΟΛΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ  
ΟΙΚΙΑΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

## Μάδε το από τώρα...



...τα καλά σεντόνια είναι  
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Αυτό το σήμα έγγυόται  
ότι αγοράζετε γνήσιο  
θεσσιο  
ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ



Με ό,τι βάζει ό νους σε θαμβακερά ύφάσματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ  
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΘΑΜΒΑΚΕΡΩΝ

ντύνει, στολίζει, νοιουσυρεύει!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: φινό, λεπτό, άντοχο  
Σεντόνια ύψηλης ποιότητας.  
ΙΡΑΝΔΑ: Στερεό, πολυτελές  
πάντα χιονάτο.  
Νο 120: Γερό, λευκό ή σε εύχά-  
ριστους άνεξίτηλους χρωμα-  
τισμούς.  
ΧΑΪΕΔΕΕ Νο 333  
ΠΕΡΚΑΛΙΑ Νο 33



Δίαιτα ή όχι;

## ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΕΤΕ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

«Οχι αυστηρή δίαιτα πιά» συμβουλεύουν οι Γερμανοί ειδικοί. «Εάν θέλετε να ελαττώσετε το βάρος σας ή να διατηρήσετε κομψή τη σιλουέτα σας, δεν χρειάζεται πιά να υποβάλλεστε σε μία απειλητική βασανιστική δίαιτα. Η διατροφή «στέφανη» και τα «τέλειωτα» «μ» κάνουν τη ζωή μαρτύριο, φέρνουν κάθε χάρα της και συγχρόνως υπονομεύουν ασιαστικότερα την υγεία.

«Αναμεία, σωματική ψυχική και νευρική κατάρτιση, ένα διαρκές αίσθημα κοπώσεως, μελαγχολία, δέρμα παραμένο, ίδιου μερικώς από τις πιο συνήθεις συνέπειες της κοινής αδιαφορίας».

Πρέπει λοιπόν να διακινδυνεύσετε όλα αυτά χάριν της κομψότητας; Όχι. διότι ευτυχώς υπάρχουν από όλα με μέτρο και πίνοντας κάθε πρωί ένα φλιτζάνι παγωμένο «ΕΤΑΙ» — Ρίχτερ» μπορείτε να αδυνατίσετε ενώπιόν ακίνδυνα όσο θέλετε. Με το «ΕΤΑΙ» — Ρίχτερ» όχι μόνο ελαττώνεται το βάρος, αλλά το σώμα αισθάνεται καλύτερα. Όλα τα όργανα λειτουργούν όπως πρέπει. Οι πνεύμονες, τα νεύρα, η καρδιά, η αβύσος — ε-δραίνονται βαθύθρον και το δέρμα αναβρίσκει τη βροσία του.

Το «ΕΤΑΙ» — Ρίχτερ» είναι άγιο φυτικό παρασκεύασμα, δοκιμασμένο εδώ και 50 χρόνια, που έχει την καταπληκτική ιδιότητα να αποβάλλει το περιττό βάρος του σώματος, διατηρώντας συγχρόνως τον οργανισμό σε μία κανονική, ισορροπημένη λειτουργία. «Αρχίστε από σήμερα να πίνετε κάθε πρωί ένα φλιτζάνι ζεστό «ΕΤΑΙ» — Ρίχτερ» και σύντομα θα διαπιστώσετε τα ευνεργικά του αποτελέσματα.

Πωλείται σε όλα τα φαρμακεία.

ΕΠΙΠΛΑ  
Γ. ΚΕΖΙΡΗ  
Μενάνδρου 75 και 72  
Πλ. Βάθης τηλ. 525.638  
ΕΠΙΣΚΕΦΟΝΤΕ ΤΗΝ  
ΝΕΑΝ ΜΑΣ ΕΚΘΕΣΙΝ  
Φιλελλήνων & Ψύλλα 2  
Τηλ. 32.916  
ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ  
ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ  
ΑΡΙΑΔΗΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—  
ΛΕΛΟΥΔΑ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ  
Μετώκησε οδός Χαρ. Τρικούπη 50,  
Τηλ. 612.515. \*Αραι επισκέψεις 11-1 και 5-7.

ΠΕΙΡΑ 34 ΕΤΩΝ  
INSTITUT  
DE BEAUTE  
Mr. Kelly  
ΕΡΜΟΥ 44 ΤΗΛ. 22.058

Η τελευταία λέξη της αισθητικής & τριαντάφυλλα (με GEELE ROYAL) που είναι ενδοεισπύματα και κατά της αλλοργίας.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΩΝ με μία ιδιόδη δερμική κρέμα FLUIDOREGAL. Δεν είναι ούτε κρέμα ούτε λάδι. Είναι η τελευταία λέξη της Επιστήμης. «Αναζωογονεί» τα πιο γηρασμένα κύτταρα του προσώπου.

Ειδική θεραπεία κατά του πάχους του σώματος.

Άλλαγή διευθύνσεως  
Γ. ΣΑΛΑΜΙΝΙΟΣ—Α. ΝΗΦΟΡΟΣ  
ΙΑΤΡΟΙ ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΟΙ

Μετέφεραν τα εργαστήρια των εις την οδόν Κωνσταντίνου 23α  
Τηλ. 621.932

για καρφωμένα στο κενό.

Η παγίδα είχε σπρώξει πιά. Σε ξηρή ώρες ο Ουίλμπουρ θ' άνοιγε το γράμμα μου. Ίσως νάπαιρνε το πρώτο τράνιο για τη Σάντα Μπάρμπαρα, ή νάμενε στο Σάν Φραντσίσκο.

«Αν πήγαμε στη Σάντα Μπάρμπαρα, ήμουν σχεδόν βέβαιοι πως θα σκοτώνει τη Ρίμα. Στο μεταξύ όμως, θα μπορούσε να φύγει ο Βαζέρι. Σ' αυτή την περίπτωση, ήταν δυνατόν να τον ακολουθούσε κι' η Ρίμα. «Αν έβρισκε τότε ο Ουίλμπουρ, θαδούσε αδειανή τη βίλλια-στα. Μπορούσε έξω από τον φάρο ο Βαζέρι μονάχος του, εγκαταλείποντας τη Ρίμα. Τότε ο Ουίλμπουρ θα την εύρισκε εκεί και θα τη σκότωνε.

Μια τρίτη πιθανότητα ήταν να μη φύγει ο Βαζέρι, αλλά να μείνει μαζί με τη Ρίμα. Τότε θα δυσκολευότανε πολύ ο Ουίλμπουρ...

Το σχέδιό μου ήταν ένα πρόβλημα με πολλές λύσεις. Πάντως, έλπιω είχε ξεφύγει πιά από τον έλεγχό μου. Είχα στήσει την παγίδα κι' έπρεπε να περιμένω τ' αποτέλεσμα.

«Εδύσα το φως και μπήκα στην κρεβατοκάμαρα. Το αδειανό κρεβάτι, δίπλα στο δικό μου, μου θύμιζε πά-λι τη Σαρίτα.

Θέλησα να προσευχηθώ γι' αυτήν, αλλά οι λέξεις δε βγαίνουν από τα χείλη μου...  
Πλάγιασα άφροντας άναμμένο το φως. Γιατί το σκοτάδι δυνάμει τις τέψεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Α'

Τ' άλλο πρωί, λίγο μετά τις 6, πήγα με τ' αυτοκίνητο στο μέρος που σπηνόταν η γέφυρα. Κουδεντία-σα με τον αρχιεργάτη. Ο Τζάκ είχε κάνει πολύ καλή δουλειά, στην άπωση μου. Είχαν ισοπεδώσει οι δυο όχθες του ποταμού κι' ήταν ήδη στημένες αρκετές κολώνες από μπτον.

«Έκανα ένα γύρο, κυττάζοντας τους εργάτες που δουλεύανε. «Υστερα είδα να φτάνη ολόταχως τ' αυτοκίνητο του Τζάκ.

Σταμάτησε σε μικρή απόσταση, κατέβηκε κι' ήρθε προς το μέρος μου, χαμογελώντας δλο χαρά.  
Γεια σου, Τζέφ! μου είπε. Είμαι ένθουσιασμένος που σε ξανα-βλέπω! Κανόνισες λοιπόν, τα ζητή-ματά σου;

Τούφριζε το χέρι κι' απάντησα: —Ναι, τα κανόνισα. Κι' έχω μια εκπληξη για σένα. Μπορώ να προμηθευτώ όλο το άσφάλι που θα χρειαζαίτο κατά 2 τοις 100 φτηνότερα από τις τιμές που μ'ας προ-τείνουν.

Ο Τζάκ γούρλωσε τα μάτια του. —Όποτε βούλευσε λοιπόν, εκεί που πήγες; απόρησε. Έγώ νόμιζα πως είχες ν' ασχοληθείς με μία προσωπι-κή σου υπόθεση.

—Έγώ βούλευα συνεχώς, γέρο-μου... Λοιπόν, σ' άρεσει η πρό-τασή μου; Θα έχουμε 25 χιλιάδες δολάρια οικονομία.

—Ρωτάς αν μ' άρεση;... Για πέπς μου όμως περισσότερες λεπτο-μέρειες...  
Αφού τούδωσα όλα τα στοιχεία, μου είπε:

—Πρέπει να συνεννοηθώ με τους εργολάβους μας, Τζέφ. Πάντως, είναι μια εξαιρετική επιτυχία!... Έχω τώρα λίγη δουλειά εδώ, κι' ύστερα θαρθώ να σε βρώ στο γρα-φείο.

Με συνόδευσε μέχρι τ' αυτοκίνη-τό μου. —Πώς πηγαίνει η Σαρίτα; με ρώτησε.

—Πολύ καλά! Θα πάω να δω το Ζίμερμαν αύριο το πρωί.

Του εξήγησα πως ο Ζίμερμαν ή-θελε να γίνη και δεύτερη γχείρησι.

Μ' άκουγε μ' ενδιαφέρον. Μα κατα-λάβαινα πως η γέφυρα τον ενδιέφε-ρε περισσότερο από κάθε άλλο — και τούδωσα άλλωστε πολύ φυσικό.

—Πώς τα πάει ο Γουέστον; τον ρώτησα.

—Είναι άριστος στη δουλειά του. Γύρισες όμως πάνω στην ώρα. Τζέφ. Γιατί χρειάζεται βοήθεια, κι' εγώ δεν έχω καιρό.

—Καλά. Θα φροντίσω εγώ... —Ο κεύ. Θα τ' άναπαύωμε λοιπόν κατά τις 11.

Κι' ο Τζάκ άπομακρύνθηκε, φω-νάζοντας στον αρχιεργάτη πως ή-θελε να του μιλήσει.

«Ενώ γυρίζα με τ' αυτοκίνητο στο γραφείο, κούταξα το ρολόι του ταμπλό: Ήταν 8 τέταρτο.

Ο Ουίλμπουρ θα έπαιρνε το γράμμα μου στις 8. Τι έκανε τότε;...  
Πρόσεξα πως τα χέρια μου ήταν μουσκεμένα στον ιδρώτα...

Αφού παρκάρισα τ' αυτοκίνητό μου, ανέβηκα στο γραφείο. Βρήκα την Κλάρα και τον Τέντ Γουέστον στρωμένους κι' άλλας στη δουλειά. Με καλωσόρισαν, κι' η Κλάρα μούδωσε ένα σωρό γράμματα, έγ-γραφα, λογαριασμούς και φακέ-λους.

Κάθησα κι' άρχισα να εργάζω-μαι.

Μόνο κατά τις 10, όταν σταμά-τησα λίγο για ν' ανάψω ένα τσι-γάρο, ένασκέφθηκα τον Ουίλ-μπουρ... Ύπρηξε ένα τράνιο για τη Σάντα Μπάρμπαρα στις 10' και 10". Θα τσάιρινε άραγε;... «Ε-νοίωσα ξαφνικά μια επιτακτική ά-νάγκη να το μάθω!

Είχα έτοιμάσει διάφορες σημειώ-σεις για το Τζάκ. Τις καρφίτω-σα όλες μαζί και τις πέταξα πά-νω στο γραφείο του Γουέστον.

—Κάντε μου τη χάρη να τα πά-τε στο Τζάκ, τον παρακάλεσα. Θα τα χρειαστεί. Έγώ θα κάνω τη δου-λειά σας έδω.

—Ευχαρίστας, κύριε Χαλλινταίν, απάντησε πρόθυμα.

Τον κούταξα. Ήταν ένας συμπα-θητικός νέος, γεμάτος ζήλο. Τι κρίμα να μην είμαι κι' εγώ το ίδιο στην ηλικία του!... Μα αυτός δε θα δεχόταν ένα θραύσμα από γι-απωνέζικο βλήμα από πρόσωπο. Δέ-θαμένα μήνες ολόκληρους σ' ένα βάλομο π्लाстикής χειρουργικής, ά-κούγοντας τα βογγητά και τις φω-νές εκείνων που δεν είχαν το απαι-τούμενο κουράγιο για να δεχθούν έ-να καινούργιο πρόσωπο. Δε θαμπε-κε με μία τοξικομανή με άσημνια μαλλιά και με χρυσή φωνή, Ικανή να σκοτώσει έναν άνθρωπο χωρίς να ταραχθή. Δε θα ζούσε κάτω από τη συνεχή άπειλη ενός έκδησμού και δε θα κατάστρωνε ένα σχέδιο δολο-φονίας...

Τον ζήλευα για την τύχη του! Μόλις έφυγε σήκωσα το άκουστι-κό και ζήτησα από την Κλάρα να μου δώσει εξωτερική γραμμή. Πήρα ύστερα τα υπεραστικά κι' έδωσα στην τηλεφωνήτρια τον αριθμό του ξενοδοχείου «Αντερσον. Μου είπε πως θα με ειδοποιούσε, μόλις θα-παιρνε γραμμή.

«Εμεινα καθισμένος, καπνίζον-τας, με το μέτωπό μου μουσκεμένο από ιδρώτα. Περίμενα δέκα μαρτυ-ρικά λεπτά, άσπου να κουδουνίση επίκειλάς το τηλέφωνο.

—Τι θέλετε; με ρώτησε η ίδια άδίστατη φωνή της τηλεφωνήτριας του ξενοδοχείου.

—Να μιλήσω στον Ουίλμπουρ.

—Αδύνατο. Έφυγε.

«Η καρδιά μου σταμάτησε να χτυπά για ένα δευτερόλεπτο.

—Δηλαδή... δε μένει πιά εκεί; είπα. Μήπως έφερε πού πήγε;

—Οχι. Ούτε και με νοιάζει κα-θόλου!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

## «ΙΡΛΑΝΔΙΑ» ΤΟ ΣΕΝΤΟ-ΝΙ ΤΟΥ 'ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΝΟΙ-ΚΟΚΥΡΙΟΥ

Από τις πρώτες ψυχρές του φθινο-πώρου ως την τελευταία κρύα νύχτα του χειμώνα, η ζεστασιά του κρεβατιού εί-ναι το όνειρο των κουρασμένων ανθρώ-πων. Στη γλίσκρη θαλαπύργη της, μπο-ρούν να ησυχάσουν, να διενεργήσουν ν' άφουγκραστούν τη μακρινή φωνή του ά-νεμου, το τραγούδι της βροχής, του ψι-θυρο των πτερυμένων φύλλων, όλα αυτά δηλαδή που συνθέτουν τη γοητεία της χειμωνιάτικης νύχτας...

Στα μάλλινα σκεπάσματα πιά ο νους μας όταν μιλάμε για κολοστρωμένο χει-μωνιάτικο κρεβάτι. Μα, αν απ' αυτά λεί-πει το κατάλληλο σεντόνι δε θα πετύχο-με παρά μόνο μία τρεχιά πείσι. Το σεντόνι συγκεντρώνει τη θερμότητα των μαλλιών σκεπασμάτων και την ενώνει με τη θερμότητα του σώματος, δημιού-ργώντας την ιδεώδη θερμοκρασία για έ-να άνετο, ξεκούραστο ύπνο.

Αλλά για να το επιτύχουμε χρειαζέ-ται το καλό σεντόνι! Το σεντόνι «ΙΡ-ΛΑΝΔΙΑ» της Πειραικής — Πατρακής.

Σταμάει και πάντοτε χιονάτο σταγυμέ-νο 100% από ελληνικό όνιο βαμβάκι, είναι η καλύτερη έγγυση ενός ευχάρι-στου ύπνου. Το σεντόνι «ΙΡΛΑΝΔΙΑ» δίνει άφορησία σε κάθε κρεβατοκάμαρα. Είναι το σεντόνι του ελληνικού νοικοκυ-ριού!

Οι πρώτες μέρες της φυλακής αν-του ήταν φοιχτές. Τον βασάνιζαν ά-νελητα για να μαρτυρήσει τους συν-τρόφους του.

—Άδικα με χτυπάει. Έλεγε στους εξαγριωμένους βασανιστές του. Και σουβελιστό να με κάμει, δεν θα πάρετε λέξη από το στόμα μου!

Πέντε φορές έπεσε στο πάτωμα λι-πόθυμος και καταματωμένος και πέν-τε φορές σηκώθηκε άπράνταχτος.

Όταν ο άνακριτής είδε, πως με τη βία δεν κατάφερε τίποτε, άλλαξε τακτική. Έστειλε τον Βαλντάς ν' άσφυλίσσει, να τον κακοποιήσει, με την έλπίδα να τον άσπασσει κανένα μουσικό. Μα ο Γκονζάλες δεν ήταν τόσο άφελος για να πέσει στην παγί-δα. Κόπνιζε τα τοιγάρα, έτρωγε τις

λικουδίες που τούδερνε ο πονηρός άρ-χιφύλακας, αλλά δεν έβγαζε λέξη ά-πό το στόμα του.

Χωρίς αυταπάτες για τη τύχη που τον περίμενε, ο ηρωικός συντα-γματάρχης, ήξερε πως στο τέλος η γενική άσφαλεία θα τον έστελνε στο στρατοδικείο κι' ένα πρωί δε άντι-μετώπιζε το έκτελεστικό άποστα-σμα.

Αυτά σκεφτόταν ο Πέδρο, όταν άκουσε το τριήμε της σιδερένιας άμπαράς του κελιού του. Ή πόρτα άνοιξε με πάταγο.

—Σήκω, τούπε άγρια ο αρχιφύλα-κας.

Τον πήγαν στο συνθησμένο γρα-φείο, όπου γινόταν η ιερή εξέταση. Τι περίεργο όμως! Για μεγάλη του έκπληξη ο άνακριτής του χαμογέλου-σε.

—Άκουσε, Γκονζάλες, είπα χτυ-πάντας τον φιλικό στον ώμο. Είμαι άποχρωμένος ν' άναγνωρίσω πως ά-πό τα στοιχεία πουχά στα χέρια μου δεν σπνρίζεται καμία σοδαρή κατη-γορία εναντίον σου.

—Είμαι καταγογνόμενος γι' αυτό, το κ. άνακριτά! απάντησε ειρωνικά ο κρατούμενος.

—Μη χαίρεσαι όμως τόσο γρή-γορα! του πέταξε μ' ένα φορημένο χαμογέλο ο ιεροεξεταστής. Ξέρουμε άποδοήστε πως είσαι άσπιντονος έχ-θρος του καθεστώτος. Γι' αυτό μη φρό-νιζεις να σε παρασημοφορήσουμε! Θα δομή άφρόντερα τι θα κάνωμε.

«Όσοτος, παρασημικά, άποφασίσαι να σε βάλουμε σε καλύτερο κελιά, να σου βγάλουμε την άλυσίδα και να σου δώμε δυο φορές την έβδομάδα από μία μερίδα κρέας. Έλπίζω πως θα έκτιμήσεις τη γενναίωφύχια της Κυ. βερνήσεως και θα λύσεις τη σιωπή από την οποία δεν έχεις να κερδίσεις τίποτα!

—Άληθινά, έκράζω την εύγυνη συνήνη μου στ' Κυβέρνηση για την εύνοια που εύσπερήθηκε να μου δει-χθεί, αλλά... λυσιμάρ γιατι δεν έχω να πω τίποτε.

—Πήγαμε τώρα, είπα ο άνακριτής με μία άπότομη κίνηση, κι' όταν σκε-

## ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΕΛΘΑΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ σκεπτική και ύγρη φυλακή του, έμεινος με μία βαρεία άλυσίδα από πόδι, ο Πέδρο Γκονζάλες έσπασε το κεφάλι του, χωρίς να μπορεί να κα-ταλάβει ποιός τον είχε προδώσει.

Την περασμένη έβδομάδα, κατά τις ένδεκα το βράδυ, περνούσε μία από τις πιο ήπιες συνθήκες του Σάντα Κρουθ. Πήγαμε κρυφά στο σπίτι του Γαβριήλ Ακίλερά, όπου είχαν δώσει ραντεβού τα μέλη της επαναστατι-κής επιτροπής. Παλιός άξιωματικός ο Γκονζάλες, συννομούσε με τους έκ-τος νόμου δημοκρατικούς άρχηγούς, για την άνατροπή του στρατηγού Ντακόντα, που κατακυριανούσε το λαό με τη δικτατορία του.

Δεν ήταν διακόσια μέτρα μακριά από το σπίτι του Ακίλερά, όταν οι άστυνομικοί τον έπιασαν τόσο αίφνη-διαστικά, που δεν πρόλαβε ούτε το πιστόλι του να τραβήξει.

Οι πρώτες μέρες της φυλακής αν-του ήταν φοιχτές. Τον βασάνιζαν ά-νελητα για να μαρτυρήσει τους συν-τρόφους του.

—Άδικα με χτυπάει. Έλεγε στους εξαγριωμένους βασανιστές του. Και σουβελιστό να με κάμει, δεν θα πάρετε λέξη από το στόμα μου!

Πέντε φορές έπεσε στο πάτωμα λι-πόθυμος και καταματωμένος και πέν-τε φορές σηκώθηκε άπράνταχτος.

Όταν ο άνακριτής είδε, πως με τη βία δεν κατάφερε τίποτε, άλλαξε τακτική. Έστειλε τον Βαλντάς ν' άσφυλίσσει, να τον κακοποιήσει, με την έλπίδα να τον άσπασσει κανένα μουσικό. Μα ο Γκονζάλες δεν ήταν τόσο άφελος για να πέσει στην παγί-δα. Κόπνιζε τα τοιγάρα, έτρωγε τις

φθες καλύτερα, τα ξαναλέμε.

Το κελιά που τον έβαλαν, είχε περισσότερα από άλλα, αλλά ήταν βρω-μερό! Τώρα ο Γκονζάλες, χωρίς άλλες σκέψεις, μπορούσε να περπατήσει έλεύ-θερα. Καθώς περιεργάζονταν τη νέα του κατοικία, είδε μ' ευχαρίστηση πως ήταν εύκολο να φτάσει ως το φεγγίτη. Άνέθηκε λοιπόν στο σκαμνί που κι' έφτασε ως εκεί. Ο φεγγίτης ήταν φραγμένος από χοντρά σκουριά σμένα κάγκελα. Τα τζάμια ήταν θαμ-νά από τις σκόνες και τις άσπες.

Κατέβηκε από το σκαμνί, έπεσε στο στρώμα που και βυθίστηκε σε στοχασμούς. Προσπαθούσε να ξεδια-λύει τη στάσι του άνακριτή. Η ώρα προχωρούσε. Άκούστηκε η σάλπιγγα του γειτονικού στρατώνα, που ση-μαίνει σιωπητήριο. Ο Γκονζάλες θυ-μήθηκε τότε την ύποχρησή του. Ση-κώθηκε και σκαφώθηκε για να κλει-ση το φεγγίτη. Μα μόλις έπιασε το παραθύρο έβλεπε τον άσπασμα. Έπρεπε να γρήγορα έξω τη σκουμένα σκάλα και σε λίγες στιγμές τα πόδια του πα-τούσαν το έλευθερο χώμα του δρόμου. Μόνος μέσα στη βαθεία άσέληνη νύ-χτα, άναπνεύσε ήδονικά τον καθαρό άέρα. Με βήματα αόρατα ξεμάκρυνε από τη φυλακή, σπριφουρίζοντας όλοένα και προσπαθώντας να κρυφί-κάτω από τις σκιές των δέντρων. Έ-νοιασε μία χαρά τόσο τρελή, πο-μείοιζε με μεθύσι.

Για κάποια ώρα προχωρούσε με γοργό βήμα. Πέρασε από έρημους δρόμους, μπήκε σε σκοτεινά σοκάκια, σκεκότε σε σκιερές γωνίες κι' ά-φουγκραζόταν. Τίποτε. Πήρε θάρρος και τάχυνε το βήμα του. Δυο βρο-μώκια άκούσε και άβ ραϊσκόταν στην πόρτα του Ακίλερά. Τώρα όμως έ-πρεπε να προσέξει πολύ.

Για κάποια ώρα προχωρούσε με γοργό βήμα. Πέρασε από έρημους δρόμους, μπήκε σε σκοτεινά σοκάκια, σκεκότε σε σκιερές γωνίες κι' ά-φουγκραζόταν. Τίποτε. Πήρε θάρρος και τάχυνε το βήμα του. Δυο βρο-μώκια άκούσε και άβ ραϊσκόταν στην πόρτα του Ακίλερά. Τώρα όμως έ-πρεπε να προσέξει πολύ.

Τρούπωσε πίσω από ένα γκρεμισμέ-νο τοίχο και περίμενε. Ξαφνικά από την άκρη του δρόμου άκούστηκαν βήματα. Μέσα στο πυκνό σκοτάδι διέ-κρινε μερικές σκιές που γλιστρού-σαν προς το μέρος του.

—Σημνοβόσια! μουρμούρισε δαγ-κάνοντας τα χείλη του. «Οχι, δεν θα τους εύχαριστήσω! Άς με ξα-ναπίσω!

Χωρίς να διστάση, άρχισε να άπο-μακρύνεται γρήγορα. Ταυτόχρονα μία σκέφι πέρασε σαν άστραπή από το μυαλό του: Να μη τον πιάσουν ζων-τανό!

«Έφτασε στη γέφυρα που ήταν τριάντα μέτρα πάνω από τα νερά του ποταμού, που χώριζε στα δυο τη Σάντα Κρουθ.

Τότε στάθηκε στη μέση και βρον-τοφώνησε:

—Περιττό να κρούεστε! Χάσατε το παιχνίδι! Δεν θα με πιάσετε αυτή τη φορά ζωντανό!

Οι άστυνομικοί έτρεξαν να τον συλλάψουν. Δεν υπήρχε ούτε η πα-ραμικρή πιθανότητα να τους ξεφύγ-η. Μια σφαίρα σφύριξε κιόλας στ' αυ-τιά του.

Ο Γκονζάλες πήδησε τότε πάνω στα κάγκελα γεφυρας.

—Ζήτη η έλευθερία! φώναξε.

Ήταν μία θριαμβευτική κραυγή που έκοψε στα σάλπιγγα τη σιωπή της νύχτας.

Οι άστυνομικοί άρμωσαν να τον σπαστήσουν, μα δεν πρόλαβαν. Ο Γκονζάλες έπεσε στο ποταμό.

«Όλες οι έρευνες που έγιναν για να βρουν το πτώμα του ήταν χα-μένες.

Ο Πέδρο Γκονζάλες δεν είχε πνι-γί. Ή έλευθερία κέρδιζε ένα άνω-νιστή, που στάθηκε ανώτερη πρω-τόπαρος στο γκρεμισμένο της πυρ-νίας.

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ



Ένα χέρι πέρασε άνάμεσα από τα δίερα μία χοντρή λίμα...



Μα αυτά δεν τον έμποδισαν να δει ή εύχαρίστησι, πως το κελιά του βρισκόταν στο πρώτο πάτωμα κι' έ-λεπε προς το δρόμο. «Αν έσπαζε τα κάγκελα...»

Όταν ήθε ο Βαλντάς ο άρχιφύ-λακας, ο Γκονζάλες τούπε:

—Κάνει φοιχτή ζήτη έδω μέσα! Μήπως μπορούμε στα μέτρα έπιελ-κειας να προσθέσουμε και τ' άνοιγμα του παραθύρου για λίγες ώρες τη μέρα;

—Μά τη πίστι μου, του άπεκρίθηκε ο άρχιφύλακας, δεν ύπόκει λόγος να μη τ' άνοίξουμε. Μονάχα να βού ό. ποσέθης, πως τη νύχτα θα το κλει-νής για να μην έχω φασαρίες με το διευθυντή.

—Σου ρό ύποσχομαι

Χωρίς να χάση καιρό ο Γκονζάλες σκαφώθηκε πάλι στον φεγγίτη και τον άνοίξε. Ρούφηξε άπληστα το κα-θόρο άέρα!

## Η «ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΒΙΩΝ»

Οι τρώσιμοι της πιο έπικιν-δυνει και από τις τινύσεις

ΕΝΑ παλιό κτίριο με τούδα της Οδούσικτων, στεγάζει τα πιο παράενα όντα που πλανήτου μας. Άντισσα στα δισεκατομμύρια των άφροντων μικροβίων. Μερικές άποστολές συνιστούν από μια καθή τηταία με τη λέξεση μικροβίωση. Άποστολές πρπει να έμμελοισθ όλόκληρο το προσώπου. Πρόκειται για μικροβία έξαιρέτικα, επικίνδυνα, που μπορούν να προκαλέσουν φερέρες άσθενείες. Καλλιέργειες άκτινώντων μικροβίων, όμως, άποτελούνται στα σχολεία για το μάθημα της χημείας, ή και σε ι-δρύετα.

Η άποστολή γίνεται με ειδικά τα χυρονομικά έμματα. Μία καλλιέργεια δισεκατομμύριων μικροβίων έάν πιά-ται μεγαλύτερο χώρο από ό,τι ένα γα-πάκι άκτινώνης. Για άσθενεία, όμως, από το χαπάκι τούσπεταται μέσα σε σειρά δλοκλήρη από κουτιά, που είναι τό ένα μεγαλύτερο από το άλλο, σε

τη διαδίσσι και την άναπαράγυή του.

Με τους μικροοργανισμούς αυτούς προσφαστούνται τα έπιστημονικά έ-δρυματα όλου του κόσμου που θέλουν να κάμουν πειράματα πάνω σε άοι-σμένα μικρόβια. Μερικές άποστολές συνιστούν από μια καθή τηταία με τη λέξεση μικροβίωση. Άποστολές πρπει να έμμελοισθ όλόκληρο το προσώπου. Πρόκειται για μικροβία έξαιρέτικα, επικίνδυνα, που μπορούν να προκαλέσουν φερέρες άσθενείες. Καλλιέργειες άκτινώντων μικροβίων, όμως, άποτελούνται στα σχολεία για το μάθημα της χημείας, ή και σε ι-δρύετα.

Η άποστολή γίνεται με ειδικά τα χυρονομικά έμματα. Μία καλλιέργεια δισεκατομμύριων μικροβίων έάν πιά-ται μεγαλύτερο χώρο από ό,τι ένα γα-πάκι άκτινώνης. Για άσθενεία, όμως, από το χαπάκι τούσπεταται μέσα σε σειρά δλοκλήρη από κουτιά, που είναι τό ένα μεγαλύτερο από το άλλο, σε

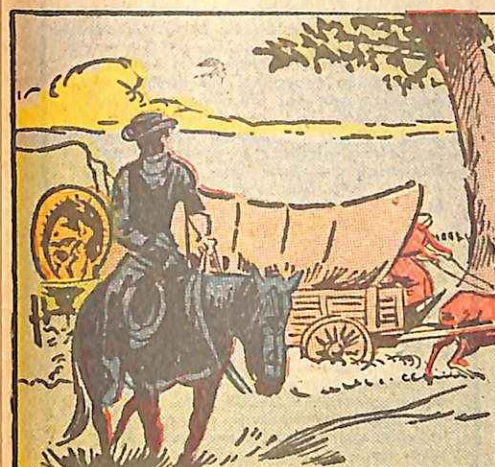
Στην «Τράπεζα των μικροβίων» τού Ουάσικτων βρίσκονται όλα τα μικρόβια κι' όλοι οι ίοι, γαρίονες κτλ., που οι έπιστήμονες γαρίονες κτλ., που οι έπιστήμονες καλλιερ-γεί ως σήμερα. Κάθε τύπος καλλιερ-γεί ως σήμερα. Κάθε τύπος καλλιερ-γεί ως σήμερα. Κάθε τύπος καλλιερ-γεί ως σήμερα.

Τη στιγμή που άνακριτής με μία άπότομη κίνηση, κι' όταν σκε-

στρώμα του. «Έπειτα ξεπλώθηκε και περίμενε μ' άγωνία. Τα μεσάνυχτα ά-κούσε δορυά βήματα. Περούσε η περίπολος. «Υστερα άκούουσε μία βροεία, έπαιλπιγγα τσιπή. Τέλος το ρολόι της έκκλησίας χτύπησε μία φορά. Ο Γκονζάλες ήπθηκε σαν αλ-λουρας στο φεγγίτη και τράβηξε τα λιμωριμένα σίδερα. «Ενα στενό πε-ρσμένο ήταν άνοιχτό άπο κρυφάστου για ένα άδύνατο άσπασμα. Έπρεπε γρήγορα έξω τη σκουμένα σκάλα και σε λίγες στιγμές τα πόδια του πα-τούσαν το έλευθερο χώμα του δρόμου. Μόνος μέσα στη βαθεία άσέληνη νύ-χτα, άναπνεύσε ήδονικά τον καθαρό άέρα. Με βήματα αόρατα ξεμάκρυνε από τη φυλακή, σπριφουρίζοντας όλοένα και προσπαθώντας να κρυφί-κάτω από τις σκιές των δέντρων. Έ-νοιασε μία χαρά τόσο τρελή, πο-μείοιζε με μεθύσι.

Για κάποια ώρα προχωρούσε με γοργό βήμα. Πέρασε από έρημους δρόμους, μπήκε σε σκοτεινά σοκάκια, σκεκότε σε σκιερές γωνίες κι' ά-φουγκραζόταν. Τίποτε. Πήρε θ

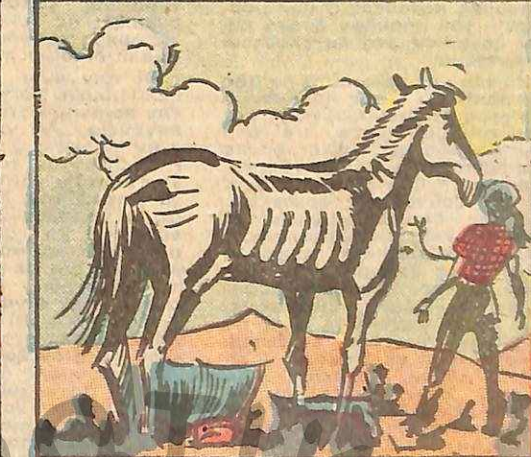
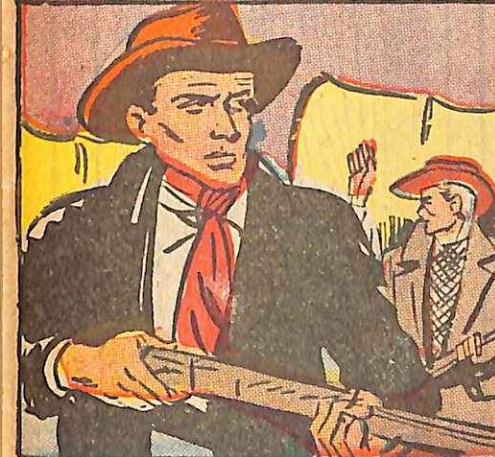




Μία σειρά από άμαξια διέσχισε την ήμερα εκείνη την άπειρη πεδιάδα, που βρίσκεται στη δεξιά όχθη του Μοισουρά και επεκτείνεται ως τα Βραχώδη Όρη. Μέσα στ' άμαξια βρίσκονταν γυναίκες, παιδιά, ηλικιωμένοι άντρες και τα απαραίτητα για κάθε οικογένεια μαγειρικά και άλλα σκεύη. Όλοι αυτοί πηγαίνουν σε μια άλλη περιοχή ελπίζοντας να βρουν εκεί καλύτερη τύχη.

Οι νέοι άντρες οδηγούσαν τα άμαξια ή τα συνοδεύαν καθάλα στ' αλογά τους, έτοιμοι ν' αντιμετωπίσουν κάθε κίνδυνο. Ο ήλιος ηλιοείχε στη δύση του και τ' άμαξια σταμάτησαν οχηματίζοντας ένα μεγάλο κύκλο γύρω από το σημείο όπου θα κατασκηνώναν, για να περάσουν τη νύχτα. Σε μια στιγμή ένας σκοπός είδε μερικούς έρυθροδέρμους να ηλιοείχουν και σήμανε συναγερμό.

Γεμάτες αγωνία οι γυναίκες συγκεντρώθηκαν με τα παιδιά στο κέντρο της κατασκήνωσής, ενώ οι άντρες με τα όπλα τους ταμπουρώθηκαν πίσω από τ' άμαξια. Άκολουθώντας τη γνωστή τακτική τους, οι έρυθροδέρμοι άρχισαν να κάνουν κύκλους γύρω από τους λευκούς και τους έστελναν με τα τόξα τους μια βροχή από βέλη. Μόνο ο άρχηγός τους κρατούσε όπλο.



Μόλις ο Μπόμπ Γκράχαμ έδωσε το σύνθημα, ακούστηκε μια όμορφη νύχτα. Οι σφαίρες τους σκότωσαν μερικούς επιδρομείς και διέλυσαν τους υπόλοιπους.  
— Πρέπει να μείνουμε άγρυπνοι, είπε ο Μπόμπ. Δεν πρόκειται να εγκαταλείψουν τον άγριο. Θα συγκεντρωθούν και θα μας επιτεθούν με μεγαλύτερες δυνάμεις. Και τότε, θα βρεθούμε σε δύσκολη θέση...

Ενώ τα συζητούσε αυτά με τον παλαιμάχο Μόργκαν, η κόρη του τελευταίου, η Μάιν, που καθόταν πλάι του και παρακολουθούσε τη συζήτηση, μπήκε στη μέση και τους είπε σε μια στιγμή:  
— Έχω μια ιδέα... Για να την πραγματοποιήσουμε όμως θα χρειαστεί να μου δώσετε το καλύτερο αλγόνο, που έχουμε, τον Άραπν. Έχω διαβάσει πως οι έρυθροδέρμοι...

...είναι κατά βάθος δειλοί και τρομερά προληπτικοί. Θα χαράξει λοιπόν, πάνω στον κατάμαυρο «Άραπν» με άσπρη μπογιά ένα σκελετό αλόγου και θα εξαπολύσουμε κατά πιν τον «Άραπν» προς το μέρος απ' όπου νομίζετε πως θα έρθουν οι έρυθροδέρμοι. Όταν τελειώσει το χρωματισμό η Μάιν, κρέμασε κάτω από το αλγόνο δύο κάλκινα σκεύη.



Στο μεταξύ οι έρυθροδέρμοι συγκεντρώνονταν τις δυνάμεις τους κάτω από τις διαταγές του μεγάλου τους αρχηγού. Ο «Αγέρωχος» Άετος, έτοιμαζόταν για τη μεγάλη επίθεση, όταν ξαφνικά είδε μέσα στη νύχτα το φάντασμα ενός αλόγου, που κάλπαζε στο φως του φεγγαριού.  
Αυτό ήταν αρκετό για να πιστέψει πως τα πνεύματα του έστελναν ένα κακό μήνυμα.

Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Ήταν το φάντασμα του αλόγου του πατέρα του, που είχε σκοτωθεί σε μια μάχη με λευκούς. Ο «Αγέρωχος άετος» διέκρινε καθαρά το σκελετό του αλόγου, που κάλπαζε ακρατικό λετό του αλόγου, κάνοντας ένα δαιμονιακό στην πεδιάδα, κάνοντας ένα δαιμονιακό θόρυβο, (αυτών που προέκυψαν τα δύο κάλκινα πιάτα, που του είχε κρέμασει η Μάιν). Το θέαμα αυτό...

...σκόρπισε τον πανικό στο στρατόπεδο των έρυθροδέρμων και τους έκανε να τραπούν σε άτακτη φυγή. Έτσι οι λευκοί γλύτωσαν από ένα σοβαρό κίνδυνο και δεν παρέλειψαν όλοι να συγχαρούν τη μικρή Μάιν, για το έξυπνο τέχνασμα της. Όσο για τον «Άραπν», ένα δυνατό σύμβολο του κυρίου του ήταν αρκετό να τον κάνει να ξαναγυρίσει κι' αυτός θριαμβευτής στο στρατόπεδο.



ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΟΠΟΥΛΑ ΡΟΖΑΛΙΑ

ΉΤΑΝ μια φορά, κι' έναν καιρό ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα, που είχαν ένα κοριτσάκι, δυο φορές σαν την αυγή.  
Όπως η αυγή μεταμορφώνεται σε μια ώρα ήμερα, έτσι και η πριγκηποπούλα Ροζαλία, μεγαλώνοντας, γέμιζε από ομορφιά και καλωσύνη.  
Η μόνη της χαρά ήταν να συνοδεύει τη μητέρα της στα σπείρια των φτωχών και των άρρώστων και να τους βοηθάει.  
Η Ροζαλία γελούσε με τη χαρά του λαού της κι' έλαίνε με τον πόνο του.  
Οι μέρες περνούσαν κι' η πριγκηποπούλα μεγάλωνε και έδινε σαν το λουλούδι, που το γαϊδουράκι ο ήλιος. Το γαϊδουράκι δεν έλειπε από τη γειτνίαση.



— Χτές τη νύχτα ο άερας έκανε κομμάτια τη βάρκα μου!... της είπε ο υπάλληλος-θωμάς.

Λάτι με άδειο το σακκουλάκι της. Πώς όμως θα παρουσιαζόταν στο χορό; Τι βάλανε στη μητέρα της;  
Τα μάτια της γέμιζαν δάκρυα!

Ο χορός θα δινόταν ύστερα από δυο μέρες, κι' άρχισαν να στολίζουν το παλάτι. Η πριγκηποπούλα κλειδώθηκε στο δωμάτιό της μόνη με τον καμμένο της.  
Ανοίξε κατόπιν τη ντουλάπα της. Είχε, βέβαια, πολλά φορέματα, αλλά κανένα κατάλληλο για χορό. Είχε ωστόσο ένα ωραίο ρολό τολινό φορεματάκι, δίχως στολίδια και δαντέλλες. Άλλα τα κοσμήματα;

Ο ύπνος της ήταν ανήσυχος κείνη τη νύχτα. Κι' η μέρα της γιορτής έφτασε. Κατά το βρόδυ μπήκε στο δωμάτιό της η ακόλουθός της. Ήρθε να τη βοηθήσει να ντυθεί.

Κι' η μέρα της γιορτής έφτασε. Κατά το βρόδυ μπήκε στο δωμάτιό της η ακόλουθός της. Ήρθε να τη βοηθήσει να ντυθεί.



— Τώρα τη υπάλλη την έχει ο Ύφαντης! Πασπύει στον Άοισειδή Παπαζόγλου, που κατεβαίνει απ' τα δεξιά...  
(Το Β. Χριστοδωρίδου)

Ποιά όμως ήταν η έκπληξη της, όταν τη βρήκε να μακραίνει λιγάκι το ρολό τολινό φορεματάκι!  
Με λίγα λόγια η Ροζαλία της εξήγησε πως έδωσε τα χρήματά της. Η ακόλουθος δάκρυσε από συγκίνηση κι' έντυσε την πριγκηποπούλα με το ρολό φορέμα.  
— Περιμένετε με να σας φέρω και κανένα λουλούδι, της είπε.  
Και κατέβηκε στον κήπο.  
Άλλοιμονο! Οι κηπουροί είχαν κόψει όλα τα λουλούδια για να στολίσουν τα σαλόνια του παλατιού.  
Το φεγγάρι πλημμύριζε σιγά-σιγά με το φως του τόν ουρανό. Τα λεπτά χοροαόκια του πάρκου γυάλιζαν σαν μικροσκοπικά σπαθόκια μέσ' στο σκοτάδι. Οι κλωστές ενός μπαρμπακιού είχαν κρεμαστή πάνω σε μια άγριοτριανταφυλλιά και χρυσίζαν σαν ένα ούρανο ύψασμα.  
Με πολλή προσοχή η ακόλουθος έκοψε το ανθισμένο κλωνάρι, έτσι όπως το είχαν περιπλέξει τα χρυσά μυρμήδια μπαρμπακιού.  
Η ακόλουθος στόλισε, τότε το κεφάλι της πριγκηποπούλας με τα άγριοτριανταφυλλιά, και οι κλωστές του μπαρμπακιού υπερδεύθηκαν με τα μαλλιά της Ροζαλίας, με τις ώρες μπαρμπακιού της.  
Επάνω στο κάθε λευκό γοβάκι, της κάθισε κι' από ένα μπαρμπακιό ρολό και οι κλωστές του μπαρμπακιού καθώς έφεταν πάνω στο γοβάκι έμοιαζαν με κέντημα.  
Σταγόνες από τη δροσιά της νύχτας βροίσκονταν ακόμη ανάμεσα στα τριανταφυλλόκια. Οι σταγόνες γλύστρησαν πάνω στα μαλλιά, στο λαιμό της, κι' έμοιαζαν με μαργαριτάρια.  
Βουδ' από θαυμασμό και από έκπληξη, η ακόλουθος έσφιξε τη χείρα της και φώναξε:  
— Είστε πιο ωραία απ' όλες τις ωραίες!

Η δαμάσκηνα άναγγελλε με τον έθνικό ύμνο την είσοδο των βασιλέων. Όλες οι κυρίες που ήταν προσκαλεσμένες φορούσαν βελούδινες και μεταξένες τοσαλέντες και ήταν στολισμένες με διαμάντια, ρουμπίνια και μαργαριτάρια.  
Όλοι και όλες περίμεναν να εμφανιστεί για πρώτη φορά σε χορό του παλατιού η πριγκηποπούλα. Κανείς όμως δεν περίμενε να δει τέτοια ομορφιά! Έμοιαζε με νεράιδα!

Πήγε κοντά στον πατέρα της και στη μητέρα της και σε λίγο άρχισε πρώτη το χορό μ' έναν πριγκίπα.  
Ήταν κι' αυτός ωραίος και καλόκαρδος σαν την ίδια. Όταν τους είδαν να χορεύουν μαζί, όλος ο κόσμος ευχόθηκε να γίνουν ζευγάρι σ' όλη τους τη ζωή.

Όταν τελείωσε ο χορός, η βασίλισσα φίλησε την κόρη της και την ρώτησε:  
— Ποιος μεγάλος καλλιτέχνης κέντησε το φορέμα σου, κόρη μου;  
Τη στιγμή εκείνη τ' άγριοτριανταφυλλόκια έγειραν κι' έπεσαν. Οι κλωστές του μπαρμπακιού σκόρπισαν και οι σταγόνες της δροσιάς, τα «μαργαριτάρια» είχαν στεγνώσει.  
Έτσι έμεινε το τολινό, ρολό φορεματάκι, μόνο του, δίχως στολίδια.  
— Αυτός ο καλλιτέχνης, μητέρα μου, είναι ο καλός Θεός! είπε στη μητέρα της, η πριγκηποπούλα.  
Η βασίλισσα κατάλαβε και δέ μίλησε. Είπε όμως στον πριγκίπα, που της ζητούσε το χέρι της Ροζαλίας:  
— Δέχομαι, πριγκίπά μου!  
Έτσι, σε δυο μήνες, μαζεύτηκε μια Κυριακή κάτω από το παλάτι χιλιάδες λαός για να παραστέι στους γάμους της αγαπημένης του πριγκηποπούλας που δεν εύρισκε την ευτυχία του κόσμου στα ωραία φορέματα και στα κοσμήματα, αλλά στις καλές πράξεις!

Οι γάμοι έγιναν μεγαλόπρεπα κι' έζησαν αυτοί καλά κι' έμεις καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ







ΔΑΕΥΤΩΡ.



LEADENHALL ST. LONDON E. C. 3, ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες του εσωτερικού και του εξωτερικού, ηλικίας 17 — 21 χρόνων, που ν' αγαπούν τα ταξίδια και τα σπορ, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΜΙΜΙΣ ΜΑΡΑΚΙΣ και ο ΒΙΡΟΝ ΒΕΝΑΣ, M/V LADY DOROTHY Co AN-DREADIS (U. K.), LTD 52 LIME ST. LONDON E. C. 3, ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 16 — 19 χρόνων.

#### ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΑΝΝΟΥΣΚΑ και η ΛΙΛΟΑ, CHANGIR CAD. PLATIN AP. No 9—1112 ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το εξωτερικό.

Η ΛΕΝΑ ΜΕΛΕΤΕ, 64 LEURA GROVE, HAWTHORN EAST, VICTORIA, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 27 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΑΝΝΟΥΛΑ και η ΚΟΡΙΝΑ, 288 SYMINGTON AVENUE, TORONTO, ONTARIO, CANADA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Αίγυπτο και απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 30—35 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελε επακολουθήσει.

Η ΕΛΣΑ ΜΑΡΑΚΙ, 25 GLENVIEW ST. PADDINGTON, N. S. W., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη. Το ίδιο ζητεί και η φίλη της ΜΑΡΙΑ ΜΑΥΡΙΔΟΥ, για την οποία ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Η ΜΙΣ ΚΟΣΤΑ, 57 LEYDS ST. JOUBERT PARK, JOHANNESBURG S. AFRICA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, ηλικίας 32—42 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Η Γ. ΔΙΜΑ, (23 χρόνων), NARELLAN HOUSE CANBERRA A. C. T., AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες κατά προτίμηση με ναυτικούς, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΡΕΝΑ ΒΑΣΙΛΙΔΟΥ ΤΑΚΣΙΜ ΤΑΡΑΝ CADDISI No 24) 3 ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 18 — 21 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΛΙΝΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, (19 χρόνων), και η ΡΕΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, (18) TARLABASI, BEYOGLU, KIRMAN, SOK. No 314 ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 22 — 26 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό δ,τι ήθελε προκύψει.

#### ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ΚΟΥΓΙΟΝΙΣ C. (24 χρόνων), SUE SITY, VIA CAVRANURRA N. S. W. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ευπαρουσίαστες, από την Θεσσαλονίκη ή τα περίεργα αυτής, με σκοπό το γάμο.

Ο JOHN MAKRIDES, No 7 CLARE STREET, BLACKBURN, MELBOURNE, AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό τη μετανάστευση και το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΧΡΗΣ ΖΑΦΕΙΡΟΣ, 149 RESERVOIR ST. SURREY HILLS, SYDNEY, N.S.W., AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ευπαρουσίαστες, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας και δ,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει.

Ο ΑΝΓΕΛΟΣ ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ, P.O. BOX 226, JEDDAH SAUDI ARABIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, κατά προτίμηση από την Ελλάδα και την Κύπρο.

Ο Μ. Κ. ΦΕΡΒΕΡ, 1471 DEDFIELD ST. LA CROSSE, WISCONSIN, USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, στην αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και παλαιών νομισμάτων.

Ο ΝΙΚΟΣ ΠΑΡΙΣΙ, (25 χρόνων), 80 COOPER ST. WATERLOO, SYDNEY, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με αναγνώστριές μας απ' όλο τον κόσμο.

Ο ΚΟΣΤΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ, 254 CLARENDON ST. S. MELBOURNE, AUSTRALIA, VIC., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—19 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΑΤΣΑΚΙΣ, (30 χρόνων), 73 BURNELL ST. W. BRUNSWICK MELBOURNE, AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο DON CONOMY (24 χρόνων), και ο CHRIS PAPADAKIS, (30 χρόνων), 38 PETRIE TERRACE, BRISBANE, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το εσωτερικό, ηλικίας 17—22 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο DENNIS CALAU, 24 GREENHILL ST., CASTLEMAINE VIC. AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο G. ARGIROΣ και ο H. ΚΟΝΙΔΕΣ, Co BSD MESS, MOUNT QLD, AUSTRALIA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο J. ΣΑΡΑΝΤΙΣ, (26 χρόνων), 187 LONSDALE ST. MELB. VIC. AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με χήρες και δεσποινίδες, με σκοπό δ,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.



#### ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΑΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ



Με την Νέαν Βιολογική Μέθοδο των μεγαλύτερων ξένων επιστημόνων που εφαρμόζεται μόνον εις το 'Ινστιτούτον ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ και με τα παγκόσμιως άγνωστιστά Καλλυντικά California έθεραπεύθησαν ΑΜΕΣΩΣ χιλιάδες Κυρίες, και δεσποινίδες από σπυριά 'Ακμής, Λέκιδες, Φακίδες, Ρυτίδες, Μαύρα στίγματα, Διαστολήν πόρων, Πλαδάρωσιν, 'Αφυδάτωσιν.

Και έσεις Κυρία μου και δεσποινίς μου μὴν σπαταλάτε άδίκά τον καιρόν σας. 'Επισκερθείτε το 'Ινστιτούτον ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ που σάς αναλαμβάνει ΥΠΕΥΘΥΝΑ για κάθε δυσμορφία του σὸς προσώπου σας. Είς το 'Ινστιτούτον ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ εφαρμόζεται η Τελειωτέρα Μέθοδος Ριζικής 'Αποτριχώσεως χωρίς το 'Ελάχιστον 'Ιχνος. Στήθη Πλαδωμένα γίνονται ΝΕΑΝΙΚΑ άνευ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΩΣ.

'Επιστημονικόν 'Ινστιτούτον Αισθητικής ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ Πλατεία Καπνικαρέας 8 - 'Αθήναι - Τηλ. 25.562 ΩΡΑΙ 10 - 2 και 4,30 - 8 ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

#### Π. Γ. ΔΡΑΚΟΣ Α.Ε.

Ό,τι χρειάζεται το σπίτι για να είναι άνετο και ευχάριστο.

#### Ηλεκτρικοί Θερμοσίφωνες ΙΣΘΛΑ

ΑΘΗΝΑΙ: ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 5 και ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 15  
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΦΙΛΩΝΟΣ 37 και ΝΟΤΑΡΑ  
Καταστήματα για Νοικοκυραίους!

ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο JAMES TRIFON, 833 BOX KINGSTON ONT. CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΛΕΡΟΣ, RUE GENERAL DE GAULLE 3, FONTENE I, EVEQUE, BELGIEQUE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το εσωτερικό και απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση φτωχές και ύψηλο άναστήματος.

Ο G. GERMANOS και ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΝΑΥΤΙΔΗΣ, 7 HALL ST. SUNSHINE, VIC. AUSTRALIA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες ηλικίας 18 — 24 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο STEFANOS TATANOS και ο ΡΑΝΟΣ ΜΙΡΙΑΔΕΣ, P. O. BOX 910 ATARA, CAIRO, UAR, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό δ,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο GRIGORIOS LOUMPOS, (25 χρόνων), 25) 33 LOUIS ST. DEDFERN SYDNEY AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16 — 22 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο G. ANTONAKOPOULOS, (26 χρόνων), 333 LOUIS ST. REDFERN SYDNEY AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17 — 23 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΙΩΣ, (23 χρόνων), 23 FOSTER ST. GELONG VIC AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18 — 22 χρόνων, που θέλουν να μεταναστεύσουν στην Αυστραλία, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΜΑΚΟΣ και ο STRATIS ANDRIOTIS, EL ZASHER DARFUR, THE REPUBLIC OF THE SUDAN, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και την Αγγλία στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Τρεις φίλοι ο JOHN DIMITRAKOPOULOS, ο G. KOLIVAS και ο A. VRETTOS, 36 FERRARS ST. ALBERT PARK VIC. MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες του εσωτερικού και του εξωτερικού, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό το γάμο.

Ο G. KOUTSAFTAKIS, 22 SHAGARET EL DUR ZAMALEK, CAIRO, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα ανεξαρτήτως ηλικίας, κατά προτίμηση από την Κρήτη, με σκοπό τη μετανάστευση και το γάμο.

Δύο φίλοι ο LAKIS SOURIS και ο MARIO SILLAS, PRIMO VIALE MALATESTA No 5 P) SO ANTONELLI VOMERO, NAPOLI, ITALIA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες από την Αθήνα και Πειραιά.

Ο NICK PSILLAS, AIR MENS MESS R. CAF. ST. GOLD LAKE, ALTA CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες τελειοφορούς Γυμνασίου, ηλικίας 18 — 20 χρόνων στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΟΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, (24 χρόνων), 33 LOUIS ST. REDFERN SYDNEY AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες ηλικίας 17 — 23 χρόνων με σκοπό δ,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο WILLY ZOFIADIS, (30 χρόνων), KOLN FLITZARD PAULINENOF ST. 30 GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΑΣΟΣ ΠΕΡΔΙΟΣ, (19 χρόνων), 124 AMESS ST. N. CARLTON VIC AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17 — 20 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΔΙΜΟΣ ΚΑΣΑΝΤΖΙΔΗΣ, SAARBRUKEN LUISENTHAL ST. DES 13 JANUAR 265, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες κάτω των 22 χρόνων, κατά προτίμηση από την Θεσσαλονίκη, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ALEX FILIPPOU, 56 BRUNSWICK ST. FITZROY ST. MELBOURNE VIC. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16 — 19 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ν. ΒΑΚΑΛΙΣ και ο Ν. ΣΤΑΘΙΣ, CANELA PLEURIE, 29 CORTLAND ST. MOUNT VERNON N. Y., USA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες ηλικίας 18 — 21 χρόνων, στην αγγλική ή γαλλική γλώσσα.

#### ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΟΓΚΑΣ, Καλλιφρονά No 6, 'Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΠΑΝΗΛΙΟΥ, Κοσκινά, 'Αρχαία 'Ολυμπία, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες από το εσωτερικό.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΟΝΤΣΟΥΚΟΣ, (19 χρόνων), Καρυταίνης 9, 'Αθήναι, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αμερική και τον Καναδά, με σκοπό τη μετανάστευση και δ,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει.

Ο ΤΟΛΗΣ ΚΑΡΙΝΟΣ, (17 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικών, 'Αθήναι, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 13—17 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΑΜΑΝΤΕΠΟΥΛΟΣ, B. Σοφίας 124, 'Αμπελόκηποι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και το εξωτερικό, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΣΠΥΡΟΣ Π. ΤΣΟΥΤΣΟΥΡΑΣ, 'Ακρίτα No 50, Καλαμάτα, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με αναγνώστριές μας απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Μ. ΣΙΦΩΝΙΔΗΣ, 'Αγίου Δημητρίου No 11, Ρόδος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη μετανάστευση.

Ο ΚΩΣΤΑΣ και ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΝΙΩΤΗΣ, 'Ασκληπιέων Βούλας, Βούλα, 'Αθήναι, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17 — 25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΑΤΣΑΡΗΣ, (22 χρόνων), Καψαμπέλη 3, Γιαννιτσά, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αμερική, με σκοπό τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ, (18 χρόνων), Μίνως 19, Ρέθυμνον, Κρήτη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με αναγνώστριές μας, που λατρεύουν την ήθοιο Τζέιν Κάρεζ.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΣΟΥΜΠΟΣ, Μυρόδουσις 'Ερινός, Πάτρα, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΣΑΚΗΣ ΠΑΝΤΟΥΒΕΛΛΗΣ, (18 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικών, 'Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14—17 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ, (19 χρόνων), Ζοριπά 29, Περιστέρι, 'Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από την Αθήνα, ηλικίας μέχρι 18 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΤΑΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ και ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Καλέτη 33, Καρδίτσα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων.

Ο Κ. ΦΑΤΙΤΣΗΣ, (16 χρόνων), Π. Ράλλη και Κλεοπάτρας 1, Νίκαια, Πειραιεύς, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαιτέρως από τη Γερμανία, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Β. ΣΤΡΑΛΛΗΣ, (29 χρόνων) και ο Ε. ΓΚΑΒΡΑΔΙΝΑΣ, (27 χρόνων), 'Αδριανού 112, 'Αθήναι, GRECE, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες από την Κύπρο, Αίγυπτο και τη Γερμανία, με σκοπό τη δημιουργία μιας φιλικής γνωσης.

Ο ΝΙΚΟΣ ΤΣΑΚΑΛΙΔΗΣ και ο ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΛΛΙΔΗΣ, (27 χρόνων), Σταδίου No 3, 'Αθήναι, GRECE, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αμερική, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

#### ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Η γνωστή κομμάτια της 'Αγ. Παρσκεικής Σοφίας αναχωρεί διά Παρισίων την 9ην Νοεμβρίου όπως παρακολουθήσει το διεθνές κομμωτικό φεστιβάλ. Έπισημοφ 20 Νοεμβρίου 1960.

#### Ρούχα Χιονάτα!

Τα καθαρότερα ρούχα είναι πλυμένα με ROL. Γιατί μόνον το ROL αφαιρεί από το Ρούχο δ,τι έχει εισχωρήσει βαθειά μέσα στην ύφανση και του δίνει πραγματικά νέα όψη.

#### Χέρια Βελούδινα!

Τα ωραιότερα χέρια χρησιμοποιούν ROL με 07. Αυτή είναι η απόδειξη της ανωτερότητας του ROL. Γιατί το 07 ή αληθινά επαναστατική προσθήκη μέσα στο ROL έχει την ικανότητα να προφυλάσσει και τα άδρότερα χέρια.

(ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ)

Για Μαμά Για Πρετι Για Κουρίες  
**ΕΥΘΥΜΙΔΗΣ**  
ΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ  
Είσε μελοζοις Κολοκοινη Αθλου Εργαζών Βαβ Κληνινω Σωρ Ροζ



ΜΕΤΑ το φαγητό, ο Ζωρζ Λαρνέ αποχαιρέ-  
τουςε συνήθως διακριτικά τη γυναίκα του κι'  
έφευγε. Τότε η 'Ελένη άφινε το βιβλίο, που έ-  
κανε τάχα πως διάβαζε...

Αυτό έγινε και σήμερα. Με τη διαφορά ό-  
μως πως, πριν φύγει, ο Ζωρζ ρώτησε τη γυ-  
ναίκα του:

— Τι έχεις να κάνεις σήμερα τ' απόγευμα;  
— Δεν ξέρω. 'Ισως πάω για κάτι ψώνια.

— Αν βρέχει όμως...

— Αν θα βγής έξω, μην αργήσεις να γυρί-  
σεις, γιατί έχω καλεσμένους απόψε. Δε θάχης  
ν' ασχοληθείς εσύ με τίποτα. Έχω δώσει οδη-  
γίες στους υπαλλήλους.

— Ποιους κάλεσες;  
— Δεν τους ξέρεις... Είναι όμως κάποιοι  
που θα σ' ενδιαφέρουν πολύ.

Μόλις τ' αυτοκίνητο του άντρα της έστριψε  
τη γωνία του δρόμου, η 'Ελένη σηκώθηκε δρο-  
σερή, χαρούμενη, κι' έτρεξε να ντυθεί για να  
πάει στο φίλο της.

Είχαν κανονίσει να συναντιώνται κάθε μέρα,  
χωρίς τ' απόγευμα. Έπρεξε στίπτι του, τον άγ-  
κάλλιαζε και του φώναζε: «'Οχι, αγάπη μου,  
δεν ήρθα για να σ' ενοχλήσω. Ξέρω πως έχεις  
δουλειά!» Ξαπλώνονταν στο γιτάκι κι' άνοιγε  
ένα βιβλίο — το ίδιο που κρατούσε και στο  
στίπτι της. Μα εδώ το διάβαζε στ' αλήθεια,  
γιατί ήταν ήσυχη κι' εύτυχισμένη.

Αν η ματιά του φίλου της συναντούσε τη  
δική της, ένοιωσε μια τρελή ευτυχία. Δεν επι-  
ζητούσε μόνο τις στιγμές που λυώναν τα κορ-  
μιά τους στη φλόγα της ήδους. Ήθελε και  
ταυσεράκια, στοργή.

Τί κοινή που είναι η ζωή! Η 'Ελένη είχε  
πάντα στο μυαλό της, από μικρή, ν' αγαπήσει  
έναν άντρα, να του παραδοθεί με την ψυχή και  
το σώμα της. Τα χρόνια περνούσαν και δεν τον  
έβρισκε. Τρείς νέοι από καλές οικογένειες ζή-  
τησαν το χέρι της, μα αυτή άρνήθηκε, γιατί έλ-  
πιζε ν' αγαπήσει κάποιον που δεν είχε γνω-  
ρίσει ακόμα.

Όταν ο Ζωρζ Λαρνέ ζήτησε να την παν-  
τρευτεί, αυτή ήταν πιά 31 χρονών. Και τον θέ-  
λησε για σύντροφο γιατί κατάλαβε πως το παι-  
χνίδι της φαντασίας της την είχε τραβήξει  
πολύ μακριά απ' την πραγματικότητα...

Γνώρισε τον έρωτα 18 μήνες μετά το γάμο  
της όταν συνάντησε τον Κλώντ. Δε διασσε  
τότε ν' απατήσει τον άντρα της... Λοιπόν, αν  
περιέμενε άλλους 18 μήνες θα είχε παντρευτεί  
έκείνον που αγαπούσε! Τί σκληρή ειρωνεία της  
τύχης!...

Είχε σκοτεινιάσει πιά, όταν γύρισε στο στί-  
τι της. Μπαίνοντας στο σαλόνι, ένοιωσε μια  
άδοσιτη ανησυχία. Για ποιο λόγο τάχα;... 'Ι-  
σως γιατί ο Ζωρζ της είχε φανή τόσο ευδιά-  
θετος. Ήταν τόσο σπάνιο να έχει κέφια, αύ-  
τος ο άσυνκίνητος χαρακτήρας!

Κι' όμως, εκείνο το βράδυ, ήταν πολύ διηλι-  
τικός.

— Έεοχη ή τουαλέτα σου! έπτε στη γυ-  
ναίκα του, μόλις μπήκε στο σαλόνι.  
Περνώτας απ' την τραπεζαρία η 'Ελένη εί-  
νε δι' πολλά σεαδίστρια.

— Δεν ήθερα πως κάλεσες τόσο κόσμο...

— Ο Ζωρζ γαμονέλασε.

— Δε θάρουν δλοι, απάντησε. Κάλεσα  
πολλούς, για ναόουν μεοικό. Έπιζώ πάντως  
να είμαστε άκοιτόί...

— Ο πρώτος που έφτασε, έμοιαζε σάν μικρέμ-  
πορος ή υπαλληλίσκος. Φορούσε γυαλιά κι' έ-  
να παλινό σιόκιν. Η γυναίκα του, μιά κοκκα-  
λιάρα, ήταν ντυμένη φανταχτερά και δίγως  
γούστο.

Η 'Ελένη πρόσεξε πως ο άντρας της δεν ή-  
ερε από πρίν τον έπισκέπτι, πως τον έβλεπε  
για πρώτη φορά.

— Α, ο κ. Ζουβενά! έπτε ο Λαρνέ ακού-  
γοντας τ' όνομά του. Χαίρω πολύ...

Συνήκωνες έοοινε μιά ματιά σ' ένα χαοτά-  
κι, που κρατούσε στη φούστα του.

— Σας ευχαριστώ, κύριε, για την ευγενική  
σας πρόσκληση. Ψιθύρισε ο ανθρωπάκος, Α-  
ναρωτιέμαι τί μπορεί να σας ενδιαφέρει το έμ-  
πόδιό μου. Μου γράφατε πως έχετε να μου  
κάνετε μιά πρόταση...

— Ναι και πολύ ενδιαφέρουσα μάλιστα.  
Άφιστε όμως να γνωριστούμε πρώτα. Θα τα  
πάρω στο τραπέζι.

Κι' ο Ζωρζ τράβηξε μιά μολυβιά στο γα-  
τί, που κρατούσε.

Μπήκε ύστερα άλλο ζευγάρι: ένας πέννιτά-  
ος κομψός κι' αβλητικός κι' ή νέα γυναίκα  
του γλυπή σά κοίνο. Ήταν ο κ. και η κ. Πα-  
κετιέ.

— Ζεορά! φώναξε ο Ζωρζ στον έπισκέπτι.  
Πόσον καιρό είχαμε να ιδεοούμε!... Θυμάσαι



—Τα ξέρω όλα, όλα! της  
φώναξε θυμωμένος ο Ζωρζ.

## Η άδοσιτη

τα μαθητικά μας χρόνια, στο λύκειο «Λουί-λε-  
Γκραν»:

Η 'Ελένη ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά  
της. Το λύκειο αυτό βρισκόταν στο Παρίσι, ενώ  
ήξερε καλά πως ο άντρας της είχε σπουδάσει  
στη Μασσαλία!

Ο Ζεορά Πακετιέ σάστισε στην άοχή ύ-  
στερα όως θυθύρισε:

— Ναι, ναι... θυμάμαι...

Ο Ζωρζ τράβηξε άλλη μιά μολυβιά στο  
γαράκι.

— Ηοθάν κι' άλλα ζευγάρια, καθώς κι' ένας  
—δύ άντρες μοναχοί. Μερικά απ' τα έπιθετά  
τους — Ριντάξ, Πακετιέ, Τρουαζέλ — σάν να  
μην ήταν έντελώς άγνωστα στην 'Ελένη...

— Νά καλέσουμε την αστυνομία!... φώναξε  
ο κ. Ζουβενά.

Παρουσιάστηκαν δλοι για μάρτυρες κατη-  
γορίας. Κι' ο Ζωρζ Λαρνέ καταδικάστηκε αύ-  
στηρά, στο άνωτατο όριο της ποινής, για... ά-  
δικο έπίθεσι μετά δίαισπραγιά!

Α. ΜΠΙΡΑΜΠ

88 ΧΡΟΝΙΑ ΔΙΧΩΣ ΑΛΑΤΙ

Η παγκόσμια παραγωγή των ελατωοικειών  
υπολογίζεται γύρω από τα 25.000.000 τόν-  
ους το χρόνο. Λοιπόν, τα ύπονοια κοίτα-  
σματα ελατίου δεν παρουσιάζουν σημεία έξω-  
τλήσεως. Άλλα κι' αν κομπε, έξανατληθούν, ύ-  
παρχει πάντοτε η θάλασσα. Ένα κυβικό μίλι  
θαλασσινού νερού δίνει περί τα 130.000.000  
τόνους ελάτι. Υπάρχουν δε στους ώκεανους  
300.000.000 κυβικά μίλια νερό.

— Έχει υπολογιστεί ότι κάθε άνθρωπος κατα-  
ναλίσκει περί τα 7 κιλά ελάτι το χρόνο. Με-  
γάλες ποσότητες χρησιμοποιούνται έπίσης στη  
βιομηχανία, στη λίπανση του έδάφους, κλπ.

Η τελεία στέπηση του ελατίου αποτελούσε  
άλλοτε ένα είδος αυστηρής τιμωρίας στην Όλ-  
λανδία και στη Σουηδία. Μάλιστα πολλοί πέ-  
θαιναν απ' αυτήν.

Όστόσο, κάποιος Γάλλος, που έζησε 98  
χρόνια, ισχυριζόταν ότι δεν είχε άγγίξει ποτέ  
ελάτι σ' όλη του τη ζωή! Έλάχιστοι όμως  
τον πιστεύανε...



Για την περίοδο 3 — 9 Νοεμβρίου 1960

| ΖΩΔΙΑ                                              | ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...                                                                                                                                                                                                                                          | ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...                                                                                                                                                                                                                                            | ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...                                                                                                                                                                                                                                   |
|----------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <b>ΚΡΙΟΣ</b><br>22 Μαρτίου<br>20 Απριλίου          | ★ Θα χρειαστή, κατά τις ημέρες αυ-<br>τές, να καταβάλετε προσπάθειες μεγαλύ-<br>τερες από συνήθως. Δε θα σας παρα-<br>σχουν την υποστήριξη, που σας υποσχέ-<br>σαν και στην όποια στήριξατε μεγάλες<br>ελπίδες. ★ Παρουσιάζονται νέα εμπόδια.         | ★ Η Πανσέληνος αδάνει την εο-<br>σφία και την ευθεία σας. ★ Τα τα-<br>ξίδια θα είναι εύνοια για τις αισθημα-<br>τικές σχέσεις. ★ Αγαπημένο πρόσωπο<br>θα σας κάνει να περάσετε κοντά του ώ-<br>ρες, που θα σας μείνουν αλησμόνητες.                     | ★ Η υγεία σας εμπνέει ανησυχίες,<br>μάλλον άδικαιολόγητες. Έξασφαλίστε<br>στον οργανισμό σας περισσότερες ώρες<br>ύπνου και αναπαύσεως. Αυτόματως τότε<br>η κατάσταση θα παρουσιάσει γενική βελ-<br>τίωση. ★ Το κίτρινο χρώμα σας κολακεύει.       |
| <b>ΤΑΥΡΟΣ</b><br>21 Απριλίου<br>21 Μαΐου           | ★ Καμιά έκπληξη στον επαγγελματι-<br>κό τομέα. Αποφύγετε πάντως τα περιττά<br>έξοδα και τις συναλλαγές, που απαιτούν<br>να ριφωκινώνεστε μεγάλα χρηματικά πο-<br>σά. ★ Υπερφυσικές απαιτήσεις θα σας<br>κάνουν να χάσετε μεγάλη ευκαιρία.             | ★ Η ζήλεια κινδυνεύει να προκαλέσει<br>ζηλοπάθειες σκηνές, γι' αυτό προσπαθή-<br>στε ν' αποφύγετε τις συζητήσεις. Οι ύπο-<br>ψίες σας φαίνονται αβάνιμες, φροντίστε,<br>λοιπόν, να βεβαιωθείτε πριν τις έξωτερι-<br>κέψετε. ★ Προσοχή στις αντιδράσεις. | ★ Λαιμός, μύτη και αυτιά είναι τα ε-<br>υαίσθητα σημεία του οργανισμού κατά την<br>περίοδο αυτή. ★ Μείνετε μακριά από ά-<br>σθενείς. Υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να<br>σας μεταδώσουν την αρρώστεια τους.<br>★ Τυχρός αριθμός το 5.                   |
| <b>ΔΙΔΥΜΟΙ</b><br>22 Μαΐου<br>22 Ιουνίου           | ★ Η Πανσέληνος επηρεάζει δυσμενώς<br>την εργασία. Σας κάνει να δείχνετε μια<br>παράενη και ανεξήγητη άδιαφορία και<br>να θέλετε να κατευθύνετε τις προσπα-<br>θειές σας προς νέους ορίζοντες. ★ Η<br>διαίσθησή σας καθοδηγεί.                         | ★ Η φίλια σας άπασχολεί, κατά τις<br>ημέρες αυτές, περισσότερο από τον έρω-<br>τα. Υστερα από μιά ταρταμένη περίο-<br>δο, βρίσκετε λίγη χαρά κοντά σε είλι-<br>κρινείς φίλους, που σας έδειξαν, ότι μπο-<br>ρείτε να βασίζεστε σ' αυτούς.               | ★ Αποφύγετε τις ζοηρές συνηκίσεις<br>και την υπερκόπωση. ★ Χωρίς να παρα-<br>μελήσετε την εργασία, ότε και τον ύ-<br>πνο σας, αφιερώστε μερικές ώρες σε δια-<br>σκεδάσεις, που δεν απαιτούν όμως έξω-<br>τερικές προσπάθειες.                      |
| <b>ΚΑΡΚΙΝΟΣ</b><br>23 Ιουνίου<br>23 Ιουλίου        | ★ Θα εργασθήτε έντατικά και με με-<br>γάλη προθυμία, τα αποτελέσματα όμως<br>δεν θα είναι αυτά που περιμένετε. ★ Προ-<br>σέξτε μερικούς συναδέλφους ή πρόσωπα<br>του στενού περιβάλλοντός σας, που συκοφαν-<br>τούν και προσπαθούν να σας βλάψουν.    | ★ Η Πανσέληνος προκαλεί μιά άσφα-<br>θεια στις αισθηματικές σχέσεις. Οι δι-<br>στροφίες σας και ο εμετάβλητος χαρα-<br>κτήρας σας είναι μάλλον ύπονοια. Γι'<br>αυτό, ★ Μην άφινετε να σας βασανίζουν<br>άδικαιολόγητες ύποψίες και αμφιβολίες.          | ★ Προσέξτε το φαγητό σας και απο-<br>φύγετε ότι έζέρετε πως βλάπτει ή έσο-<br>τως ένοχλεί το στομάχι σας. ★ Προσοχή<br>στα κρυολογήματα, γιατί κινδυνεύετε να<br>έχουν σοβαρές επιπλοκές, ιδίως για<br>τους βρόγχους.                              |
| <b>ΛΕΩΝ</b><br>24 Ιουλίου<br>23 Αύγουστου          | ★ Με την Πανσέληνο αρχίζει μιά σει-<br>ρά τυχερών για την εργασία ημερών. Έ-<br>πωφεληθήτε για να τακτοποιήσετε όλες<br>τις έκκρεμότητες κατά τρόπο εύνοια για<br>σας. ★ Απρόβλεπτα έξοδα βελτιώνουν τα<br>οικονομικά σας.                            | ★ Η αισθηματική ζωή παίρνει μιά πο-<br>λύ ευχάριστη τροπή. Θα ζήσετε έντατικά<br>τις ημέρες αυτές, που θα είναι γεμάτες<br>ευχάριστες έκπληξεις. ★ Οι άνεραστοί<br>θα κάνουν μια γνωριμία, που θα οδηγεί<br>ση σύντομα σε γάμο.                         | ★ Προσέξτε πολύ όταν περπατάτε στο<br>δρόμο. Σας άπειλουν διάφορα μικροστυ-<br>χηματα, που θα όφειλονται μάλλον στην<br>άπροσεξία σας. ★ Η αίσιοδοξία θα σας<br>βοηθήσει να διατηρήσετε στον οργανισμό<br>σας την ισορροπία, που του χρειάζεται.   |
| <b>ΠΑΡΘΕΝΟΣ</b><br>24 Αύγουστου<br>23 Σεπτεμβρίου  | ★ Μη διατάσσετε ν' αναλάβετε ό,τι δη-<br>ποτε. Η τύχη είναι με το μέρος σας και<br>η Πανσέληνος οδηγεί στην έπιτυχία κάθε<br>νέα προσπάθεια των ημερών αυτών. Ά-<br>παιτείται πάντως σκέψις πριν από κάθε<br>ένέργεια.                                | ★ Αγαπημένο πρόσωπο θα σας έκπλη-<br>ξει με μιά άδοσιτη και ανεξήγητη άλλα-<br>γή του χαρακτήρα του. Μη βιαστήτε να<br>το κακοκαταρήσετε και να το έπιπλή-<br>ξετε. Κατανόηση και ύπομονη θα έχουν<br>καλύτερα αποτελέσματα.                            | ★ Καμιά προφύλαξη δε θα είναι πε-<br>ριτή κατά τις ημέρες αυτές. Διάφοροι<br>κίνδυνοι άπειλούν την υγεία σας από<br>πολλές πλευρές. ★ Προσέξτε πολύ την<br>τροφή σας, γιατί το στομάχι παρουσιάζ-<br>ζει μεγάλη ευαίσθησία. ★ Τυχρό το 1.          |
| <b>ΖΥΓΟΣ</b><br>24 Σεπτεμβρίου<br>23 Οκτωβρίου     | ★ Θα χρειαστή να πάρετε τις ημέρες<br>αυτές μιά σοβαρή απόφαση. Μην άφινε-<br>τε να σας επηρεάσουν πρόσωπα, που έ-<br>χουν συμφέρον να σας κάνουν ν' αλλάξε-<br>τε τακτική. ★ Θα παρουσιαστούν δυσχε-<br>ρείες οικονομικής φύσεως, παροδικές.         | ★ Η Πανσέληνος επηρεάζει δυσμενώς<br>τις αισθηματικές σχέσεις, που θα είναι,<br>κατά τις ημέρες αυτές, κάθε άλλο παρά<br>ήμερες και άρμονικές. ★ Η ζήλεια σας<br>κάνει άδείο και σας ώθει σε παράλο-<br>γες άταυτήσεις.                                 | ★ Διαταραχές στο ούροποιογεννητικό<br>σύστημα. Θα έχουν όμως παροδικό χαρα-<br>κτήρα και δε δικαιολογούν μεγάλες ά-<br>νησυχίες. ★ Μην πάρετε κανένα φάρμα-<br>κο, πριν συμβουλευθείτε το γιατρό σας.<br>★ Χρώμα σας το γκρίζο.                    |
| <b>ΣΚΟΡΠΙΟΣ</b><br>24 Οκτωβρίου<br>22 Νοεμβρίου    | ★ Θα περάσετε δύσκολες στιγμές. Με<br>την έξυμνάδα και τη διαίσθησή σας ό-<br>μως δε θα δυσκολευτήτε ν' ανακαλύψετε<br>μιά παγίδα, που σας στήνουν και να την<br>αποφύγετε. ★ Απρόβλεπτα έξοδα σας<br>βάζουν σε δύσκολη θέση.                         | ★ Θα χρειαστή να κάνετε μιά μεγάλη<br>θυοία, ή οποία όμως θα όφειλνται πολ-<br>λαπλά τις αισθηματικές σχέσεις. Τίποτα<br>δε σας ίκανοποιεί περισσότερο από το<br>να βλέπετε ευχυσίονό το πρόσωπο, που<br>αγαπάτε. ★ Μη φλωρηθείτε.                      | ★ Αποφύγετε κατά την περίοδο αυτή<br>τα ταξίδια, ιδίως αεροπορικά. Απαιτεί-<br>ται έπίσης μεγάλη προσοχή, αν οδηγείτε<br>αυτοκίνητο. ★ Προσέξτε το νευρικό σας<br>σύστημα, γιατί επηρεάζει άφάνταστα την<br>υγεία. ★ Χρώμα σας το άνοιχτό κίτρινο. |
| <b>ΤΟΞΟΤΗΣ</b><br>23 Νοεμβρίου<br>22 Δεκεμβρίου    | ★ Πρέπει ν' αναπτύξετε μεγάλη δρα-<br>στηριότητα, γιατί η Πανσέληνος σας έ-<br>ξασφαλίζει τη βοήθεια και την υποστήρι-<br>ξη, που σας χρειάζεται. ★ Γενικά ή έρ-<br>γοία παρουσιάζει μιά βελτίωση, που ξε-<br>περνά τις πιο άσίοδοξες προσδοκίες σας. | ★ Ενόργεια αγαπημένου προσώπου<br>θα σας γεμίσει χαρά και ίκανοποίησι.<br>★ Γράμμα, προερχόμενο μάλλον από το<br>έξωτερικό, σας έπιφυλάσσει ευχάριστη έκ-<br>πληξη. ★ Σε κάποια μετακινήσή σας θα<br>κάνετε έξαιρετικά ευχάριστη συνάντησι.             | ★ Τα άστρα σας έξασφαλίζουν έξω-<br>τερική υγεία. Ξαναβρίσκετε έτσι την αί-<br>σιοδοξία σας και αυτό έχει ένα πολύ ε-<br>υαίσθητο αντίκτυπο στη ζωή σας. ★ Στους<br>αρρώστους ή περιοδούς αυτή έξασφαλίζει<br>μια ταχεία ανάρρωση. ★ Τυχρό το 10.  |
| <b>ΑΙΓΟΚΕΡΣ</b><br>23 Δεκεμβρίου<br>20 Ιανουαρίου  | ★ Κάθε σας ένόργεια πρέπει να είναι<br>μελετημένη και να στήριζεται σε λογικές<br>βασίες. Μόνο αν κάνετε οικονομίες ό' αν-<br>τιμετωπίσετε με ευχέρεια τα έκτακτα έ-<br>ξοδα, που θα παρουσιαστούν. ★ Κίνδυ-<br>νος να χάσετε αποφασιστική μάχη.      | ★ Προσοχή στις σχέσεις με το άλλο<br>όφιο, γιατί η Πανσέληνος τις επηρεάζει<br>δυσμενώς. ★ Αναβάλετε για άόυτερα<br>την έπιλυση διαφορών. Η στιγμή είναι<br>τέλεια άκατάλληλη για σοβαρές άποφα-<br>σεις. Ο,τι κι' αν κάνετε, θα μετανοήσετε.           | ★ Οι ήλικιωμένοι άς προσέξουν πολύ<br>κατά τις μετακινήσεις τους και ιδίως στις<br>σκάλες. Ένα πέσιμο θα είχε γι' αυτούς<br>πολύ δυσάρεστες συνέπειες. ★ Αποφύγε-<br>τε μιά παρατεταμένη υπερκόπωση, που θα<br>έξασθενίσει τον οργανισμό σας.      |
| <b>ΥΔΡΟΧΟΟΣ</b><br>21 Ιανουαρίου<br>19 Φεβρουαρίου | ★ Θα εργασθήτε τις ημέρες αυτές με<br>κέρι και ή εργασία σας θα είναι έτσι<br>περισσότερο άποδοτική. ★ Αν σκοπεύετε<br>να ζητήσετε μιά οικονομική βοήθεια, δε<br>θα μπορούσε να βρεθεί πιο κατάλληλη<br>μέρα από την Τρίτη 8.                         | ★ Η φίλια θα σας έξασφαλίσει πολύ<br>μεγαλύτερες ίκανοποιήσεις από τον έρω-<br>τα. ★ Θα κάνετε ένα μικρό άλλα έξαι-<br>ρετικά ευχάριστο ταξίδι με καλή συν-<br>τροφία. ★ Ένας νέος σύνδεσμος δε θα<br>διαρκέσει περισσότερο από τοια χρόνια.            | ★ Η Πανσέληνος προφύλασσει την υ-<br>γεία κι' έτσι δεν την άπειλεί κανένας ο-<br>ρα. ★ Θα κάνετε ένα μικρό άλλα έξαι-<br>ρετικά ευχάριστο ταξίδι με καλή συν-<br>τροφία. ★ Ένας νέος σύνδεσμος δε θα<br>διαρκέσει περισσότερο από τοια χρόνια.     |
| <b>ΙΧΘΥΕΣ</b><br>20 Φεβρουαρίου<br>21 Μαρτίου      | ★ Η Πανσέληνος έξαιρετικά ευνοική<br>για τα οικονομικά σας. Δεν πρέπει όμως<br>αυτό να σας ώθηση σε άσυνλόγηστη σπα-<br>τάλη. Έπωφεληθήτε, αντίθετως, για να<br>βελτιώσετε την εργασία. Λίγη διασφήμι-<br>δα την άφελήσιν πολλή.                      | ★ Θα δοκιμάσετε μιά έξαιρετικά ευχά-<br>ριστη έκπληξη, που θα κάνει τη ζωή σας<br>να πάρη μιά νέα, ενδιαφέρουσα τροπή.<br>★ Αετώστε στους τρόπους και ευγενική<br>συμπεριφορά θα επηρεάσουν εύνοια τις<br>αισθηματικές σχέσεις.                         | ★ Τα άστρα έξασφαλίζουν στην υγεία<br>σας από νευρικό σύστημα μιά ευεργετική<br>για τον οργανισμό σας ισορροπία. Για<br>να παρατηρήσετε την κατάσταση αυτή, έξα-<br>σφαλίστε άρθρο και ήρεμο ύπνο.<br>★ Χρώμα σας το κόκκινο.                      |

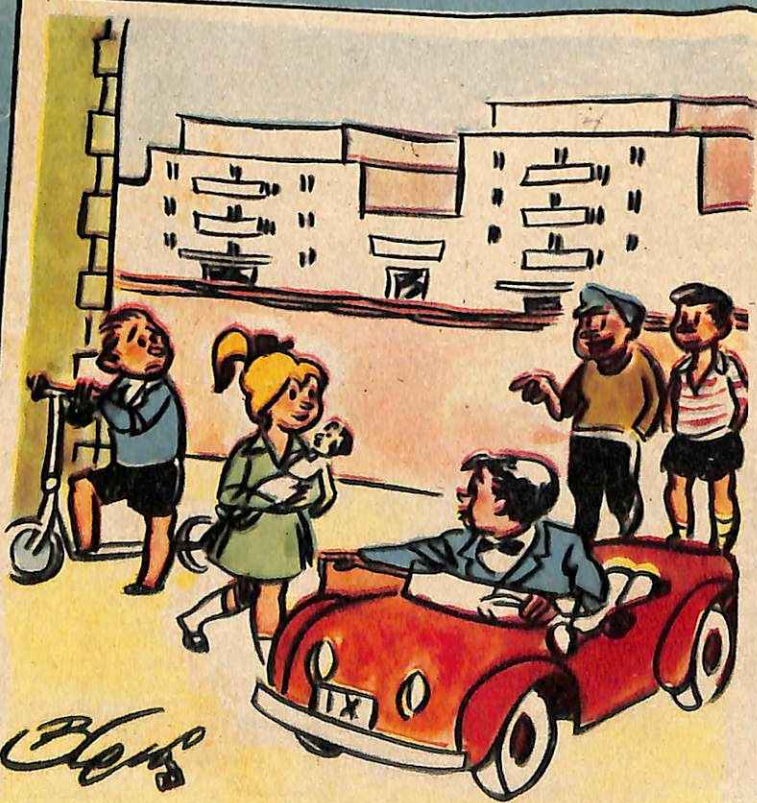




Ζαχαρίας: "Έπιασα, πού λέτε παιδιά, προχτές  
στη Ραφίνα ένα ψάρι... τόσσοοοοο!"... (του Μ. Γάλλια)



Τό... λαχείο τών συνταξαίων!... (του Β. Χριστοδούλου)



— Τοῦ τήν ἔφαγε ὁ Γιωπαχής!... (του Β. Χριστοδούλου)



— Φύγαν οἱ παραθεριστές, Πεοδίκω μ'! Θά  
μπορέσουμε ἐπιτέλους ν' ἀπολαύσουμε κι' ἐμεῖς λί-  
γο τὸν τόπο μας!... (του Β. Χριστοδούλου)